317

86.MEURSIUS.J. Graecia Feriata sive de Festis Graecorum libri VI. Eleusinia, sive de Cereris Eleusiniae sacro ac festo.

Leyden, I.Elzevier, 1619.

4to, 2 volumes in one, with printers' devices on both title-pages.Two interesting works on the feasts of Ancient Greece. Contemporary vellum.

A. van Goudoever

huic tractatui accedit auctoris
pertractatio de festo Cereris,
Eleusinae sacro et de Minervae festo

IOANNIS MEVRSI

GRÆCIA FERIATA.

Siue,

DE FESTIS Græcorum, Libri VI.

LVGDVNI BATAVORVM,
Ex Officinâ ELZEVIRIANA.
ANNO cIɔ Iɔ. c. xix.

Illustrißimis Potentißimisq;
Dominis,

ORDINIBVS
Fœderatarum Belgij
Prouinciarum,

IOANNES MEVRSIVS

Dedico, Conscroque.

Illustrissimi Potentissimiq; Domini,

FFERO Vobis munus istud Literarium, quod ne infra magnitudinem istam vestram vt putetis, nihil causæ est quod metuam; nam & vos amare semper Literatos, Literasque æstimare, ostendistis: idque ad Principum longè maximorum exemplum, quibus nihil omninò ceditis. In

his Macedoniæ regem Archelaum commemorabo. qui, vt ſcire ſe Literarum dignitatem, & æſtimare, teſtaretur, Ioui Muſas exæquauit, & commune illi ipſiſque feſtum inſtituit; quod, per nouem dies actum, de earum ſingularum etiam nomine in dies ſingulos diceretur. Nempe ſciebat Rex egregius, aliiſque item Principes, quibus par affectus animi, regna quidem, ac principatus, à maioribus obuenire; ſed hæc omnia morte ignobili obſcurari: nec virtutum, aut præclarè à ſe geſtorum, vllum apud poſteros nomen ſupereſſe, gloriamque intercidere, niſi æternaturis ſcriptis viri docti contra vim iniuriamque Obliuionis aſſertum irent. Nam quis, quæſo, nunc Achillem, Alexandrum, Cæſaremve, alioſque heroas plurimos præſtantiſſimos fuiſſe ſciret, abſque

vno

vno Literarum beneficio? Quantum credimus Regum etiam maximorum iacere in tenebris ignoratum, quantum aliorum Principum, quorum ſceptra ligonibus verè mors æquauit? Eſt nimirum, vt Horatius olim cecinit.

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi, ſed omnes illacrymabiles
Vrgentur, ignotiq́, longâ
Nocte, carent quia vate ſacro.

Et apud Romanos Fuluius Nobilior nouem Muſarum ſimulacra, Ambraciâ allata, Herculi olim conſecrauit, æde communi dedicatâ; innuere cupiens, mutuâ operâ hunc, illaſque, indigere: & dignitatem Muſis ſuam ab Hercule vindicandam eſſe, & virtutem item Herculis, gloriamq́ue, illarum ore celebrandam. Hoc & veſtrum eſt iudicium; ideoq́; tanto ſtudio benè ſem-

per Musis facere annisi estis. quas profectò cùm ita Vobis obstrinxeritis, omnes illi, qui se alumnos earum esse profitebuntur, beneficium nunquam prædicare desinent. In his ego. sed cùm laudem, quam ingentem hîc meriti estis, celebrare ex dignitate vestrâ nequeam, GRÆCIAM ecce vniuersam Vobis sisto, quæ id faciat; non quidem illam bellis tristem, turbatamve: at lætâ in pace FERIATAM, & tranquillam, ac festos dies agitantem. Qualem Vobis hanc Rempublicam,

Illustrissimi Potentissimiq; Domini,

vt Deus ille Optimus Maximus, pacis & concordiæ auctor, dare velit, ac perpetuò conseruare, sacrosanctum eius numen supplex veneror. Lugd. Bat. ad diem XXI Iulij CIↃ IↃC XIX.

BENIG-

BENIGNE LECTOR,

IAm triennium eſt, cùm, De Populis Atticæ *edens*, De Græcorum feſtis *etiam ſum pollicitus. Sed dilatum à me promiſſum, dum ſe alia variè ingerunt. Intereà temporis non ceſſandum ſibi ratus Petrus Caſtellanus, vir doctrinâ & humanitate inſignis, ne diutiùs hæc Antiquitatis Græcæ pars lateret, ſuum nobis* Ἑορτολόγιον *communicauit. quod tantùm abeſt vt ægrè feram, ceu iniectâ in meſſem meam ſuâ falce, quod nonnulli clamitarent; vt elogio mihi hîc publico tam præclaram voluntatem benè de Republ. noſtrâ Literariâ promerendi ornandam putem. Nec voluntas tantùm fuit, vt rectè dicam, aut conatus; quin & fecit laudabiliter. Vtinam verò poſt eius operam meæ mihi parcere omninò licuiſſet; ſed, quemadmodum latus eruditionis huius campus, vt quàm plurima benè docuit, ita non ſunt pauciora, quæ omiſit. Ea mihi, non ipſius traducendi vllo ſtudio, verùm Antiquitatis magis illuſtrandæ, nunc vulgare viſum fuit. Illa autem tantùm feſta hîc commemoro, quæ vel ipſi ſunt indicta; aut de quibus quædam profero ipſi indicta, alijſve Auctorum locis confirmata. In* Eleuſinijs, *&* Panathenæis *item, aliter factum non diffiteor; inſeruiq́, quæ ab ipſo priùs monita. ſed licere hîc mihi credidi, quod de meis in Præfatione ſui Heortologij ille ait, vbi mea ſuis miſcet; etſi prior ipſe ediderit, tamen me ignorare omninò, an quoq; obſeruârit prior.*

prior. quod confido, si candorem viri noui, animiq́ æquitatem, sine offensâ eius fore. neque enim accusandi hæc eius dico, cuius eruditionem, & humanitatem egregiam, facio plurimi; verùm defendendi mei. Et profectò, non me operâ hîc alienâ profecisse, plagioue obnoxium esse, facilè cætera testabuntur, quæ nunc promo, nondum ipsi obseruata. Hoc te monuisse volui, Amice Lector; nunc dimitto, & saluere multum jubeo. Dionysia, *libro etiam singulari pertractata, pariter atq́* Panathenæa, & Eleusinia, *vnà edere nunc statueram; sed obiecta impedimenta prohibuerunt. Aliàs fiet, volente Deo; interim istis te oblecta, & me ama.*

IOANNIS

IOANNIS MEVRSI GRÆCIÆ FERIATÆ, SIVE DE FESTIS Græcorum,

LIBER I.

ΑΓΗΤΟΡΕΙΟΝ.

FESTVM incertum. Hesychius. Ἀγητόρειον, ἑορτή. Idem puto, quod alibi dicitur,

ΑΓΗΤΟΡΙΑ.

In eiusdem Hesychij Glossis. Ἀγητὴς, ἐν τοῖς Καρνείοις ὁ ἱερωμένος τοῦ θεοῦ. καὶ ἡ ἑορτὴ, Ἀγητόρια.

ΑΓΡΑΝΙΑ.

Argiui celebrabant in memoriam vnius è Prœti filiabus. Hesychius. Ἀγράνια, ἑορτὴ ἐν Ἄργ-

γί, ἐπὶ μιᾷ τῶν Προίτου θυγατέρων. Puto eadem fuisse, quæ mox

ΑΓΡΙΑΝΙΑ

appellat in ijsdem Glossis, istis verbis. Ἀγριάνια, νεκύσια παρὰ Ἀργείοις· καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις. Et, ecce, mortualia erant apud Argiuos, certamina apud Thebanos.

ΑΓΡΑΥΛΙΑ.

Agrauli festum, & sacra, apud Athenienses. Meminit Athenagoras in Legat. Ἀγραύλῳ Ἀθηναῖοι τελετὰς, καὶ μυστήρια, ἄγουσι. Et templum eius commemorat Pausanias in Atticis. Ὑπὲρ δὲ τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν Ἀγραύλου τέμενός ἐστιν. Et immolabatur illi homo, vsque ad Diomedis tempora, apud Cyprios. Porphyrius περὶ ἀποχῆς, lib. II. Μηνὶ κατὰ Κυπρίους Ἀφροδισίῳ ἐθύετο ἄνθρωπος τῇ Ἀγραύλῳ, τῇ Κέκροπος καὶ Νύμφης Ἀγραυλίδος· καὶ διέμενε τὸ ἔθος ἄχρι τῶν Διομήδους χρόνων. Hoc ex eodem refert etiam Cyrillus contra Iulianum, lib. IV.

ΑΓΡΙΩΝΙΑ.

Baccho Agrionio sacra. Vide doctissimum Castellanum. Addo autem; noctu celebrari solita, & hederæ in ijs vsum fuisse. Eâ de re, præter

præter duos Plutarchi locos, quos produxit Castellanus, tertius quidam in Romanis Quæstionibus, sed insigniter corruptus. Καὶ ὅτι ἐν Ἥρας Ἀθήνησι, ὅτι Θήβησιν ἐν Ἀφροδίτης, ἴδοι τις αὖ κιττὸν ἄγριον. ἴσως δὲ, καὶ Νυκτελίοις, ὧν τὰ πολλὰ διὰ σκότους δρᾶται, πάρεστιν. Agit Quæstione illâ totâ Plutarchus simpliciter de quâuis hederâ; cur ergo hîc speciatim de siluestri dicat? Deinde, quis vnquam hederam aliquam siluestrem dixit? Præterea quæ sunt sacra ista, Ἴα dicta; quibus adhiberi illa solita fuit, vt Nyctelijs? Nugæ meræ. Omninò restituendum censeo. ἴδοι τις αὖ κιττόν. Ἀγριωνίοις δὲ, καὶ Νυκτελίοις, ὧν τ. π.

ΑΓΡΥΠΝΙΣ.

Baccho celebrabatur apud Arbolam, Siciliæ vrbem. Hesychius. Ἀγρυπνὶς, ἑορτὴ Διονύσου ἐν Ἀρβέλῃ. Inde nimirum datum nomen, quod peruigilium Deo agerent.

ΑΔΩΝΙΑ.

Adonidis memoriæ, & honori, celebrabrantur. Alciphron in Epistolâ Myrrhines ad Nicippen. Καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς, καὶ κοιμησόμενος, ἐφοίτα. Designat quoque Musæus.

Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιος ἤλυθεν ἑορτὴ,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ.

Cratinus.

——— ὃν οὐκ αὖ ἠξίουν ἐγὼ
Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' αὖ εἰς Ἀδώνια.

Diphilus.

Πορνεῖόν ἐστι πολυτελῶς Ἀδώνια
Ἄγουσ' ἑταίρα μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύδην.

His in pompâ circumferebantur ſimulacra, & horti in teſtis, cum omnis generis fructibus: horti autem ex fœniculo, & lactucâ, facti erant; quia nimirum Venus occiſum Adonidem in lactucis depoſuiſſet. Obſeruo apud Heſychium. Ἐν τοῖς Ἀδωνίοις εἴδωλα ἐξάγουσι, καὶ κήπους ἐπ' ὀστράκων, καὶ παντοδαπὴν ὀπώραν, οἷον ἐκ μαράθρων καὶ θριδάκων παρασκευάζουσιν αὐτῷ τοὺς κήπους. καὶ γὰρ ἐν θριδακίναις αὐτὸν κατακλινθῆναι ὑπὸ Ἀφροδίτης φασίν. Simulacra illa, erant Adonidis & Veneris. Theocritus in Ἀδωνιαζούσαις.

Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα,
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Hinc eſt, quod Adonidi & Veneri ſimul ea ſacra celebrata tradit Schol. Ariſtophanis εἰρήνῃ. Ἀδώνια, τῷ Ἀδώνιδι, καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ. Quin & paſſim per vrbem totam collocata ſimulacra mortuorum, quibus mulieres funus, ac leſſum, facerent. Plutarchus in Alcibiade. Ἐψηφισμένου δὲ τοῦ δήμου, καὶ γινομένων ἑτοίμων πάντων πρὸς τὸν ἔκπλουν, οὐ χρηστὰ παρῆν οὐδὲ τὰ τῆς ἑορτῆς. Ἀδωνίων γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκόντων, εἴδωλα πολλαχοῦ, νεκροῖς ἐκκομιζομένοις ὅμοια, προὔκειντο ταῖς γυναιξί, καὶ ταφὰς ἐμιμοῦντο κοπτόμεναι, καὶ θρήνους ᾖδον. Iterum in Nicia. Ἀδώνια γὰρ εἶχον αἱ γυναῖκες

τό τε, καὶ προὔκειτο πολλαχόσε τῆς πόλεως εἴδωλα, καὶ ταφαὶ περὶ αὐτὰ, καὶ κοπετοὶ γυναικῶν ἦσαν. De hortis in testis circumferri solitis, est etiam iste Theophrasti locus, de Hist. Plant. lib. VI. cap. VII. Ἀβρότονον δὲ μᾶλλον ἀπὸ ῥίζης καὶ παρασπάδος βλαστάνει ἢ ἀπὸ σπέρματος. χαλεπῶς γὰρ καὶ ἀπὸ σπέρματος, περιμιγνύόμενον ἐν ὀστράκοις, ὥσπερ οἱ Ἀδώνιδος κῆποι. Plutarchus de serâ numinis vindictâ. Ὥσπερ αἱ τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ᾽ ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύουσαι γυναῖκες. Et Diogenianus Cent. I. Prouerb. XIV. Ἐπειδὴ γὰρ Ἄδωνις, ἐρώμενος ὢν, ὡς μῦθος, τῆς Ἀφροδίτης, περὶ ἥβης τελευτᾷ, οἱ ταύτῃ ὀργιάζοντες, κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες, ἢ φυτεύουσαι, &c. Et Appendix Vaticana Cent. I. Prouerb. IV. Γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι (τοῦ Ἀδώνιδος) εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενα ἄχρι χλόης μόνης. Suidas. Ἀδώνιδος κῆποι, ἐκ θριδάκων καὶ μαράθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. Simplicius ait citius in his frumentum excrescere consueuisse. Locus est in Physica Aristotelis, lib. V. Καὶ σῖτος δὲ διὰ θέρμην ταχὺ φύεται καὶ αὔξεται ἐν τοῖς Ἀδώνιδος καλουμένοις κήποις, πρὸ τοῦ ῥιζωθῆναι καὶ πληθῆναι ἐν τῇ γῇ. Huc pertinet Platonis iste locus Phædro. Ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο, καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι, πότερα σπουδῇ ἂν θέρους εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν χαίροι, θεωρῶν καλοὺς ἐν ἡμέραισιν ὀκτὼ γιγνομένους; ἢ ταῦτα μὲν δὴ παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν δρώη ἄν, ὅτε καὶ ποιοῖ. Proijciebantur autem in fontes. Zenobius Cent. I. Prouerb. XLIX. Γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι,

ἄχει χλόαν μόνον. ἐκφέρονται δὲ ἅμα τελευτῶντι τῷ θεῷ, καὶ ῥίπτουνται εἰς κρήνας. In mare abijci consueuisse tradit Eustathius ad Iliad. λ'. vbi etiam facti rationem habes. Κῆποι Ἀδώνιδος, φυτάρια ταχὺ ἀναθάλλοντα, ἔσω χύτρας ἢ ἀρρίχου· καὶ ὅλως, κεφίνου τινός. ἃ αὐτίκα ῥιπτοῦνται κατὰ θαλάσσης, καὶ ἀφανίζονται, καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ κατὰ τὸν ὠκύμορον Ἄδωνιν θανάτου. De luctu mulierum in hoc festo, est Ouidij quoque locus Metamorph. lib. x.

—— luctus monumenta manebunt
Semper Adoni mei, repetitaq́ mortis imago
Annua plangoris peraget simulamina nostri.

Et Ammiani lib. XIX. *Lacrimare cultrices Veneris sæpe spectantur in solennibus Adonidis sacris.* Iterum lib. XXII. *Euenerat autem ijsdem diebus annuo cursu completo Adonia ritu veteri celebrari.* Deinde. *Et visum est triste, quod amplam vrbem, Principum domicilium, introeunte Imperatore nunc primùm, vlulabiles vndique planctus, & lugubres sonitus, audiebantur.* De reposito in lactucis Adonide, habemus quoque apud Athenæum, lib. II. Καὶ Καλλίμαχος δέ φησιν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν. Et Eubuli hâc de re fragmentum est.

Μὴ παράθετέ μοι θριδακίνας, ὦ γύναι,
Ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἢ σεαυτὴν αἰτιῶ.
Ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γὰρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
Τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκε Κύπρις.

Duplex autem festum erat; nam, quia Adonis, bipertito anni tempore, semestre vnum in complexibus Proserpinæ, alterum in Veneris agere finge-

fingebatur; in aduentu à Proſerpinâ lætitiæ feſtum, in receſſu iſtud luctus, de quo dixi, celebrabatur. Obſeruo apud Procopium Gazæum in Eſaiam, vbi de Adonide agit, cap. XVIII. τὸ δὲ πάθος Ἀφροδίτη μὴ φέρουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐχώρει τὸν Ἅδην, ἀνοίσουσα τὸν ἐρώμενον. ὡς δὲ καὶ ἡ τοῦ Πλούτωνος αὐτῆς ἐρᾷ τούτου γυνὴ, συνέθεντο πρὸς ἀλλήλας, μεριζόμενοι ἐς δύο τοῦ ἔτους, πρὸς ἥμισυ συνεῖναι τῷ νέῳ· ὡς δὲ ἀνελθοῦσα τοῦτο τοῖς φίλοις ἀπήγγειλε, πανήγυριν ἦγον τὴν ἄνοδον, ὥσπερ οὖν καὶ θρῆνον τὴν κάθοδον. ἅπερ ἄμφω καὶ διὰ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ἐκράτησεν. Cyrillus in Eſaiam eundem lib. II. *Græci hinc latè feſtum excogitauerunt, vt ſe cum Venere, propter mortem Adonidis mæſtâ, condolere, & lugere: redeunti autem ex orco, & inuentum eſſe dicenti, quem quæſiuerat, gratulari, & vnà exultare, ſimularent.* Macrobius de ijſdem Adonijs, Sat. lib. I. cap. XXI. *Ritu eorum catabaſi finitâ, ſimulationeque luctus peractâ, celebratur lætitiâ exordium.*

ΑΘΗΝΑΙΑ.

Mineruæ feſtum, poſteà Παναθήναια appellatum. vt oſtendo libro ſingulari, de Panathenæis, cap. II. Sed & τὰ Χαλκεῖα itidem Ἀθήναια vocabantur, quia nimirum in Mineruæ honorem celebrabantur. Suidas docet. Χαλκεῖα, ἑορτὴ Ἀθήνησι δημώδης, καὶ ἀρχαία πάλαι. ἃ τινες ἀρχαῖα καλοῦσιν.

ΑΙΑΚΕΙΑ.

ΑΙΑΚΕΙΑ.

Æaci feſtum apud Æginetas. Pindari Schol. Olympionic. Ode VII. Ἐν δὲ Αἰγίνῃ τὰ Αἰάκεια. Iterum Od. XIII. Καὶ ἐν Αἰγίνῃ, τὰ Δελφίνια, καὶ Αἰάκεια. Nemeonic. Od. V. Ἔστι δὲ ἀγὼν ἐν Αἰγίνῃ ἀγόμενος, τὰ Αἰάκεια. Ac certamen tunc peragebatur in honorem Æaci; quique eo victor eſſet, coronam in fano ipſius dedicabat. Obſeruare eſt apud Pindarum Nemeonicarum Ode citatâ.

Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑ-
λεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ᾽ ἀρετάν· προθύροισι δ᾽ Αἰακοῦ
Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώ-
ματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισιν.

Meminit Æaci quoque apud Æginetas fani Plutarchus in Demoſthene. Τὸν Μαραθώνιον, καὶ τὸν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἀδελφὸν Ἱμεραῖον, ἐς Αἰγίνῃ καταφυγόντας ἐπὶ τὸ Αἰάκειον, ἀποσπάσας, ἔπεμψεν εἰς Κλεωνὰς πρὸς Ἀντίπατρον. Erat autem in loco vrbis maximè illuſtri, & ſeptum habebat quadratum è lapide albo. Pauſanias in Corinthiacis, vbi de Æginâ agit. Ἐν ἐπιφανεστάτῳ δὲ τῆς πόλεως, τὸ Αἰάκειον καλούμενον, περίβολος τετράγωνος λευκοῦ λίθου. Exſtructum verò communi omnium Græcorum nomine. Rem, & cauſam, exponit Iſocrates in Euagora. Τούτου μὲν γὰρ Αἰακὸς, ὁ Διὸς μὲν ἔκγονος, τοῦ δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος, τοσοῦτον διήνεγκεν,

διήνεγκεν, ὥστε γινομένων αὐχμῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων διαφθαρέντων, ἐπειδὴ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ὑπερέβαλεν, ἦλθον οἱ προεστῶτες τῶν πόλεων, ἱκετεύοντες αὐτόν. νομίζοντες διὰ τῆς εὐγενείας καὶ τῆς εὐσεβείας τῆς ἐκείνου, τάχιστ' ἂν εὑρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. σωθέντες δὲ, καὶ τυχόντες πάντων, ὧν ἐδεήθησαν, ἱερὸν ἐν Αἰγίνῃ κατεστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ ἐκεῖνος ἐποιήσατο τὴν εὐχήν. Quin Athenis etiam cultum illum inuenio, & templum ei conſecratum. Heſychius. Αἰακεῖον Ἀθήνησι, καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος.

ΑΙΑΝΤΙΑ.

Aiaci ſacra, apud Salaminios. Heſychius. Αἰάντια, ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι. Colebant verò Aiacem non duntaxat Salaminij, verùm etiam Athenienſes; qui vt tribum ab eius nomine Αἰαντίδα nuncupabant, ita lectum quoq; ipſi, omni armaturâ inſtructum, adornabant. Scholiaſtes. Pindari Nemeonic. Od. 11. Διὰ τιμῆς ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Αἴαντα, ὡς μὴ μόνον Αἰαντίδα φυλὴν ἀποδεῖξαι, ἀλλὰ καὶ κλίνην αὐτῷ μετὰ πανοπλίας κατακοσμεῖν.

ΑΙΓΙΝΗΤΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Feſtum apud Æginetas erat; in quo ſacra, & conuiuia, Neptuno inſtituebant per ſedecim dies: in quibus ſibi ipſi miniſtrarent, ſine ſeruis, vnde & Μονοφάγοι dicti; ac poſteà Veneri ſacrificabant.

ficabant. Rem, & causam, exponit Plutarchus in Quæst. Græcis. Τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατευσάντων Αἰγινητῶν πολλοὶ μὲν ἐν ταῖς μάχαις ἀπώλοντο, πλείονες δὲ κατὰ πλοῦν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος. ὀλίγους οὖν τοὺς περιλειπομένους οἱ προσήκοντες ὑποδεξάμενοι, τοὺς δὲ ἄλλους πολίτας ὁρῶντες ἐν πένθεσι καὶ λύπαις ὄντας, οὔτε χαίρειν ᾤοντο δεῖν φανερῶς, οὔτε θύειν τοῖς θεοῖς. ἀλλὰ κρύφα καὶ κατ' οἰκίαν ἕκαστοι τοὺς σεσωσμένους ἀνελάμβανον ἑστιάσεσι καὶ φιλοφροσύναις, αὐτοὶ διακονούμενοι πατράσι, καὶ συγγενέσι, καὶ ἀδελφοῖς, καὶ οἰκείοις, ἀλλοτρίου μηδενὸς παρεισιόντος. ταῦτ' οὖν ἀπομιμούμενοι, τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους, ἐν ᾗ καθ' αὑτοὺς ἐφ' ἡμέρας ἑκκαίδεκα μετὰ σιωπῆς ἑστιῶνται, δοῦλος δὲ οὐ πάρεστιν. εἶτα ποιήσαντες Ἀφροδίσια, διαλύουσι τὴν ἑορτήν. ἐκ δὲ τούτου Μονοφάγοι καλοῦνται.

ΑΙΩΡΑ, siue ΕΩΡΑ.

Athenis celebrabantur, in memoriam Erigones, Ægisthi & Clytemnestræ filiæ; quæ cum Tyndareo auo Athenas profecta, vt Orestem accusaret, cùm is absolutus esset, se suspendit. Etymologici Auctor. Αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθήναζ (scribe, Ἀθήνησιν.) ἣν καλοῦσιν Εὔδειπνον. λέγεται γὰρ Ἠριγόνην, τὴν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατέρα, σὺν Τυνδάρεῳ τῷ πάππῳ ἐλθεῖν Ἀθήναζε, κατηγορήσουσαν Ὀρέστου· ἀπολυθέντος δὲ, ἀναρτήσασαν ἑαυτὴν, προσπαῖον τοῖς Ἀθηναίοις γενέσθαι. κατὰ χρησμὸν δὲ ἐπ' αὐτῇ συντελεῖσθαι τὴν ἑορτήν. Plures instituti festi causas commemorat Hesychius. Αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν,

ἣν οἱ

ἣν οἱ μὲν, ἐπὶ Τημαλέου τυράννου θύειν φασίν. οἱ δὲ, ἐπὶ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου. οἱ δὲ, ἐπὶ Ἠριγόνης ἀλήτιδος τῆς Ἰκάρου. Eustathius ex Pausaniæ Lexico Attico Æoram statuit, quæ se suspenderit. Locus est in Commentario ad Iliados III. Ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης, καὶ διά τι ἀπαγξαμένης, τὸ τοῦ Παυσανίου δηλοῖ Λεξικόν. Dicebatur verò etiam Εὔδειπνος. Itaque est in citatis Etymologici verbis. Αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν καλοῦσιν Εὔδειπνον. Verùm non tam dies festus, quam sacrificium, quod tum peragebatur. Accipio ex Hesychio, cuius ista alibi glossa occurrit. Εὔδειπνος, θυσία Ἀθήνησιν, ἐπὶ Ἠριγόνης. Ita locum illum corruptissimum emendo; hodiè enim pro Εὔδειπνος, legitur Εὐδείπνοις; pro ἐπὶ Ἠριγόνης, est καὶ Ἱεροτογμένης. Ac carmina quædam tunc in Erigonem canebantur. Athenæus lib. XIV. Ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς αἰώραις τις ἐπ' Ἠριγόνῃ, ἣν καὶ Ἀλῆτιν λέγουσιν, ᾠδή. Eaque composita à Theodoro Colophonio. Pollux lib. IV. cap. VII. Ἦν δὲ καὶ ἄλλο τι ᾆσμα ταῖς αἰώραις προσαδόμενον, Θεοδώρου ποίημα τοῦ Κολοφωνίου. Anteà Ἀλῆτις nuncupabatur. Idem Hesychius alibi docet. Ἀλῆτις, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἡ νῦν αἰώρα λεγομένη. Hyginus de hâc ipsâ re Poëtici Astronomici lib. II. *Sacrificium solenne instituerunt, itaq; & priuatim & publicè faciunt, & id Aletida appellant.* Institutum verò festum hoc oraculi iussu. Etymologici Auctor loco citato. Κατὰ χρησμὸν δὲ ἐπ' αὐτῇ συντελεῖσθαι τὴν ἑορτήν. Plenè narrat Hyginus loco iam citato. *Cùm in*

 finibus

finibus Atheniensium multæ virgines sine causâ suspendio sibi mortem consciscerent, quod Erigone moriens erat precata; vt eodem leto filiæ Atheniensium afficerentur, quo ipsa foret obitura, nisi Icarij mortem persecuti, & eum forent vlti. Itaq; cùm id euenisset, vt antè diximus, petentibus eis, Apollo dedit responsum. Si vellent euentu liberari, Erigonæ satisfacerent.

AKTIA.

Celebrabant Acarnanes in vrbe Actiâ honori Apollinis, Ἀκτίου inde cognominati. Stephanus in Ἀκτία. Ἀρκάδιος δ' ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ φησίν· Ἀκτία, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑορτή. ἀλλ' ἡ μὲν ἑορτὴ βαρύνεται, τὰ Ἄκτια. Peragebatur id festum singulis triennijs certamine gymnico, equestri, & nauali. Stephanus ibidem. Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Instante festo, bouem muscis immolabant, vt eius sanguine illæ saturatæ auolarent, neque in festo molestæ essent. Ælianus Hist. Anim. lib. XI. cap. VIII. Νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται, καὶ Ἄκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν. οὐκοῦν τῆς πανηγύρεως ἐπιδημεῖν μελλούσης, καθ' ἣν καὶ τὸ πήδημα πηδῶσι τῷ θεῷ, θύουσι βοῦν ταῖς μυίαις. αἱ δὲ, ἐμπλησθεῖσαι τοῦ αἵματος, ἀφανίζονται. Meminit Clemens Protreptico, ex Heraclide. Ἡρακλείδης δὲ ἐν Κτίσεσιν ἱερῶν, περὶ Ἀκαρνανίαν, φησὶν, ἔνθα τὸ Ἄκτιόν ἐστιν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν, ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν. Mox Augustus, deuicto

uicto Antonio, ad horum nempe imitationem, conditâ prope Actium Nicopoli, in memoriam victoriæ, certamen musicum, gymnicum, & equestre, idq; in quintum annum, instituit. Dio Cassius ineunte libro LI. Ἀγῶνά τε τινὰ μουσικόν, καὶ γυμνικόν, ἱπποδρομίας τε, πεντετηρικὸν ἱερὸν κατέδειξεν, Ἄκτια αὐτὸν προσαγορεύσας. Suetonius Octauio, cap. XVIII. *Vrbem Nicopolim prope Actium condidit, ludosq; illic quinquennales constituit.* Mentio eorum est in Inscript. Vet. ΣΤΗΣΑΣ. ΤΟΥΣ. ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΑΣ. ΑΚΤΙΑ. ΕΝ. ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙ. ΔΙΣ.

ΑΛΑΙΑ. siue, ΑΛΕΑΙΑ.

Festum Mineruæ Aleæ, apud Tegeatas in Arcadia. Pausanias Arcadicis, vbi de ijs agit. Τοῦ ναοῦ δὲ οὐ πόῤῥω στάδιον χῶμα γῆς ἐστι, καὶ ἄγουσιν ἀγῶνας ἐνταῦθα, τὸν μὲν Ἀλαῖα ὀνομάζοντες, ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς· τὸν δὲ, Ἀλώτια· ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἷλον. Pindari Scholiastes Olympionic. Od. VII. Πολλοὶ δ᾽ ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ· Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια.

ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΩΝ ΑΓΩΝ.

Festum hoc, & certamen in eo gallinaceorum, instituerunt Athenienses, post deuictos à Themistocle Persas. Ælianus Var. Hist. lib. II. cap. XXVIII. Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ

ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾷ ἡμέρᾳ τοῦ ἔτους. Ac causam institutionis habes ibidem in verbis sequentibus.

ΑΛΗΤΙΣ.

Vide Αἰώρα.

ΑΛΙΑ.

In honorem Solis agitabant Rhodij. Aristides Rhodiacâ. Καὶ τὸν μὲν τῶν Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε, καὶ τὸ χωρίον μεμένηκε σῶν, οὗ ποιήσετε. Dies festo XXIV Gorpiæi, qui Atheniensium Boedromioni respondet; certabantque eo pueri, & viri: ac præmium victori erat, corona populea. Scholiastes Pindari Olymp. Od. VII. Τὸν ἀγῶνα Ἡλίῳ (παρὰ Ῥοδίοις) τελούμενον, εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε. τελεῖται δὲ μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ. ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων, ἡμέρας ἕξ. ἀγωνίζονται δὲ παῖδες, καὶ ἄνδρες. ὁ δὲ στέφανος, λεύκη δίδοται.

ΑΛΚΑΘΟΙΑ.

Festum in honorem Alcathoi apud Megarenses. Scholiastes Pindari Nemeonic. Od. V. Ἐν Μεγάροις, τῷ εὐθέτῳ χωρίῳ· ὁμοίως ἐνίκησε τὰ Ἀλκάθοια. Pausanias Atticis. Ἐντεῦθεν πρὸς τὸ Ἀλκάθου βαδίζουσιν ἡρῷον.

ΑΛΩΑ.

ΑΛΩΑ.

Etymologici Auctor. Ἁλῶα, ἑορτὴ Ἀθήνας ἀγροικική. Sed Cereris τῆς Ἁλωάδος festum erat, non Mineruæ; itaque corruptus locus, ac rescribendum. ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀ. Hesychius. Ἁλῶα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν. Suidas ait tunc celebrari consueuisse, cùm circa areas versarentur. Ἁλῶα, ἑορτή ἐστιν Ἀττική. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι, ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Celebrabantur autem mense Posideone. Harpocration. Ἑορτή ἐστιν Ἀττικὴ τὰ Ἁλῶα. ἣν φησὶ Φιλόχορος ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἅλως. ἄγεσθαι δὲ αὐτὴν φησίν, ἐν τῷ Περὶ ἑορτῶν, Ποσειδεῶνος μηνός. Mentio est apud Alciphronem in Epistolâ Thaidis ad Thessalam. Ἁλῶα δ᾽ ἦν, κατὰ τὴν παννυχίδα πᾶσαι, ὥσπερ ἦν εἰκὸς, παρ᾽ ἡμῖν. Et in alterâ Menandri ad Glyceram. Ἐπέστειλάς σοι ἐν ἄστει μηνύουσα διὰ τὰ Ἁλῶα τῆς θεοῦ. Fuisse autem plurium dierum istud festum, facile colligere ex alio quodam eiusdem Alciphronis in eâdem Epistolâ loco. Σὺ δὲ ἐκ τῶν Ἁλώων, δέομαι, Γλυκέριον, εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. μακροτέραν ἑορτὴν οὐδέποτε ἔγνων, οὐδὲ ἀκαιροτέραν. Δήμητερ ἵλεως γένου. Meminerunt etiam Demosthenes Orat. in Neæram, aliique.

ΑΛΩΤΙΑ.

ΑΛΩΤΙΑ.

Festum Mineruæ apud Arcades. Vide Pausaniæ in Arcadicis locum supra in Ἀλαῖα.

ΑΜΑΡΥΝΘΙΑ.

Certamina erant, in Amaryntho Eubœæ vrbe celebrari solita. Schol. Pindari Olymp. Od. XIII. Καὶ ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Εὐβοίας, Ἀμαρύνθια νενικήκασιν. Celebrabantur verò eo nimirum festo, quod in honorem Dianæ τῆς Ἀμαρυσίας, illic cultæ,

ΑΜΑΡΥΣΙΑ

dicebatur. Meminit eius festi Hesychius. Ἀμαρύσια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν. Et turbare hoc non debet, quod festum Atheniensium dicat; quippe sciendum, Athenis populum Athmonensem non minus, quàm Amarynthios in Eubœâ, Dianam τὴν Ἀμαρυσίαν coluisse. Pausanias Atticis luculentus testis. Ἀθμονῆς δὲ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν. πυνθανόμενος δὲ σαφὲς οὐδὲν ἐς αὐτὰ ἐπισταμένους τοὺς ἐξηγητὰς εὗρον, αὐτὸς δὲ συμβάλλομαι τῇδε. Ἐστὶν Ἀμάρυνθος ἐν Εὐβοίᾳ· καὶ γὰρ οἱ ταύτῃ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν. ἑορτὴν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυσίας ἄγουσιν, οὐδὲν τι Εὐβοέων ἀφανέστερον. Nec Amarynthij tantùm colebant, verùm etiam Eretrienses,

enſes, & Caryſtij. Liuius lib. xxxv. *Sacrum anniuerſarium eo fortè tempore Eretriæ Amarynthidis Dianæ erat: quod non popularium modò, ſed Caryſtiorum etiam cœtu celebratur*. De Eretrienſibus eſt Strabonis quoque locus, lib. x. τὴν δὲ δύναμιν τῶν Ἐρετριέων ἣν ἔσχον ποτὲ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἥν ἀνέθεσαν ποτὲ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος.

ΑΜΒΡΟΣΙΑ.

Feſtum menſe Lenæone celebratum. Proclus ad Heſiodi Ἔργων β'. Ληναιὼν δὲ εἴρηται, διὰ τὸ τοὺς οἴνους ἐν αὐτῷ εἰσκομίζεσθαι. οἱ δὲ Ληναιῶνα φάσκουσιν αὐτὸν καλεῖσθαι, διὰ τὰ λήναια, ὅ ἐστιν ἔρια. καὶ προβατοδόραν, καὶ αἰγοδόραν καλοῦμεν. ἢ ἐπειδὴ Διονύσῳ ἐποίουν ἑορτὴν τῷ μηνὶ τούτῳ, ἣν Ἀμβροσίαν ἐκάλουν. Et ex eo Ioannes Tzetzes ibidem. Ληναιὼν παρ' Ἕλλησι καλεῖται, ὅτι τῷ τῶν ληνῶν αἰτίῳ Διονύσῳ ἑορτὴν, τὴν λεγομένην Ἀμβροσίαν, ἐτέλουν. Moſchopulus. Τῷ Διονύσῳ, τῷ τῶν ληνῶν ἐπιστάτῃ, ἐτέλουν ἑορτὴν τῷ μηνὶ τούτῳ, (τῷ Ληναιῶνι) ἣν Ἀμβροσίαν ἐκάλουν. Etymologici Auctor in Ληναιών. οἱ δὲ Ληναιῶνα φασὶν, ἐπειδὴ Διονύσου ἐποίουν ἑορτὴν ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ, ἣν Ἀμβροσίαν ἐκάλουν.

ΑΜΜΑΛΩ.

Iouis erat. Heſychius. Ἀμμαλὼ, ἑορτὴ ἀγομένη Διΐ.

ΑΜΜΩΝ.

Athenienſes celebrabant; cui Deo,aut Deæ, incertum. Heſychius. Ἄμμων, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη.

ΑΜΦΙΑΡΑΙΑ.

Amphiarai in honorem Oropij celebrabant. Scholiaſtes Pindari Olymp. Od. VII. Τελοῦνται δ' ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες. ἐν μὲν Θεσπιαῖς, τὰ Ἐρωτίδια. ἐν δὲ Πλαταιαῖς, τὰ Ἐλευθέρια. ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὰ Τροφώνια. ἐν δὲ Ὠρωπῷ, τὰ Ἀμφιαράϊα. Etiam templum Amphiarai apud Oropios fuiſſe, & ſtatuam è lapide candido, teſtatur Pauſanias Atticis. Καὶ Ὠρωπίοις ναός τέ ἐστιν Ἀμφιαράου, καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Quin primi illi inter Deos eum retulerunt. Pauſanias ibidem. Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν· ὕστερον δὲ καὶ οἱ πάντες Ἕλληνες ἥγηνται.

ΑΜΦΙΔΡΟΜΙΑ.

De his egi ante viginti hoſce annos, Animaduerſ. Miſcell. lib. III. cap. XXXIII. Libet hîc repetere, & recenſere, loco proprio. Meminit Plato in Theæteto. Τοῦτο μὲν δή, ὡς ἔοικε, μόγις ἐγεννήθη, ὅτι δήποτε τυγχάνει ὄν· μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ Ἀμφιδρό-

Φιδρό-

φιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ. Aristophanes Lysistratâ.

Οὔ τ' Ἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μὲν εἶς;

Poëta aliquis vetus Δρομιάφιον ἦμαρ appellauit. Itaque est inuenire in Glossis Hesychij. Δρομιάφιον ἦμαρ. ἀμφιδρόμια. Inde autem datum nomen, quod puerum curriculo circum focum ferrent. Harpocration. Ἀμφιδρόμια. ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες. Hesychius. Ἀμφιδρόμια. ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ. Tunc panem etiam occultatum assabant, & nutrici puerum tradebant. Etymologici Auctor. Ἀμφιδρόμια, ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησι τελουμένη. καθ' ἣν ἐγκρυφίου ἄρτου ὀπτωμένου, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐπιτρέχουσι. τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκεύης εἰς τὰ βρέφη, περὶ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κουροτρόφος, ἢ τροφὸς ἐπί τινων πεφήμισται. Tum ianua etiam coronabatur, victimaq; pro vitâ pueri immolabatur, & conuiuium instruebatur. Hâc de re egregium exstat fragmentum ex Ephippi Geryone, apud Athenæum libb. II. VIII.

—— ἔπειτα πῶς;
Οὐ στέφανος οὐδ' εἷς ἐστι πρόσθε τῶν θυρῶν,
Οὐ κνίσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας,
Ἀμφιδρομίων ὄντων; ἐν οἷς νομίζεται
Ὀπτᾶν τε τυροῦ Χεῤῥονησίτου τόμους,
Ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην,
Πνίγειν τε πιχέων ἀρνίων στηθύνια,
Τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνοις,

Κοινῇ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια,
Πιλεῖν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς,
Πινεῖν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

De coronatione verò ianuæ, hoc ſciendum eſt; diſcrimen in coronis obſeruatum fuiſſe, pro ſexu pueri. nam, ſi maſculus ille eſſet, oleagina; ſi fœmella, lanea erat. Obſeruo apud Heſychium. Ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν, ἔρια, διὰ τὴν ταλασιουργίαν. De ſacrificio, eſt locus etiam iſte Plauti Truculento, Sc. *Num tibi nam.*

Quin Dijs ſacrificare hodie pro puero volo,
Quinto die, quod fieri oportet. ———

Tunc manus quoque purgabant mulieres, quæ in obſtetricatu adiuuiſſent. Suidas. Ἀμφιδρόμια, τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν. ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως. Tarrhæus in Prouerbijs. Ἀμφιδρόμια. τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν. ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, τὸ δὲ βρέφος περιφέρουσι περὶ τὴν ἑστίαν τρέχοντες. Vbi ſimul obſeruo, quod Auctoribus alijs indictum, quinto poſt natum infantem die celebrari conſueuiſſe. Corruptus eſt in diei numero Heſychij locus. Δρομιάφιον ἦμαρ. ἀμφιδρόμια. ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. Reſcribo. ἔστι δὲ ἡμερῶν πέμπτη ἀπὸ τ. γ. Et quintum diem ſtatuit etiam Plautus loco citato.

Quinto die, quod fieri oportet. ———

Item

Item Suidas. Ἀμφιδρόμια, τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν. Porrò vt natiuitati Deus γενέθλιος præsens assignatus fuit, ita Amphidromijs hisce Ἀμφίδρομος præponitur apud Æschylum in Semelâ. Hesychius. Ἀμφίδρομος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια. Ait verò Hesychius in Ἀμφιδρόμια, etiam nomen tunc imponi consueuisse. Ecce verba eius. Καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτι ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων, δῶρα ἐπέμπετο. Verùm, aut errauit doctissimus Grammaticus, aut mutilus est eius locus, exciditque decimi diei mentio. nam eo nomen imponebatur. Tarrhæus in Prouerbijs. Καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας, καὶ σηπίας, τῇ δεκάτῃ, ᾗ τοὔνομα τίθεται. Et ipsum tibi pro se Hesychium dabo. Δεκάτην θύομεν, τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. Euripides Ægeo, apud Clementem Strom. VI. & Schol. Aristophanis Auibus.

Τίς σε μήτηρ ἐν δεκάτῃ τόκου ὠνόμασεν;

Isæus in Orat. Περὶ τοῦ Πύῤῥου κλήρου. Οἱ δὲ τοῦ Πύῤῥου θεῖοι ἐν τῇ δεκάτῃ φάσκοντες παραγενέσθαι, τὸ τῆς τήθης ὄνομα Κλειταρέτην τὸν πατέρα ἐμαρτύρησαν θέσθαι αὐτῇ. Demosthenes in Bœotum. Καὶ τὴν δεκάτην ἐμοῦ ποιῶν τοὔνομα τοῦτο ἔθετο. Mos autem illo die conuocare propinquos, & amicos, tum nomen infanti dare, inde sacra facere, & conuiuium agitare. Videmus apud Polyænum Strateg. lib. VI. in Iasone. Ac de conuocatione quidem propinquorum, amicorumque, ecce tibi in istis verbis.

Καὶ δή ποτε παιδίου γενηθέντος αὐτῷ μέλλοντι ὄνομα τίθεσθαι, τοὺς ἀρίστους Θετταλῶν καλέσας, παρεκάλεσε τὸν ἀδελφὸν προστῆναι τῆς ὑποδοχῆς. Vbi hoc quoque obſeruandum; electum fuiſſe, qui præeſſet huic nominis impoſitioni; & quaſi ſuſceptor conſtitueretur; planè vt apud nos Chriſtianos vſitatum: cuius rei non alibi teſtimonium legere memini. De ſacrificio, & conuiuio, habes in ſequentibus. Μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἦλθε, καὶ τῷ ἀδελφῷ σπονδῶν κατάρχειν ἔπεμψε, καὶ κύριον εἶναι τῆς θέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ παιδίου. De conuiuio intelligendus quoque Ariſtophanes Auibus.

Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον
ἐν ἄστει.

Vbi Scholiaſtes. Τὴν δεκάτην εἱστίων ἐπὶ τοῖς γεννηθεῖσι, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισί. Suidas plenè. Δεκάτην ἑστιάσαι. ἔθος ἦν παίδων συγγενωμένων τοῖς Ἀθηναίων ἀστοῖς, τῇ δεκάτῃ τῶν νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς πρὸς πατρὸς οἰκείους, καὶ τοὺς ἐγγύτατα φίλους. καὶ παρόντων ἐκείνων τότε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. Sacrificium illud, & conuiuium, Δεκάτη dicebatur; & parentes, conuiuium cùm exhiberent, Δεκάτην ἑστιᾶσαι dicebantur, teſte Suida; cùm ſacrificarent, Δεκάτην θύειν. Obſeruo ex Ariſtophanis Auibus.

Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ,
Καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην;

Nonnulli tamen etiam ſeptimo die nomen dabant nato infanti. Innuit Ariſtoteles De Hiſt. Anim.

Anim. lib. VII. cap. XII. τὰ πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης, διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη τῇ σωτηρίᾳ. Quem locum reſpexit Heſychius in Δεκάτη θύομεν. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τῇ ἑβδόμῃ φησί. Suidas. Ἑβδομευόμενα. τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον· καὶ τότε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς. Eadem habes apud Harpocrationem in Ἑβδομευομένου, & Etymologici Auctorem in Ἑβδομευόμενα. Heſychius celebratum hunc diem tradit, ſed de nominis impoſitione verbum nullum facit. Ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἑορτάζουσιν.

ΑΝΑΓΩΓΙΑ.

Feſtum Erycinorum, quo Veneri illi ſacra faciebant, tanquam è Siciliâ in Libyam ſoluenti, vt benignè redire vellet. Ælianus Var. Hiſt. lib. I. cap. XV. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς περὶ τὸν Ἄθω φανῆναι περιστερὰς λευκὰς λέγει, ὅτε ἐνταῦθα ἀπώλοντο αἱ τῶν Περσῶν τριήρεις, περιεκάμπτουσαι τὸν Ἄθω. ἐν Ἔρυκι δὲ τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης νεὼς, σεμνός τε, καὶ ἅγιος, ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκινοὶ τὰ Ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται. Athenæus lib. IX. Τῆς δὲ Σικελίας ἐν Ἔρυκι καιρός τίς ἐστιν, ὃν καλοῦσιν Ἀναγώγια, ἐν ᾧ φασὶ τὴν θεὸν εἰς Λιβύην ἀνάγεσθαι. Euſtathius in aliam rem traduxit, de Amoribus Iſmeniæ, lib. X. Οἱ δὲ ὅλοι πληρωθέντες ἡδονῆς καὶ χαρᾶς, σῶστρα θύουσιν, ὡς ἐπ' ἀναβιω-

ἀναβιοῦσι παισίν. ᾄδουσιν ἀναγώγια, καὶ χορεύουσιν ἐπινίκια.

ANAKEIA.

Festum Dioscurorum apud Athenienses. Hesychius. Ἀνακείοις. Διοσκούρων ἑορτὴ τὰ Ἀνάκεια. Iterum non multò post. Ἀνάκειον, τὸ Διοσκούρειον· καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησιν. Celebrabant etiam alij. Vide Διοσκούρεια.

ANAKΛHTHPIA.

Instituta in honorem regis, principisve; cùm is rex, princepsve, renunciaretur. Polybius Hist. lib. XVII. Ἐπειδὴ δὲ τὰ κατὰ τοὺς Αἰτωλοὺς ἔθεντο καλῶς οἱ περὶ αὐλὴν, εὐθέως ἐγίγνοντο περὶ τὸ ποιεῖν ἀνακλητήρια τοῦ βασιλέως, οὐδέπω τῆς ἡλικίας κατεπειγούσης. Iterum Legat. Eclogâ LXXXVIII. Γέγονεν αὐτῷ τὰ νομιζόμενα γίνεσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν, ἀνακλητήρια.

ANAKTΩN ΠAIΔΩN EOPTH.

Apud Amphissenses festum erat, & sacrum arcanum, Ἀνάκτων παίδων appellatum. Pausanias Phocicis. Ἄγουσι δὲ καὶ τελετὴν οἱ Ἀμφισσεῖς Ἀνάκτων καλουμένων παίδων. οἵτινες δὲ θεῶν εἰσὶν οἱ Ἄνακτες παῖδες, οὐ κατὰ ταυτά ἐστιν εἰρημένον· ἀλλὰ οἱ μὲν εἶναι Διοσκούρους, οἱ δὲ Κούρητας, οἱ δὲ πλέον τι ἐπίστασθαι νομίζοντες, Καβείρους λέγουσι.

ANΔPO-

ΑΝΔΡΟΓΕΩΝΙΑ.

Androgeonis in honorem celebrabant Athenienſes, ac certamen funebre erat in Ceramico. Heſychius commemorat. Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρῆσθαί φησι, τὸν Μίνωος· ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησι ἐν Κεραμεικῷ.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ.

Dixi de ijs Atticarum Lectionum lib. IV. cap. XIII. Hîc reponam vberiùs multò, loco proprio. Feſtum hoc, Baccho celebratum; atque inde eſt, quod Heſychius ait. Ἀνθεστήρια, τὰ Διονύσια. Etymologici Auctor. Ἀνθεστήρια, τὰ Διονύσια. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν ἑορτὴν λέγουσι, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ἐπιφέρειν. Ecce, inferebant feſto hoc flores; atque inde nomen. Conſtabat autem tribus diebus; quorum primus Πιθοιγία, alter Χόες, tertius Χύτροι dicebatur. Ariſtophanis Scholiaſtes ad Acharnenſes. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς ὅλην τὴν ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην. κατὰ μέρος δὲ, Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτρας. Et Grammatici paſſim teſtantur. Ac Πιθοιγία quidem celebrabatur menſis Antheſterionis XI; Χόες, XII. Χύτροι, decimo tertio. De Pithœgiâ clarè Plutarchus Sympoſiac. lib. III. Quæſt. VII. Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὲν ἑνδεκάτῃ (τοῦ Ἀνθεστηριῶνος) μηνὸς κατάρχονται, Πιθοιγίαν τὴν ἡμέραν καλοῦν-

τες. Ratio nominis; quia tunc nimirum dolia aperiebantur. Idem Plutarchus Sympoſiac. lib. IX. Quæſt. X. *Καὶ μὲν οἴνου τε τὸν νέον, οἱ πρωιαίτατα πίνοντες Ἀνθεστηριῶνι πίνουσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡμεῖς μὲν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ Πιθοιγίαν προσαγορεύουσιν.* Vbi hoc quoque obiter obſerua; Chæronenſes, nam Chæronenſis Plutarchus erat, *Ἀγαθοῦ Δαίμονος* appellaſſe. Et neque cuiquam, ne ſeruo quidem, vinum tunc fas prohibere; ſed, peractis priùs ſacris, omnibus id communicabatur. Proclus ad Heſiodum lib. I. *Καὶ ἐν τοῖς πατρίοις ἐστὶν ἑορτὴ Πιθοιγία, καθ' ἣν οὔτε οἰκέτην, οὔτε μισθωτὸν, εἴργειν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θύσαντας πᾶσι μεταδιδόναι τοῦ δώρου τοῦ Διονύσου.* Malè apud Heſychium. *Πιθοίγια, ἑορτὴ Ἀθήνησι.* Reſcribendum, *Πιθοιγία.* Idque Mauſſaco etiam viſum. Ergo ſacra primo iſto die facta, vt apparet; ſtatuebanturque proprij in rem illam crateres: puerique trimi floribus coronabantur. Colligo ex Philoſtrato Heroicis, cuius iſte locus eſt in Aiace Telamonio. *Καὶ ὅτ' Ἀθήνησιν οἱ παῖδες ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων τρίτῳ ἀπὸ γενεᾶς ἔτει, κρατῆράς τε τοὺς ἐκεῖθεν ἐστήσατο, καὶ ἔθυσεν ὅσα Ἀθηναίοις ἐν νόμῳ.* Nam ad hoc feſtum pertinere morem iſtum equidem arbitror. Meminit quoque *τῆς Πιθοιγίας* Euſtathius ad Iliad. *ω.* *Τοῦ δὲ τοιούτου τῶν κακῶν πίθου εἴη ἂν ἡ Πιθοιγία, οὐχ ἑορτάσιμος κατὰ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν ᾗ ἀρχομένου πίθου χρὴ κορέννυσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἀποφοράς.* Die proximè inſequente duodecimo *Χόες*, decimo tertio

tertio Χύτροι celebrabantur. De Choibus disertè Harpocration. Χόες. Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ ὀνόματος. ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις, ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ. Inde etiam Δωδεκάτη illis nomen. Hesychius. Δωδεκάτη, ἑορτή Ἀθήνησιν· ἣν Χόας ἔλεγον. De origine, & nominis appellatione, pleniſsimè Athenæus lib. x. Τὴν δὲ τῶν Χόων ἑορτὴν, τὴν Ἀθήνησιν ἐπιτελουμένην, Φανόδημός φησι Δημοφῶντα τὸν βασιλέα βουλόμενον ὑποδέξασθαι παραγενόμενον τὸν Ὀρέστην Ἀθήναζε. πρὸς δὲ τὰ ἱερὰ οὐ θέλων αὐτὸν προσιέναι, οὐδ' ὁμόσπονδον γενέσθαι μήπω δικασθέντα, ἐκέλευσεν συγκλεισθῆναι τά τε ἱερὰ, καὶ χόα οἴνου ἑκάστῳ παρατεθῆναι, τῷ πρώτῳ ἐκπιόντι εἰπὼν ἆθλον δοθήσεσθαι πλακοῦντα. παρήγγειλέ τε καὶ τοῦ πότου παυσαμένους τοὺς μὲν στεφάνους, οἷς ἐστεφανοῦντο, πρὸς τὰ ἱερὰ μὴ τιθέναι, διὰ τὸ ὁμορρόφους γενέσθαι τῷ Ὀρέστῃ. περὶ δὲ τὸν χόα τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστον περιθεῖναι, καὶ τῇ ἱερείᾳ ἀποφέρειν τοὺς στεφάνους πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμενος. ἔπειτα θύειν ἐν τῷ ἱερῷ τὰ ἐπίλοιπα, καὶ ἔκτοτε τὴν ἑορτὴν κληθῆναι Χόας. Ecce, inſtitutionem feſti ad Demophontem refert. Alij verò ad Pandionem. Scholiaſtes Comici ad Acharnenſes. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι Ὀρέστης μετὰ τὸν φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἦν δὲ ἑορτὴ Διονύσου Ληναίου, ὡς μὴ γένοιτό σφισιν ὁμόσπονδος, ἀπεκτονηκὼς τὴν μητέρα, ἐμηχανήσατο τοιόνδε τι Πανδίων. χοᾶ οἴνου τῶν δαιτυμόνων ἑκάστῳ παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι Ὀρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὑτὸν πίνων μόνος. καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίοις ἑορτὴ ἐνομίσθη οἱ Χόες. Alij non duodecimo

Anthesterionis celebrari Choas consueuisse tradunt; sed Pyanepsionis octauo. Aristophanis Scholiastes. Εἰς τοὺς Χόας. εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χοῶν. ἐπετελεῖτο δὲ Πυανεψιῶνος ὀγδόῃ· οἱ δὲ, Ἀνθεστηριῶνος δεκάτῃ. Sed scribendum illic, Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ. Nam duodecimus Anthesterionis dies festo proprius erat; non decimus, vt iam ostendi. Ac consecratus ille dies Baccho erat; cui Χοοπότῃ cognomento sacra faciebant. Colligo ex Themistoclis facto apud Magnesios, quod commemorat Athenæus lib. XII. Πόσις δ᾽ ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν, τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. καὶ Διονύσῳ Χοοπότῃ θυσιάσαντα, καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτόθι καταδεῖξαι. Et conuiuia inter se priuatim agitabant. Idem Athenæus alibi, lib. VII. Εἰ δὲ τὸ γένος τῆς ἑορτῆς ἤρεσκεν, οὐκ ἂν ἐσκόπιασε δήπου τὰ αὐτὰ ταῦτα παρασκευάζουσι ἡ βασίλεια καθάπερ ἐν τοῖς Χουσίν. εὐωχοῦνται μὲν γὰρ κατ᾽ ἰδίαν. παρέχει δὲ ταῦτα ὁ καλέσας ἐπὶ τὴν ἑστίασιν. Vtque pridiè, apertis dolijs, vinum gustauerant; ita tunc sese largiter admodum inuitabant, præmio etiam constituto ei qui plurimum potasset. Obseruò apud Ælianum, Var. Hist. lib. II. cap. XLI. Καὶ ἐν Διονύσου δὲ τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ προὔκειτο ἆθλον τῷ πίνοντι πλέον. Indicebatur nempe per præconem certamen bibendi ad tubæ sonum, & pronuntiabatur præmium ab aliquo propositum vter inflatus; quem accipiebat, qui primus mensuram certam, congij instar magnam,

nam, ebibisset. Ecce apud Aristophanem Acharnensibus clamantem præconem.

Ἀκούετε λεῴ, κατὰ τὰ πάτρια τὰς χόας
Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

Vbi Scholiastes. Ἐτίθετο ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ. ἐφ' οὗ ἔδει τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἑστάναι, καὶ τὸν πρῶτον πιόντα, ὡς νικήσαντα, λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ. Et obserua; oportebat insistere vtri, atque ita congium ebibere. Præmium, præter vtrem, erat etiam corona, ex folijs contexta: vter verò, quod sciendum, vino plenus. Suidas docet. Ἐν ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτόν τινα χοᾶ. καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἔπινον. Item comessantes curribus vecti obuios deridebant, & conuitijs incessebant. Apostolius. Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν. ἐπὶ τῶν ἀπερικαλύπτως σκωπτόντων. Ἀθήνησι γὰρ ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἀπαντῶντας ἔσκωπτόν τε καὶ ἐλοιδόρουν. Quæ totidem verbis apud Suidam. Ab hoc potandi per festum istum diem more capiendus Aristophanes Thesmophoriaz. vbi anum bibulam irridens, filiæ eius ventricosæ, & trium congiorum capaci, annos per Choas computat.

Πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς Χόας, ἢ τέτταρας;

Insuper munera, mercedemque, sophistis mittebant; qui & ipsi familiares suos ad conuiuium vocabant. Athenæus lib. x. Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν Χοῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς

σοφισαῖς· οἵπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλουν ἐπὶ ξενία τοὺς γνωρίμους. Huc pertinent iſta Eubulidæ, in Comaſtis, apud eundem ibidem.

Σοφισαῖς κάκιστε, καὶ Χοῶν δέη
Τῶν μισθοδώρων, κ' οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ.

Meminit Choum Alciphron quoque in Epiſtolâ Menandri ad Glyceram. τῶν κατ' ἔτος Χοῶν, καὶ τῶν ἐν τοῖς θεάτροις Ληναίων. Quod ad Chytros, eorum meminit Athenæus lib. IV. Σὺ ἢ μόνον ἐν Ἀθήναις μόνων σεαυτὸν εὐδαιμονίζεις, τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκούων, θύμα, καὶ εὔζωμα, καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτοὺς, Λήναια, καὶ Χύτρους, θεωρῶν. Ælianus Hiſt. Anim. lib. IV. cap. XLIII. Κεκήρυκται γὰρ Διονύσια, καὶ Λήναια, καὶ Χύτροι. Et Alciphron in Epiſtolâ Menandri ad Glyceram iam citatâ. Ποῦ δὲ θεσμοθέτας ἐν ταῖς ἱεραῖς κώμαις κεκισσωμένους; ποῖον περισχοίνισμα; ποίαν αἵρεσιν; ποίους Χύτρους; Hoc ideò autem dicit, quia tunc Poëtæ quatuor dramatibus inter ſe certabant. Ecce apud Diogenem Laërtium in Platone, lib. III. Τετράσι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις. Morem hunc exoleſcentem renouauit Lycurgus, lege latâ, vt Comœdi tunc certarent, victorque ciuitate donaretur, quod anteà illicitum. Plutarchus in eius Vitâ. Εἰσήνεγκε δὲ καὶ νόμους, τὸν περὶ τῶν κωμῳδῶν ἀγῶνα τοῖς Χύτροις ἐπιτελεῖν ἐφάμιλλον ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τὸν νικήσαντα εἰς ἄστυ καταλέγεσθαι, πρότερον οὐκ ἐξόν, ἀναλαμβάνων τὸν ἀγῶνα ἐκλελοιπότα. Celebrabantur verò, vt dixi, die menſis decimo tertio, poſtridie Choum; quemadmodum

Choes

Choes postridie Pithœgiæ. Harpocration. Ἔστι δὲ Ἀττική τις ἑορτὴ Χύτροι, ἧς μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δέκα, ὡς φησὶ Φιλόχορος ἐν τῷ Περὶ ἑορτῶν. Errat Aristophanis Scholiastes, qui Choum, & Chytrorum, eundem esse diem statuit. Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἄγονται οἵ τε Χύτροι καὶ οἱ Χόες Ἀθήνησι. Meminit vtrorumque simul Comicus Acharnensibus.

Ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
Ἤγγελλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

Ac Choibus quidem Mercurio τῷ Χθονίῳ sacra faciebant; Chytris verò, ollam omni seminum genere refertam coquebant, qui ex diluuio euasissent; neque ex eâ quisquam quicquam gustabat, Mercurij reuerentiâ, quem placatum cupiebant. Scholiastes Comici, toties iam laudatus, ex Theopompo. Θεόπομπος τοὺς διασωθέντας ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ἑψῆσαι φησὶ χύτρας πανσπερμίας. ὅθεν οὕτω κληθῆναι τὴν ἑορτήν. καὶ θύειν τοῖς Χουσὶν Ἑρμῇ Χθονίῳ. τῆς δὲ χύτρας οὐδένα γεύσασθαι. τοῦτο δὲ ποιῆσαι τοὺς περισωθέντας, ἱλασκομένους τὸν Ἑρμῆν. Vbi simul obserua originem nominis. Exacto festo, ac finitis comessationibus, quas commemoraui, serui iterum ad opus protrudebantur, cum hoc dicto. Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. Hesychius. Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. Παροιμία, ἣν οἱ μὲν διὰ τὸ πλῆθος οἰκετῶν τῶν Καρικῶν εἰρῆσθαι φασί. ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων. Pleniùs Tarrhæus. Habesq; apud Diogenianum, Zenobium, Suidam, alios.

ΑΝΘΕΣ-

ΑΝΘΕΣΦΟΡΙΑ.

Proſerpinæ agitabant Siculi. Pollux lib. I. cap. I. ſect. XXXII. Κόρης παρὰ Σικελιώταις Θεογάμια, καὶ Ἀνθεσφόρια. Sacris eius virgines operabantur, Ἀνθεσφόροι nuncupatæ. Videntur autem Argiui etiam celebraſſe; dumque id virgines Ἀνθεσφόροι celebrabant; tibiâ illis accinebatur carmen quoddam, Θερακιὸν μέλος appellatum. Pollux lib. IV. cap. X. Θερακιὸν δὲ (μέλος) τὸ Ἀργολικόν. ὃ ταῖς Ἀνθεσφόροις ἐν Ἥρας ἐπηύλουν. Ita locum illum reſtituo. Corruptè enim hodie editur. Ὃ ταῖς ἀνθεσμοφόροις ἐν ἦρος ἐπηύλουν. Et errat inſigniter Interpres eruditus, cùm vertit. *Quam in Proſerpinæ feſtis in vere cantant.* Debuiſſet. *Quod virginibus Antheſphoris in templo Iunonis tibiâ accinebant.* Cenſeo autem apud Argiuos fuiſſe feſtum Iunonis τῆς Ἀνθείας cognomento, quam ab illis cultam commemorat Pauſanias Corinthiacis.

ΑΝΤΙΓΟΝΕΙΑ.

Antigono inſtituta. Plutarchus in Agide, & Cleomene. Ἵνα μὴ τῷ Κλεομένει ποιεῖν δοκῇ τὸ προσταττόμενον, Ἀντιγόνεια θύων, καὶ παιᾶνας ᾄδων.

ANTI-

ANTINOEIA.

Antinoo ſuo ab Adriano Imp. apud Mantinenſes inſtituta; erantque ſacra annua, & certamen quinquennale. Pauſanias Arcadicis. ὁ βασιλεὺς (Ἀδριανὸς) κατεστήσατο αὐτῷ (τῷ Ἀντινόῳ) καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμὰς, καὶ τελετή τε κατὰ ἔτος ἕκαστον, καὶ ἀγών ἐστιν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΑ.

Mentio huius feſti apud Auctores plurima. Herodotus in Vitâ Homeri. Ἔτυχον δὲ οἱ ἐκεῖσε τὸν τότε καιρὸν ἄγοντες ἑορτὴν Ἀπατούρια. Alciphron in Epiſtolâ Ægialei ad Struthionem. Πάντως γὰρ πρὸς τῇ καταβολῇ τῆς ἀργυρείου ἔσται παρ᾽ αὐτῷ τις προθεσμία, Διονυσίων, ἢ Ἀπατουρίων, πλησμίων. Maximus Tyrius Diſſert. XXXIII. Καὶ ἄλλην ὥραν ἔχει ἄλλος θεὸς, Παναθήναια, Σκιροφόρια, Ἅλωα, Ἀπατούρια. Erat verò trium dierum; eorumque primus Δορπία, ſecundus Ἀνάῤῥυσις, tertius Κουρεῶτις dicebatur. Maximus eſt Heſychij error, qui quatuor dies commemorat. Ecce, iſte eius locus. Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας. ὧν ἡ πρώτη, Δορπία καλεῖται· ἡ δευτέρα, Ἀνάῤῥυσις· ἡ τρίτη, Κουρεῶτις· ἡ τετάρτη, Ἐπίβδα. Item Simplicij, ad Phyſic. lib. IV. Κουρεῶτις δὲ ἦν ἡ τρίτη τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα, ὥσπερ ἡ πρώτη Δορπία, καὶ ἡ δευτέρα Ἀνάῤῥυσις, καὶ ἡ τετάρτη Ἐπίβδα. Nam Ἐπίβδα dicebatur

quilibet dies, qui festum aliquod sequeretur. De primo die, est locus Pollucis lib. IV. cap. XVII. Δορπία, ἡ πρώτη τ̃ Ἀπατουρίων. Etiam Hesychij. Δορπία, ἡ τ̃ Ἀπατουρίων πρώτη ἡμέρα οὕτω καλεῖται. De secundo, est locus Scholiastæ Aristophanis ad Pacem. Ἀνάρρυσιν, κυρία τ̃ Ἀπατουρίων ἡμέρα. Etymologici Auctor nimis generaliter dixit. Ἀνάρρυσις, οὕτω δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο. Neque enim festum illud totum erat, sed vnus tantùm festi triduani dies. De tertio, passim occurrit apud Grammaticos; & nos statim producemus. Primo die epulum erat luculentum circa vesperam, ad quod conueniebant tribules; secundo sacra faciebant, puerumque ad aram adducebant; quem tertio in album ciuium referebant. Suidas. Ἀπατούρια, ἑορτὴ δημοτελής. ἤγετο δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἐγράφη ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Δορπίαν. ἐπειδὴ φράτορες ὀψίας συνελθόντες, εὐωχοῦντο. τὴν δὲ δευτέραν, Ἀνάρρυσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν. ἔθυον δὲ Διῒ Φρατρίῳ, καὶ Ἀθηνᾷ. τὴν δὲ τρίτην, Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους, καὶ τὰς κόρας, ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Quæ totidem verbis habes apud Aristophanis Scholiasten Acharnensibus, & Apostolium, Cent. III. Prouerb. LXXIV. De primo die, quo epulum erat, capiendus Xenophon Hist. Græc. lib. I. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο Ἀπατούρια, ἐν οἷς οἵ τε πατέρες, καὶ οἱ ξυγγενεῖς, ξύνεισι σφίσιν αὐτοῖς. Et Herodotus in Vitâ Homeri, vbi vocatum eum ad hoc festum ait. Ὁ δὲ, ἐντυχὼν τῷ Ὁμή-

τῷ Ὁμήρῳ, ἔλεξεν. Ὦ ξένε, Ἀπατούρια ἀγούσης τῆς πόλιος, καλοῦσί σε οἱ φράτορες οἱ ἡμέτεροι συνεορτάσοντα. Et mox. Ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν φρήτρην, καὶ τοῦ οἴκου, ἔνθα δὴ ἐδαίνυντο, ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἔστη. Item Ariſtophanes Theſmoph.

Ὡς αὐτὰ χρὲ' ξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι,
Ἐπεῖτα τὴν χαλκῆν φάμεν. ———

Hinc inſultans Tertullianus, coquorum tunc delectum indicendum eſſe inquit, Apologetici cap. XXXIX. *Apaturijs, Dionyſijs, myſterijs Atticis, coquorum delectus indicentur.* Secundo, vt dixi, ſacra faciebant; eaque Ioui τῷ Φρατρίῳ cognomento, & Mineruæ. Vides in citatis iam Suidæ verbis. Τὴν δὲ δευτέραν, Ἀνάῤῥυσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν. ἔθυον δὲ Διῒ Φρατρίῳ, καὶ Ἀθηνᾷ. Etiam Ioui Ἀπατηνόρι, ac Baccho. Colligere eſt ex iſtis Etymologici verbis. Ἀπατούρια, Ἀπατήνωρ, οὐχ' ὁ Διόνυσος, ἀλλ' ὁ Ζεύς. Et mox ibidem. Νικήσαντες οὖν Ἀθηναῖοι, Ἀπατήνορα μὲν Δία προσηγόρευσαν· Ἀπατούρια δὲ, ἑορτὴν τῷ Διονύσῳ. Bacchus verò iſte erat Μελαναιγὶς cognominatus. Scholiaſtes Ariſtophanis Acharnenſibus. Ἐκ τούτου ἤτε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο. Totidem verbis Suidas dicit; ſed locus vtrobique mutilus. Reſtitue ex Apoſtolio, loco iam citato. Vbi plenius. Καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος βωμὸν ἐδομήσαντο. Dum autem ſacra iſta facerent, puerum illum, quem relatum in tribules cupiebant, ad aram quaſi Dijs ſiſtebant. Obſeruo apud Andocidem Orat. Περὶ τῶν μυστηρίων. Λαβόντες δὲ οἱ προσήκοντες τῇ γυναι-

καὶ τὸ παιδίον, ἦγον ἐπὶ τὸν βωμὸν Ἀπατουρίοις, ἔχοντες ἱερεῖον, καὶ ἐκέλευον κατάρξασθαι τὸν Καλλίαν. Illo ipso die puto factum, quod, pulcherrimis stolis induti, sumptis è foco facibus ardentibus, currentes Vulcanum celebrabant, in memoriam edocti ab eo ignis vsus. Narrat rem Harpocration in Λαμπάς. Ἴστρος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων εἶπεν, ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ Ἀθηναίων οἱ κάλλιστας στολὰς ἐνδεδυκότες, λαβόντες ἡμμένας λαμπάδας ἀπὸ τῆς ἑστίας, ὑμνοῦσι τὸν Ἥφαιστον θύοντες, ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους. Tertio die curiæ puerum quisq; suum parentes offerebant inscribendum, iurantes Atheniensem esse illum, ex ipsis Atheniensibus natum. Sic intelligi Etymologici Auctor debet in Ἀπατούρια, cùm inquit. Ἀπατούρια, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῷ Πυανεψιῶνι μηνί. ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ τοὺς γεννωμένους ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ παῖδας τότε ἐνέγραφον ὀμνύντες οἱ πατέρες, ἦ μὴν Ἀθηναίους ἐξ αὐτῶν Ἀθηναίων. Atque hoc est illud quod ait Isæus Orat. Ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου· Ἔστι δ' αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτὸς, ἐάν τέ τινα φύσει γεγονότα εἰσαγάγῃ τις, ἐάν τε ποιητὸν, ἐπιθεῖναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν, ἦ μὴν ἐξ ἀστῆς εἰσάγειν, καὶ γεγονότα ὀρθῶς. Mutilus verò est Etymologici Auctoris locus, qui ita habet. Κουρεῶτις, ἑορτή ἐστιν, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τελουμένη. Nam non ἡ Κουρεῶτις erat trium dierum festum, sed τὰ Ἀπατούρια, cuius illa tertius demum dies erat. Et mox apud eundem eodem loco est confusio, cum inquit. Τῇ μὲν οὖν πρώτῃ ἡμέρᾳ δειπνοῦσι, καὶ καλοῦσιν Ἀνάρρυσιν. (ita scribo, non

Ἀνάῤῥυ-

Ἀναῤῥύσια.) διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας ἀνακλῶντας τὰ ἱερεῖα, καὶ ἄνω ἐρύοντας, θύειν. τῇ δὲ τρίτῃ, τοὺς κούρους εἰσάγουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ συνιστῶσι τοῖς συγγενέσι, καὶ γνωρίμοις, καὶ ἐγγράφουσιν εἰς τὴν πολιτείαν. ἡ δὲ ἑορτὴ, καλεῖται Κουρεῶτις. Nam primum diem ponit, qui eſt ſecundus; & ſecundum planè omittit. Tamen video fauere Proclum in Timæum, Commentariorum I. qui primum diem non Δορπίαν, ſed Ἀνάῤῥυσιν, nominat. Habes verba. Ἐπετελεῖτο δὲ (τὰ Ἀπατούρια) ἐν ἡμέραις τρισίν. ὧν πρώτη μὲν, ἐκαλεῖτο Ἀνάῤῥυσις· διότι πολλαὶ θυσίαι ἐν αὐτῇ ἐδρῶντο. τὰ δὲ θύματα, ἐκάλουν ἀναῤῥύματα· ἐπειδὴ ἀνελκόμενα, καὶ ἐρυόμενα ἄνω, ἐθύετο. Verùm enimuerò vt hoc auctore errorem ſuum tueatur, tamen ſecundi diei eclipſis eſt. Porrò etſi triduanum tantùm feſtum iſtud fuerit, ſenatus tamen, curiæque aliæ, dies quinque feriabantur; quod Cephiſodoro archonte conſtitutum. Athenæus lib. IV. Εὑρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος Ἀθήνησι γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ Προτένθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι, ἔχον οὕτως. Φῶκος εἶπεν, ὅπως ἂν ἡ βουλὴ ἄγῃ τὰ Ἀπατούρια μετὰ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων, κατὰ τὰ πάτρια, ἐψηφίσθαι τῇ βουλῇ ἀφεῖσθαι τοὺς βουλευτὰς τὰς ἡμέρας, ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ διαφίενται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς οἱ Προτένθαι ἄγουσι, πέντε ἡμέρας. Iam, vt ad τὴν Κουρεῶτιν redeamus; eo die, vt dicere cœpi, liberos ſuos, curiæ oblatos, in tribules referebant parentes; comâque ipſis capitis ſectâ, ſacra Dianæ faciebant. Heſychius. Κουρεῶτις, μηνὸς τοῦ Πυανεψιῶνος ἡμέρα,

ἐν ῇ, τὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων ἀποκείροντες τρίχας, Ἀρτέμιδι θύουσι. Atque hoc indigetabant, θύειν φρατρίαν: quique negligerent, Ἐμπαίζειν apud Lacones dicebantur. Hesychius. Ἐμπαίζειν, τὸ μὴ θύειν φρατρίαν, Λάκωνες. Hostiam verò immolandam, ad certum pondus exhibere tenebantur; & quia tribules, cùm hæc ipsa exhiberetur, per ludum clamabant, Μεῖον, Μεῖον; infra iustum pondus esse illam significare volentes, Μεῖον ipsa; &, qui offerebant, Μειαγωγοὶ dicebantur. Harpocration. Μεῖον, θῦμά ἐστιν, ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰς τούτους εἰσάγοντες. Ἐρατοσθένης δ᾽ ἐν τοῖς Περὶ τῆς κωμῳδίας φησὶν οὕτως. Νόμου ὄντος, μὴ μεῖον εἰσάγειν ὡρισμένου τινὸς, ἐπισκώπτονται μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν εἰσάγοντα μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν. ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα, Μεῖον προσηγορεύθη· Μειαγωγὸς δὲ, ὁ εἰσάγων. Sed corrupta ibi Eratosthenis verba sic restituo. Ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν εἰσάγοντα, Μεῖον ἔ. ἔ. Corruptus in hâc ipsâ re etiam Pollux lib. III. Κέκληται δὲ, ἢ ὅτι ἔσκωπτον, ὡς μεῖον τοῦ δέοντος· ἢ, ὅτι κεκωλυμένον ἦν, εἰσάγειν. ὡς μὴ ἁμιλλῶντο, μηδ᾽ ἐμπίπτοιεν εἰς ἔριν, καὶ ταραχήν· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ἧττον ἐφιλοτιμοῦντο. οἱ δὲ ἐπεβόων, μείονος, οὐχ ὑπερβαινόντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νόμου. Postrema verba ita emendo. Οἱ δὲ ἐπεβόων, Μεῖον· ὡς οὐχ ὑπερβαινόντων α. Clamabant enim tribules, cùm hostia appenderetur, Μεῖον, Μεῖον. Scholiastes Aristophanis ad Ranas. Μεῖον λέγουσι τὰς ὑπὲρ τῶν νέων εἰς τὰ Ἀπατούρια οἶς, ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσαγομένας. διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου,

ρείου, μεῖον, μεῖον. Tradunt rem etiam Etymologici Auctor, Hesychius, & Suidas. Apud Harpocrationem etiam exstant Eupolidis versus. Ita enim inquit. Περὶ τοῦ μειαγωγοῦ, Εὔπολις ἐν Δήμοις.

Τοιγαροῦν στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
Οὐδεὶς δύναται ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν
Τῆς τοῦδε νίκης πλείονα ἑλκύσαι σταθμόν.

Quos non benè hodie conceptos sic restituo.

——— τοιγὰρ οὖν
Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
Δύναται μὲν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν,
Τῆς τοῦδε νίκης πλεῖον' ἑλκύσαι σταθμόν.

Sed quænam hæc hostia? Ouis erat. Ecce tibi apud Suidam in μειαγωγεῖν. Καὶ ὁ τὸ πρόβατον εἰσάγων, Μειαγωγὸς ἐκαλεῖτο. Scholiastes Aristophanis, loco citato. μεῖον λέγουσι, τὰς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἶς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσαγομένας. Vel capra. Et vt ouis Φρατὴρ, ita hæc Φράτερος nominata. Pollux loco citato. Τὸ δὲ ἱερὸν, εἰς ὃ συνῄεσαν, Φράτριον ἐκαλεῖτο· καὶ τὸ σύστημα, Φρατρία. οἱ καθ' ἕκαστον, Φράτορες. καὶ οἶς, Φρατήρ. καὶ αἶξ, Φράτερος, ἡ θυομένη τοῖς Φράτορσιν. Sacrificium ipsum Κουρεῖον appellatum fuit, quia tunc ἐνεγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς Φράτορας, vt inquit Etymologici Auctor. Et Scholiastes Aristophanis Ranis. Τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. Et apud Pollucem lib. VIII. cap. IX. sect. XXVIII. Κουρεῖον quoque scribendum, pro Κούρειον; vt statim dicam. Apud Suidam hic locus pessimè tractatus. Vide eum in μειαγωγεῖν. Et hinc dies, quo hoc sacrum

ſacrum fieri ſolitum, Κουρεῶτις appellatus; vt teſtantur Grammatici, quos iam laudaui. Referebant autem in tribules quemadmodum filios, ita filias. Vtque illorum causâ inſtitutum ſacrificium, Κουρεῖον; ita harum, Γαμηλία dicebatur. Pollux loco ſtatim citato, vbi de tribulibus agit. Εἰς τούτους τούς τε κούρους, καὶ τὰς κόρας, εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ Κουρεώτιδι ἡμέρα, ὑπὲρ μὲν ἀῤῥένων, τὸ Κουρεῖον ἔθυον· ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν Γαμηλίαν. Ita emendo. Hodie editur, τὸ κόρειον ἔθυον. Vbi valdè errat Interpres eruditus, cùm vertit. *Coriandrum offerebant*. Atque ad τὴν γαμηλίαν quod attinet, de eâ ita Harpocration ex Didymo. Καὶ Δίδυμος ὁ Γραμματικὸς, ἐν μὲν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασι φησὶν εἶναι τὴν Γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν ἐπιγάμοις διδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην, τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παρατιθέμενος. Sed corrupta initio verba ita reſcribo. Τὴν γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις διδομένην. Mendum item eſt apud Heſychium. Γαμηλία, φέρνη εἰς γάμον, παρασκευή, καὶ δεῖπνον, ὃ τοῖς φράτορσιν ἐποίει ὁ γαμῶν. Corrige. εἰς γάμου παρασκευήν. Fiebat enim tum, cùm nupturæ eſſent. Pollux lib. III. cap. III. Ἡ δὲ ἐπὶ γάμου θυσία ἐν τοῖς φράτορσι, Γαμηλία· καὶ τὸ ἔργον, Γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. Mentio eius apud Demoſthenem Orat. Πρὸς Εὐβουλίδην. Καὶ γὰρ ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε, καὶ Γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε. Et apud Iſæum, Ὑπὲρ τοῦ Πύῤῥου κλήρου.

κλήρου. Ἀλλὰ μὴν ὥστε οὔτε Γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὁ θεῖος ὑμῶν, οὔτε τὴν θυγατέρα, ἣν φασι γνησίαν αὐτῷ εἶναι οὔποι, εἰσαγαγεῖν εἰς τοὺς Φράτορας ἠξίωσε. Et mox iterum. Καὶ περὶ τῆς τοῖς Φράτορσι Γαμηλίας μὴ ἀμνημονεῖτε. Deinde. Ἐπειδὴ αὖ καὶ Γαμηλίαν ὑπὲρ αὐτῆς τοῖς Φράτορσιν εἰσενεγκεῖν. Occurrit quoque ſemel, iterumque, in eiuſdem Oratione Περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Libanius Declam. XXXVII. Ἑστιῶντα τοὺς οἰκείους, τοῖς Φράτορσι τὴν Γαμηλίαν εἰσάγοντα. Sed quoto nam ætatis anno offerre curiæ liberos ſolitum? Video diſſenſum; & intrà primum vſitatum, tradit Etymologici Auctor in Ἀπατούρια. Ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ τοὺς γεννωμένους ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ παῖδας τότε ἐνέγραφον. Proclus in Timæum Platonis, tertium, aut quartum, annum ſtatuit. Ἡ δὲ τρίτη, Κουρεῶτις· ἐν ταύτῃ γὰρ τοὺς κούρους ἐνέγραφον εἰς τοὺς Φράτορας, τριετεῖς, ἢ τετραετεῖς, ὄντας. Apud Ariſtophanem Ranis exagitat Archidemum Chorus, qui id necdum anno ſeptimo feciſſet.

Βούλεσθε δῆτα κοινῇ
Σκώψωμεν Ἀρχίδημον;
Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας.

Nam ex hoc Athenienſium more explicandus iſte Comici locus; neque hîc quicquam Scholiaſtes intellexit. Pollux adultâ demum ætate factum refert. Εἰς τούτους (τοὺς Φράτορας) τούς τε κούρους, καὶ τὰς κόρας, εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ Κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀῤῥένων, τὸ Κούρειον ἔθυον· ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν Γαμηλίαν. De virginibus, certa res eſt; fieri ſolitum, cùm

eas elocaturi patres essent: vnde etiam Γαμηλία sacrificium nominatum. Porrò oblati curiæ liberi non duntaxat naturales, verùm etiam adoptiui. Paret illud ex Isæo, ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου. Ἔστι δ' αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτὸς, ἐάν τέ τινα φύσει γεγονότα εἰσαγάγῃ τις, ἐάν τε ποιητόν. Istud tamen hîc discrimen; vt naturales Apaturijs, adoptiui autem Thargelijs offerrentur. De illis sunt accipienda, quæ hactenus dixi; de istis, obseruo apud Isæum loco citato. Καὶ ἐπειδὴ Θαργήλια ἦν, ἤγαγέ με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτορας. Loquitur ibi de Thrasyllo, quem Apollodorus adoptauerat. Præter hæc, ingenij explorandi, carmina Poëtarum filijs suis recitanda patres quasi in certamen proponebant. Plato in Timæo. Ἡ δὲ Κουρεῶτις ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίων. τὸ δὲ τῆς ἑορτῆς σύνηθες ἑκάστοτε καὶ τότε συνέβη τοῖς παισίν. ἆθλα γὰρ ἡμῖν οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίας. πολλῶν μὲν οὖν δὴ καὶ ἐλέχθη ποιητῶν ποιήματα. ἅτε δὲ νέα κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντα τὰ Σόλωνος πολλοὶ τῶν παίδων ᾔσαμεν. Ille autem in hoc certamine victor erat, qui memoriter plura carmina recitaret. Proclus in suo ibi Commentario. Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ (Κουρεώτιδι) καὶ τῶν παίδων οἱ εὐτρεχέστεροι ποιήματα ἆθλα ᾖδον, καὶ ἐκράτουν ἄλλοι ἄλλων, οἱ μνήμην πλειόνων ἔχοντες. Sed quo mense celebrata Apaturia? Pyanepsione, vt video. Harpocration. Ἀπατούρια. Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Βοιωτόν. ἑορτή ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι. Scholiastes Aristophanis Acharnensibus. Λέγει δὲ νῦν περὶ Ἀπατουρίων, ἑορτῆς

ἑορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομένων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα. Etymologici Auctor. Ἀπατούρια, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῷ Διονύσῳ, τῷ Πυανεψιῶνι μηνί. Theophrastus in Eth. Charact. Cap. Περὶ ἀδολεσχίας. Βοηδρομιῶνος μὲν, ἐστι τὰ μυστήρια· Πυανεψιῶνος δὲ, Ἀπατούρια. Etiam Hesychius ostendit, vbi de Cureotide die illi sermo. Κουρεῶτις, μηνὸς Πυανεψιῶνος ἡμέρα. Vnde autem originem traxerint, docet Polyænus, vbi de Melantho agit, Strateg. lib. I. Ἀθηναῖοι τῷ στρατηγήματι τῆς ἀπάτης νικήσαντες, ἐτήσιον ἑορτὴν κατεστήσαντο, ἣν γε δὴ κλήζουσιν Ἀπατούρια. Proclus in Timæum, Comment. I. Τὰ Ἀπατούρια ἑορτή τις ἦν εἰς Διόνυσον, ἐπὶ τῇ Μελάνθου, καὶ Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ, μονομαχίᾳ, καὶ νίκῃ τοῦ Μελάνθου δι' ἀπάτης, Βοιωτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ Οἰνόης πολεμούντων ἀλλήλοις. Habes eadem apud Etymologici Auctorem, Suidam, Apostolium, Scholiasten Comici ad Acharnenses, & Pacem. Instituta autem in honorem Bacchi. Proclus, ecce, in verbis citatis. Τὰ Ἀπατούρια ἑορτὴ ἦν εἰς Διόνυσον. Etymologici Auctor. Ἀπατούρια, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῷ Διονύσῳ. Secretiorem festi instituti explicationem, è philosophiâ petitam, tradit Proclus loco citato. Ἡ μὲν οὖν τῶν Ἀπατουρίων ἑορτὴ, πρόφασιν ἔχουσα νίκης Ἀθηναίων, προσήκει τῇ ὑποθέσει καθ' ἣν Ἀθηναῖοι νικῶσι. καὶ τὰ νοερὰ πάντα τῶν ἐνύλων ἐπικρατεῖ. τὸ δ' αὖ τῆς ἀπάτης οἰκεῖον τοῖς ἐγκοσμίοις εἴδεσιν ἐξισταμένοις ἀπὸ τῶν ἀμερῶν καὶ ἀΰλων λόγων, καὶ φαινομένοις, ἀντὶ τῶν ὄντως γινομένων. ἡ δὲ ἐγγραφὴ τῶν παίδων, μιμεῖται τὰς τῶν μερικῶν ψυ-

χῶν εἰς τοὺς οἰκείους κλήρους κατατάξεις, καὶ τὰς εἰς διαφόρους γενέσεις καθόδους. τὸ δὲ τῆς ἑορτῆς, τὴν ἐν τῷ κόσμῳ διαιώνιον εὐθυμοσύνην. εἰ γὰρ πεπληρώμεθα θεῶν, ἀΐδιον ἑορτὴν ἄγει. τὰ δὲ ἆθλα τῆς ῥαψῳδίας, ἀναλογεῖ τοῖς ἀγῶσιν, οὓς ὑπομένουσιν αἱ ψυχαὶ, συνυφαίνουσαι τὴν ἑαυτῶν ζωὴν τῷ παντί. αὐτὴ δὲ ἡ ῥαψῳδία, προσέοικε τῇ εἰρημένῃ ζωῇ τοῦ παντός. μίμησιν γὰρ ἔχει τῶν νοερῶν εἰδῶν, ὡς ἐκείνη πράξεων, καὶ ἠθῶν ἡρωϊκῶν, μετὰ τοῦ καθηρμοσμένον ἔχειν τὸν εἱρμόν. τὰ δὲ πολλὰ ποιήματα τῶν πολλῶν ποιητῶν, τὰς πολλὰς ἀπεικονίζεται φύσεις, καὶ τοὺς πολλοὺς περικοσμίους, καὶ ὅλως τὴν τῶν φυσικῶν μιμημάτων διαίρεσιν. τὰ δὲ νέα ποιήματα τὰ ἀεὶ ἀκμάζοντα εἴδη, καὶ ἀεὶ τέλεια, καὶ γόνιμα, καὶ δρᾶν εἰς ἄλλα δυνάμενα. Celebrabant autem non Athenienses tantùm, sed & Samij. Herodotus in Vitâ Homeri. Ἐς Ἑλλάδα βουλόμενος ποιεῖσθαι τὸν πλοῦν, προσίσχει τῇ Σάμῳ. ἔτυχον δὲ οἱ ἐκεῖσε τὸν τότε καιρὸν ἄγοντες ἑορτὴν Ἀπατούρια. Ac sacra tunc τῇ Κουροτρόφῳ in triuio mulieres faciebant, quibus interuenire virum nefas erat. Videre est apud Herodotum, eodem loco. Πορευόμενος δὲ ἐγχρίμπτεται γυναιξὶ Κουροτρόφῳ θυούσαις ἐν τῇ τριόδῳ. ἡ δὲ ἱέρεια εἶπε πρὸς αὐτὸν, δυσχεράνασα τῇ ὄψει, Ἄνερ ἀπὸ τῶν ἱερῶν. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐς θυμὸν ἔβαλε τὸ ῥηθὲν, καὶ ἤρετο τὸν ἄγοντα, τίς τε ὁ φθεγξάμενος, καὶ τίνι θεῶν ἱερὰ θύεται. ὁ δὲ αὐτῷ διηγήσατο, ὅτι γυνὴ εἴη, Κουροτρόφῳ θύουσα. Erat verò Cereris illud cognomentum. Hesychius. Κουροτρόφος, παιδοτρόφος. ὑφ' ἑτέρων, ἡ Δημήτηρ. Itaque scribendum apud Pausaniam Atticis puto. Ἔστι δὲ καὶ τῆς Κουροτρόφου, καὶ Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. Est etiam Κου-

ροτρόφου,

ϱοἱϱόφου,& χλόης, Cereris fanum; inquit. Loquitur de ijs, quæ in arce Athenienſi. Perperam editur. ϗ Γῆς Κουϱοτρόφϰ.

ΑΠΑΤΛΙΑ:

Etymologici Auctor. Α'παύλια, ἑορτὴ παρ' Α'θηναίοις. ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι. ἢ τότε ἐπαυλίζετο τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή. Sed errare ego Grammaticum cenſeo. Neque enim feſtum iſtud particulare aliquod erat, ſed ſecundus nuptiarum dies; vt notum ſatis ex Grammaticis. Obiter corrigendus Heſychij locus, qui corruptus. Γάμοι, ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν γάμων. ἡ δὲ δευτέρα, παλία. Reſtituo. ἡ δὲ δευτέρα, ἀπαυλία.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑ.

Apollini ſacra, vt Ποσειδώνια Neptuno. Commemorat Apollinis quoddam feſtum apud Sicyonios Pauſanias Corinthiacis. In hoc pueri ac puellæ ſeptem ad Sytham flumen abeuntes Apollinem ac Dianam in Suadelæ fanum ducunt. Rem, & originem, ita narrat. Α'πόλλων ϗ Α'ρτεμις, ἀποκτείναντες Πύθωνα, παρεγένοντο εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, καθαρσίων ἕνεκα. γενομένου δέ σφισι δείματος, ἔνθα καὶ νῦν Φόβον ὀνομάζουσι τὸ χωρίον, οἱ μὲν ἐς Κρήτην παρὰ Καρμάνορα ἀπετράποντο, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐν τῇ Αἰγιαλείᾳ νόσος ἐπέλαβε. καὶ σφᾶς ἐκέλευον οἱ μάν-

τεις Ἀπόλλωνα ἱλάσασθαι, καὶ Ἄρτεμιν. οἱ δὲ παῖδας ἑπτὰ, καὶ ἴσας παρθένους, ἐπὶ τὸν Σύθαν ποταμὸν ἀποστέλλουσιν ἱκετεύοντας. ὑπὸ τούτων δὲ πεισθέντας τοὺς θεοὺς φασὶν ἐς τὴν τότε ἀκρόπολιν ἐλθεῖν. καὶ ὁ τόπος ἔνθα πρῶτον ἀφίκοντο, Πειθοῦς ἐστιν ἱερόν· τούτοις δὲ ἐοικότα καὶ νῦν ἔτι ποιοῦσι. καὶ γὰρ ἐπὶ τὸν Σύθαν ἴασιν οἱ παῖδες τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀγαγόντες δὴ τοὺς θεοὺς εἰς τὸ τῆς Πειθοῦς ἱερὸν, αὖθις ἀπάγειν εἰς τὸν ναὸν φασὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΑΠΟΠΟΜΠΑΙ.

Dies aliquot, per quos ſacra Dijs τοῖς πομπαίοις facta. Heſychius. Ἀποπομπαί. ἡμέραι τινὲς, ἐν αἷς θυσίαι ἐτελοῦντο τοῖς πομπαίοις θεοῖς.

ΑΡΑΤΕΙΑ.

Arati honori inſtitutum à Sicyonijs feſtum. Commemorat Plutarchus in eius Vitâ. Κομισθείσης δὲ τῆς μαντείας, οἵ τε Ἀχαιοὶ σύμπαντες ἥσθησαν, καὶ διαφερόντως οἱ Σικυώνιοι, μεταβαλόντες εἰς ἑορτὴν τὸ πένθος, εὐθὺς ἐκ τοῦ Αἰγίου τὸν νεκρὸν ἐστεφανωμένοι καὶ λευχειμονοῦντες ὑπὸ παιάνων καὶ χορῶν εἰς τὴν πόλιν ἀνῆγον. Quin duo illi dies feſti dati fuerunt; vnus, quo ciuitatem à tyrannide vindicaſſet, qui erat quintus Antheſterionis menſis: alter verò, quo natus eſſet. Vtroque etiam ſacra illi faciebant; quorum priora, ob memoriam ſeruatæ Vrbis, Σωτήρια appellabant: eaque Iouis Seruatoris ſacerdos peragebat; poſteriora verò, Arati: iſque

faſciam

fasciam non ex toto candidam, sed purpurâ intertextam gerebat. canebanturque carmina ad citharam à symphoniacis, ducente pompam puerorum & adolescentum gymnasiarchâ, ac prosequente item senatu coronato, reliquisque ciuibus, quibus illud libitum foret. Plutarchus loco citato. Καὶ θύουσι αὐτῷ (τῷ Ἀράτῳ) θυσίαν, τὴν μὲν, ᾗ τὴν πόλιν ἀπήλλαξε τῆς τυραννίδος, ἡμέρα πέμπτη Δαισίου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἀνθεστηριῶνα, καὶ τὴν θυσίαν ἐκείνην Σωτήρια προσαγορεύουσι. τὴν δὲ, τοῦ μηνὸς ἐν ᾗ γενέσθαι τὸν ἄνδρα διαμνημονεύουσι. τῆς μὲν οὖν προτέρας τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος κατήρχετο θυηπόλος. τῆς δευτέρας, ὁ τοῦ Ἀράτου, στρόφιον οὐχ ὅλον λευκὸν, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον, ἔχων. μέλη δὲ ᾔδετο πρὸς κιθάραν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν. καὶ συνεπόμπευεν ὁ γυμνασιάρχης, ἡγούμενος τῶν τε παίδων καὶ τῶν ἐφήβων, εἶτα ἐφείπετο ἡ βουλὴ στεφανηφοροῦσα, καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὁ βουλόμενος.

ΑΡΓΕΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Incertum, quod proprium nomen habuerit; illud certum, publicè omnes conuiuatos. Parthenius meminit Erotic. XIII. Καί τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, καὶ τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς, παρατίθησι τῷ πατρί. Apud eosdem in festo quodam, nescio an hoc ipso, pueri ludentes sese Βαλλαχεράδας appellabant. Plutarchus in Quæst. Græcis. Βαλλαχεράδας ἑαυτοὺς Ἀργείων παῖδες ἐν ἑορτῇ

τινὶ

τινὶ παίζοντες ἀποκαλοῦσιν. Erat quoque, in quo pompam armati ciues agitabant. Æneas Tacticus Poliorcetici cap. XVII. Ἑορτῆς πανδήμου ἔξω τῆς πόλεως Ἀργείων γινομένης, ἐξῆγον πομπὴν σὺν ὅπλοις τῶν ἐν τῇ ἡλικίᾳ συχνῶν.

ΑΡΙΑΔΝΕΙΑ.

Hic quoque rem potiùs, quàm nomen inuenio. Nam Ariadnæ ſacra inſtituit Theſeus, quæ celebrata Gorpiæi menſis die ſecundo; cùm adoleſcens in lecto cubans vociferaretur, aliaque omnia faceret, quæ parturientes ſolent. Plutarchus in eius Vitâ. Ἐπελθόντα δὲ τὸν Θησέα, καὶ περίλυπον γενόμενον, τοῖς μὲν ἐγχωρίοις ἀπολιπεῖν χρήματα, συντάξαντα θύειν τῇ Ἀριάδνῃ. Ἐν δὲ τῇ θυσίᾳ, τοῦ Γορπιαίου μηνὸς ἱσταμένου δευτέρᾳ, κατακλινόμενον τινὰ τῶν νεανίσκων φθέγγεσθαι, καὶ ποιεῖν ἅπερ ὠδίνουσαι γυναῖκες. Et mox, cùm duas fuiſſe Ariadnas dicit ſtatuere Naxios, vtramque addit feſtum ſuum peculiare habuiſſe. Ἀποθανεῖν δὲ καὶ τὴν Ἀριάδνην αὐτόθι, καὶ τιμὰς ἔχειν οὐχ ὁμοίως τῇ προτέρᾳ· τῇ μὲν γὰρ ἡδομένους καὶ παίζοντας ἑορτάζειν, τὰς δὲ ταύτῃ δρωμένας θυσίας εἶναι πένθει τινὶ καὶ συγνότητι μεμιγμένας.

ΑΡΡΗΦΟΡΙΑ.

Alij Mineruæ ſacrum hoc feſtum exiſtimabant; alij Erſæ, Cecropis filiæ; vnde etiam ἑρσηφορία à nonnullis ſcribebatur. Etymologici Auctor.

Auctor. Ἀῤῥηφόρια, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῇ Ἀθηνᾷ, ἐν Σκιῤῥοφοριῶνι μηνί. (λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε ἐῤῥηφόρια.) παρὰ τὸ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. ἢ ἐὰν διὰ τοῦ ε. παρὰ τὴν Ἕρσην, Κέκροπος θυγατέρα, Ἑρσηφόρια. ταύτῃ γὰρ ἦγον τὴν ἑορτήν. Et apud Suidam. Διὰ τοῦ α ἀῤῥηφόρια, ἐπειδὴ τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον τῇ θεῷ αἱ παρθένοι. εἰ δὲ διὰ τοῦ ε, ἐρσηφόρια. τῇ γὰρ Ἕρσῃ ἐπόμπευον, τῇ Κέκροπος θυγατρί. Celebrabant festum id virgines, eæque Ἀῤῥηφόροι dictæ. Eligebantur autem quatuor numero, genere nobili. Harpocration. Τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένειαν ἀῤῥηφόροι. Atque hæ ipsæ annis septem non minores, nec maiores vndecim erant. Etymologici Auctor. Τέσσαρες δὲ παῖδες ἐχειροτονοῦντο κατ' εὐγένειαν ἀῤῥηφόροι, ἀπὸ ἐτῶν ἑπτὰ μέχρις ἕνδεκα. Et insignis locus est apud Aristophanem Lysistratâ, qui huc pertinet.

Ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσα
Εὐθὺς ἠῤῥηφόρουν.

Vides clarè initium ab anno septimo fuisse. Ex his duæ eligebantur, quæ texturæ pepli præessent. Etymologici Auctor de illis ipsis. Τούτων δὲ δύο διεκρίνοντο, αἱ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. Totidem penè verbis Harpocration. Ordiebantur verò peplum illum texere die tricesimo mensis Pyanepsionis, quo τὰ Χαλκεῖα celebrabantur. Suidas in Χαλκεῖα. Ἔστι δὲ ἕνη καὶ νέα τοῦ Πυανεψιῶνος, ἐν ᾗ καὶ αἱ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀῤῥηφόρων διάζονται. Eadem habes apud Etymologici Auctorem in eâdem dictione. Gesta-

bant autem vestem albam, & in eâ aurum quoque. Etymologici Auctor. Λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν, καὶ χρυσία. Et paullò ante. Ἀῤῥηφορεῖν, τὸ χρυσῆν ἐσθῆτα φορεῖν, καὶ χρυσία. Harpocration. Λευκὴν δ᾽ ἐσθῆτα ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο. Item panis illis proprius, Νασὸς appellatus. Athenæus lib. III. Κράτης δ᾽ ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου, θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον, καὶ τὸν σαμίτην. οὐχ ἑώρακε δὲ οὐδὲ τὸν νασὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀῤῥηφόροις γίνεται. Etiam placentæ, Ἀνάστατοι nuncupatæ. Suidas. Ἀνάστατοι, πλακούντων εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀῤῥηφόροις ἐγίνοντο. Sphæristerium quoque in arce habebant. Plutarchus in Isocrate. Ἀνάκειται γὰρ ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐν τῇ σφαιρίστρᾳ τῶν ἀῤῥηφόρων. Dati autem huic festo sui quoque præbitores, qui sumptus expenderent. Animaduertere est apud Lysiam in eâ Oratione, quæ Ἀπολογία δωροδοκίας inscribitur. Χωρὶς δὲ ἀρχιθεωρίας, καὶ ἀῤῥηφορίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς ἃ ἐμοὶ δεδαπάνηται πλέον ἢ τριάκοντα μναῖ. Hæc mihi de hoc festo annotata etiam in Lectionibus Atticis; sed reponere hîc quoque visum auctiora, loco proprio.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ.

Dianæ cum alijs celebrabant Syracusani, vino multo, & lusu. Plutarchus in Marcello. Ἑορτὴν Ἀρτέμιδι τοὺς Συρακουσίους ἄγοντας, καὶ πρὸς οἶνον ὡρμημένους καὶ παιδιὰν παραφυλάξας, ἔλαθεν. Liuius in re eâdem lib. XXV. *Occasio quærebatur, quam obtulit*

obtulit transfuga, nuntians; diem festum Dianæ per triduum agi: &, quia alia in obsidione desint, vino largiùs epulas celebrari. Ac panis ei offerebatur Λοχιὰ dictus. Hesychius. Λοχιά. ἄρ]ος τῇ Ἀρτέμιδι γινόμενος. Quæ sacra eius ordirentur, Λόμβαι dictæ. Idem Hesychius. Λόμβαι, αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι.

ΑΣΙΝΑΡΙΑ.

Festum, à Syracusanis institutum, ob profligatum captumq; Niciam ad Asinarum flumen, mensis Metageitnionis decimo septimo. Plutarchus in Nicia. Ἐκκλησίας δὲ πανδήμου Συρακουσίων καὶ τῶν συμμάχων γινομένης, Εὐρυκλῆς δημαγωγὸς ἔγραψεν, πρῶτον μὲν τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τὸν Νικίαν ἔλαβον, ἱερὰν ἔχειν, θύοντας, καὶ σχολάζοντας ἔργων, Ἀσιναρίαν τὴν ἑορτὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καλοῦντας. ἡμέρα δὲ ἦν τετράς φθίνοντος τοῦ Καρνείου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι Μεταγειτνιῶνα προσαγορεύουσι.

ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΑ.

Æsculapij in honorem instituta. Theodoretus Therapeut. VII. Ἕρμαια, καὶ Κρόνια, καὶ Ποσειδώνια, καὶ Ἡράκλεια, καὶ Ἀσκληπίεια, καὶ Πανάκεια. Celebrabant plures, sed magnificentissimè omnium Epidaurij. Pausanias Corinthiacis. Τὰ γὰρ Ἀσκληπίεια εὑρίσκω τὰ ἐπιφανέστατα ἐξ Ἐπιδαύρου. Et certamen quoque ab illis institutum. Scholiastes Pindari Nemeonic. Od. III. Τίθεται δὲ ἐν

Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν Ἀσκληπιῷ, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρώτων θέντων. Meminit Inſcriptio Vetus. ΣΤΗΣΑΣ. ΤΟΥΣ. ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΑΣ. ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ. ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΑ. Et alia. ΤΩΝ. ΙΕΡΩΝ. ΜΕΓΑΛΩΝ. ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΩΝ. Tertia. ΤΩΝ. ΙΕΡΩΝ. ΑΓΩΝΩΝ. ΤΩΝ. ΜΕΓΑΛ. ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΩΝ. Erat verò id certamen rhapſodorum, & cæteræ quoque Muſices. Plato Ione. ΣΩ. Πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἐξ Ἐφέσου; ΙΩΝ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἐξ Ἐπιδαύρου, ἐκ τῶν Ἀσκληπιείων. ΣΩ. Μῶν καὶ ῥαψῳδῶν ἀγῶνα τιθέασι τῷ θεῷ οἱ Ἐπιδαύριοι; ΙΩΝ. Πάνυ γε, καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς.

ΑΣΚΩΛΙΑ.

Baccho ſacra. Hæc cùm celebrarent, in vtrem vnctum, & vino plenum, inſiliebant vno pede, riſus excitandi cauſa; quique ita inſilijſſet, vt inſiſteret, vtrem illum præmium ſibi auferebat. Scholiaſtes Ariſtophanis Pluto. Ἀσκώλια, ἑορτὴ Διονύσου. ἀσκὸν γὰρ οἴνου πληροῦντες, ἑνὶ ποδὶ τοῦτον ἐπήδων, καὶ ὁ πηδήσας, ἆθλον εἶχε τὸν οἶνον. Phurnutus, vbi de Baccho. Τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι, διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων, καὶ τῶν σύκων, εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο· καθὸ καὶ ἐκδέροντες αὐτὸν, εἰς τὸν ἀσκὸν, ἐνάλλονται κατὰ τὰς Ἀττικὰς κώμας οἱ γεωργῶν νεανίσκοι. Vbi hoc quoque obſerua; ex pellibus hircinis vtres illos factos fuiſſe. In hos verò inſilire, Ἀσκωλιάζειν nuncupabant. Heſychius. Ἀσκωλιάζειν. κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς ἅλλεσθαι.

ΑΦΡΟ-

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ.

Veneri instituta. Athenæus lib. III. Ὁμοίως καὶ τὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον διατιθεὶς ἐπιτελοῦντος Ἀφροδίσια. Iterum, initio lib. IV. Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον, Ἀφροδίσια ἐπιτελοῦντος Ἀθήνησι. Alciphron in Epistolâ Lamiæ ad Demetrium. Τὰ Ἀφροδίσια ποιῶ ταῦτα κατ' ἔτος. Xenophon Hellenic. V. Τά τε ἐπεμελεῖτο τοῖς πολεμάρχοις, ὡς Ἀφροδίσια ἄγουσιν ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς. Maximè autem Cyprij celebrabant, auctore Cinyra; vbi, qui sacris Deæ eius initiabantur, pugillum salis, & phallum, accipiebant: ipsi verò nummum offerebant. Clemens in Protreptico, vbi de his agit. Ἀσελγῶν ὑμῖν μορίων ἄξιος Ἀφροδίτη γίνεται καρπὸς ἐν ταῖς τελεταῖς. ταύτης τῆς πελαγίας ἡδονῆς τεκμήριον τῆς γονῆς, ἁλῶν χόνδρος, καὶ φαλλὸς, τοῖς μυουμένοις τὴν τέχνην τὴν μοιχικὴν ἐπιδίδοται. νόμισμα δὲ αὐτῇ εἰσφέρουσιν οἱ μυούμενοι, ὡς ἑταίρᾳ ἐρασταί. Ex eo Arnobius lib. V. *Nec non & Cypriæ Veneris abstrusa illa initia prætereamus, quorum conditor indicatur Cinyras fuisse. in quibus sumentes ea certas stipes inferunt, vt meretrici; & referunt phallos, propitij numinis signa, donatos.* Firmicus nummi dati meminit, lib. De errore prof. relig. *Statuisse etiam (Cinyram audio) vt, quicunque initiari vellet, secreto Veneris sibi tradito, assem vnum mercedis nomine Deæ traderet.* Meminit Veneris mysteriorum Aristænetus lib. I. Epistolâ XIV. Ὤιηθητε δέ με ῥαδίως ἐξαπα-

ἐξαπατᾷν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα, καὶ παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης. Iterum Epist. VII. lib. II. Παρθένος γὰρ, ἅτε τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος ἔτι, τὴν συνουσίαν ἀπρεπὴς ἐστιν. Præfectus sacrorum, Ἀγήτωρ dictus. Hesychius. Ἀγήτωρ, ὁ τῶν τῆς Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ. Isque semper ex Cinyræ posteris aliquis erat. Scholiastes Pindari Pythionic. Od. II. Ὁ δὲ Κινύρας οὗτός ἐστιν, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυράδαι τῇ θεᾷ ἀφιέρωντο. Huc pertinet ista Hesychij glossa. Κινυράδαι. ἱερεῖς Ἀφροδίτης. Celebrabant etiam in vtrâq; Papho; & ab Agapenoris Papho ad veterem, quæ sexaginta stadiorum via est, ducebant pompam viri, fœminæque, ex alijs vrbibus confluentes. Strabo lib. XIV. Εἶθ' ἡ Πάφος, κτίσμα Ἀγαπήνορος, καὶ λιμένα ἔχουσα, καὶ ἱερὰ εὖ κατεσκευασμένα. διέχει δὲ πεζῇ σταδίους ἑξήκοντα τῆς πάλαι Πάφου. καὶ πανηγυρίζουσι διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης κατ' ἔτος ἐπὶ τὴν πάλαι Πάφον ἄνδρες ὁμοῦ γυναιξὶν ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων συνιόντες. Etiam Amathunte, vrbe Cypri antiquissimâ, celebrari consueuisse, verisimile; vbi sacrum illi factum, Κάρπωσις dictum. Hesychius. Κάρπωσις. θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι. Corinthi seorsim meretrices agitabant, & mulieres honestæ. Athenæus lib. XIII. Ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἴδια ἄγουσιν αὐτόθι (ἐν Κορίνθῳ) αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησίν.

Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις,
Ἕτερα δὲ χωρίς ἐστι ταῖς ἐλευθέραις.

Festum Veneris τῆς Πανδήμου commemorat idem Athenæus, lib. XIV. Διόπερ Μένανδρος ἐν Κόλακι

τὸν τοῖς πετραδισαῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ ταυτὶ λέγοντα.

ΑΧΙΛΛΕΙΑ.

Achilli feſtum celebrabant Lacedæmonij. Meminit eius in Laconicis ſuis Pauſanias. Ἱερὰ δὲ αὐτόθι, τὸ μὲν ἐστιν Ἀσκληπιοῦ, τὸ δὲ Ἀχιλλέως. καὶ ἑορτὴν κατ᾽ ἔτος ἄγουσιν Ἀχιλλεῖ. Scholiaſtes Apollonij lib. IV. Ἀναξαγόρας φησὶν, ὅτι ταῖς ἀληθείαις Ἀχιλλέα τιμῶσι τοῖς περὶ Λακωνικὴν ταῦτα πέπλασαι,

IOAN-

IOANNIS MEVRSI

GRÆCIÆ FERIATÆ,

SIVE, DE FESTIS Græcorum,

LIBER II.

ΒΑΚΧΕΙΑ.

Bacchο sacra. Hesychius. Βάκχεια, ἑορτὴ Διονύσου. Et alibi. Θυρσοπλῆγες, οἱ ἐν τοῖς Βακχείοις ἐνθεαζόμενοι. Plutarchus Aduersus Coloten. Πῶς δὲ Φωσφόρια, Βάκχεια, Προτέλεια γάμων ἄξομεν; Glossæ Græcolatinæ. Βάκχεια. *Bacchanalia.*

ΒΑΛΛΗΤΥΣ.

In honorem Demophontis, Celei filij, Athenienses celebrabant. Hesychius. Βαλλητὺς, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ Δημοφῶντι τῷ Κελεοῦ ἀγομένη. Idque in

que in populo Eleusine. Athenæus nos hoc docet, lib. IX. Καὶ ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη, τίς δ' αὕτη ἡ λιθίνη βαλλητύς; Ἐλευσῖνι γὰρ τῇ ἐμῇ οἶδά τινα πανήγυριν ἀγομένην, καὶ καλουμένην Βαλλητύν. Et mox iterum. Αὕτη παρ' ἡμῖν, Οὐλπιανὲ, ἡ βαλλητὺς, σὺ δὲ, ὅταν βουληθῇς, ἐρεῖς περὶ τῆς ἐν Ἐλευσῖνι.

ΒΑΡΑΤΡΟΝ.

Festum apud Thesprotos, & certamen in eo de virilitate. Hesychius. Εὐανδρίας ἀγών. βάρατρον. οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Lebadeæ in Bœotiâ celebrata. Scholiastes Pindari Olymp. Ode VII. Ἐν δὲ Βοιωτίᾳ, ἐν μὲν Θεσπιαῖς, Ἐρώτια· ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὴν καλουμένην Βασίλεια. Alibi in Eubœâ peracta tradit, nisi corruptus locus. Exstat is ad Isthm. Od. I. Ἐν μὲν Θήβαις, Ἰόλαια, ἢ Ἡράκλεια. ἐν δὲ Ὀρχομενῷ, Μινύεια. ἐν δὲ Εὐβοίᾳ, Βασίλεια. Sed legendum erit. Ἐν δὲ Λεβαδείᾳ.

ΒΕΝΔΙΔΕΙΑ.

Thraces agitabant in honorem Dianæ. Strabo lib. X. Τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια, καὶ τὰ Βενδίδεια. Nam apud illos Diana Βένδις appellata. Hesychius. Βένδις, ἡ Ἄρτεμις,

Θρᾳκιςί. Itaque eſt alibi apud eundem. Ἀδμήτου κόρη, Ἑκάτη. τινὲς δὲ, τὴν Βένδιν. Et Cratinus Θρᾴτταις ſcripſit Δίλογχον Βένδιν. Idem Heſychius. Δίλογχον. τὴν Βένδιν οὕτω Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις ἐκάλεσεν. ἤτοι, ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν. λόγχαν γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους. ἤ, ὅτι δύο λόγχας φέρει, κυνηγετικὴ οὖσα. οἱ δὲ, ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον, καὶ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ σελήνην Βένδιν, καὶ Ἄρτεμιν, νομίζουσιν. Palæphato Βένδεια dicitur, vbi de filiabus Phorcynis agit. Καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι Γοργόνην, ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βένδειαν. Quin Athenis etiam, qui vrbem incolebant Thraces, patrio ritu celebrabant. Plato initio lib. I. De Rep. vbi de ijs illi ſermo. οὐ μέν τοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν, (ἡ πομπὴ) ἣν οἱ Θρᾷκες ἦγον. Mox ad Thraecum imitationem ipſi etiam Athenienſes celebrare incœperunt. Strabo lib. X. Ἀθηναῖοι δ' ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς· πολλὰ γὰρ τῶν ξενικῶν ἱερῶν παρεδέξαντο, ὥστε καὶ ἐκωμῳδήθησαν· καὶ δὴ καὶ τὰ Θρᾴκια, καὶ τὰ Φρύγια. τῶν μὲν γὰρ Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται. Ac Platonis quidem locus, quem reſpexit, eſt iſte, quem citaui; & alter eius, ſub finem eiuſdem libri. Ταῦτα δέ σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. Hæc eſt cauſa, cur inter feſta Athenienſium Heſychius ponat, cùm inquit. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Inſtitutum autem id in Piræeo, & quidem ætate Platonis. Satis clarè ipſe loquitur ipſo initio lib. I. De Rep. Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος, προσευξόμενός τε.

νός τε τῇ θεῷ, καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν βουλόμενος θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν, ἅτε καὶ νῦν πρῶτον ἄγοντες. Quem Platonis locum Origenes sine dubio in oculis habuit, Contra Celsum lib. VI. Ἀλλ' οἱ ταῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες, καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ ἰδιωτῶν ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Quæ verba etiam reperiuntur Philocaliæ cap. XV. Ac pompa deæ ducebatur. Plato ibidem. Καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι, οὐ μέντοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν, ἣν οἱ Θρᾶκες ἔπεμπον. Errat Simplicius, qui lampadum quoque certamen tunc peractum tradit. Verba eius ecce ista ad Physic. lib. V. Τάχα τῆς ἐν Πειραιεῖ λαμπάδος τῆς ἐν Βενδιδείοις μνημονεύει. περὶ ἧς ὁ Πλάτων ἐν ἀρχῇ τῆς Πολιτείας, Λαμπὰς ἔσται, φησὶν, ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ. Neque rectè Platonis locum intellexit; nam certamen lampadarium hoc postridie Bendideorum actum fuisse dicit, cùm nimirum Panathenæa minora agitarentur; vt in libro De Panathenæis ostendo. Hoc non attendebat philosophus ille doctissimus. Celebrabantur verò mensis Thargelionis die XIX. Proclus in Timæum Comment. I. Ἡ μὲν, ἐν τοῖς Βενδιδείοις ὑπόκειται, τοῖς ἐν Πειραιεῖ δρωμένοις· ὁ δὲ, ἐν τῇ ἑξῆς τῶν Βενδιδείων. ὅτι γὰρ τὰ ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Θαργηλιῶνος, ὁμολογοῦσιν οἱ περὶ τῶν ἑορτῶν γράψαντες. Alij diem XX assignant. Proclus ibidem. Καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ, τὰ μὲν ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ εἰκάδι τοῦ Θαργηλιῶνος ἐπιτελεῖσθαι. Quid autem institutio

feſti ſignificet, ac cur in Piræeo facta, idem Auctor nobis exponit. Καὶ ἔοικεν ἡ μὲν τῶν Βενδιδείων ἑορτὴ τὴν ἐπίδοσιν ἔξωθεν ἐναντίωσιν τῷ παντὶ ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ κλύδωνος δηλοῦν, ὑπὸ τῶν θεῶν, τῶν ἐφόρων τῆς ἑορτῆς, καταστελλομένην. διὸ καὶ ἐν Πειραιεῖ τελουμένη παραδέδοται, ὡς τοῖς ἐσχάτοις καὶ προσούλοις οἰκειοτάτη τοῦ παντός.

ΒΙΣΒΑΙΑ.

Meſſapijs celebrabatur, nempe cùm vites putaſſent; vt ſcilicet id feliciter cederet. Heſychius. Βίσβην, δρέπανον ἀμπελοτόμον. λέγουσι καὶ Μεσσάπιοι ἑορτὴν Βισβαίαν, ἣν ἡμεῖς Κλαδευτηρίαν λέγομεν.

ΒΟΗΔΡΟΜΙΑ.

Athenienſium feſtum , cui origo ab auxilio Eumolpi. Etymologici Auctor in Βοηδρομεῖν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Βοηδρόμια ἑορτή τις Ἀθήνησι καλουμένη· καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθει ὁ Ξοῦθος σπουδῇ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Iterum mox in Βοηδρομιών. Ἀπὸ οὖν τῆς τοῦ στρατεύματος βοῆς, τῆς ἐπὶ τὸ ἄστυ δραμούσης, ὅτε Ἀπόλλων Βοηδρόμιος ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μὴν, καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτο ἑορτή.

ΒΟΡΕΑΣ-

ΒΟΡΕΑΣΜΟΙ.

Agitabantur ab Athenienſibus, Boreæ honori; nempe eum deprecantibus, vtque Notus ſpiraret orantibus. Heſychius. Ἀθήνησιν αἱ ἤγοντο τῷ Βορέᾳ ἑορτὴ, καὶ θοῖναι, ἵνα οἱ Νότοι πνέωσιν, ἐκαλοῦντο Βορεασμοί. Ita emendandum locum illum monui Attic. Lect. lib. II. cap. I. Aram eius commemorat Plato in Phædro. Κάτωθεν ἔστιν δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν, καί πού τίς ἐστι βωμὸς αὐτόθι Βορέου. Iurabant quoque per eum. Libanius Declam. XX. Πρὸς τοῦ Πυθίου, πρὸς Ἰάκχου, πρὸς Βορέου, πρὸς τῆς θείας Σαλαμῖνος, σβέσον τὴν ὀργήν. Quin affinem ſibi eum Athenienſes nuncupabant. Apollonius, vbi illos dehortatur à ſaltationibus Bacchanalibus, apud Philoſtratum lib. IV. cap. VII. Μηδὲ τὸν Βορέαν, κηδεστὴν γε ὄντα, καὶ παρὰ πάντας τοὺς ἀνέμους ἄρσενα, ποιεῖσθαι θῆλυν. Cauſa nempe, quod Orithyiam, Erechthei filiam, iuxta Iliſſum rapuiſſet. Obſeruo apud Pauſaniam Atticis. Ὁ δὲ Εἰλισσός ἐστιν οὗτος ἔνθα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι, καὶ συνοικεῖν Ὠρειθυίᾳ Βορέαν, καί σφίσι διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα, τῶν τριηρῶν τῶν βαρβαρικῶν ἀπολέσαι τὰς πολλάς. Plato Phædro. Ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. Apollonius Rhodius Argonaut. I.

Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο.
Οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια.
Ἐσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου. ἔνθ' ἄρα τήν γε

Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.

Statius Theb. XII.

-- & raptæ qui conſcius Orithyiæ
Celauit Geticos ripis Iliſſus amores.

Erechtheus Boream affatur apud Nonnum Dionyſ. XXXIX.

Ἰλισσὸν ἢ γέραιρε γαμοστόλον, ὁππότε κούρην
Ἀτθίδα, σὴν παράκοιτιν, ἀνήρπασαν ἅρπαγες αὖραι,
Ἑζομένην ἄτινακτον ἀκινήτῳ σέθεν ὤμῳ.

Auienus in Orbis Deſcript.

Iliſſi Boreas ſtagno tulit Orithyiam.

Alij id in Areopago factum dicere. Plato loco iam citato mox ſubiungit. Ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου. λέγεται γὰρ αὖ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκεῖθεν, ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε, ἡρπάσθη. Atque hoc ὡς ἐν παρόδῳ. Celebrabant porrò etiam Boreæ feſtum, ceu præcipuo deorum, in Arcadiâ Megalopolitæ. Pauſanias Arcadicis. Πεποίηται ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ Βορέᾳ τῷ ἀνέμῳ τέμενος, καὶ οἱ Μεγαλοπολῖται θυσίας θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, καὶ θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὕστερον ἄγουσιν ἐς τιμήν.

ΒΟΤΤΙΑΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Ignotum feſtum, in quo puellæ choreas agitantes canebant, Ἴωμεν ἐς Ἀθήνας. Plutarchus in Quæſt. Græcis. Ταῖς κόραις τῶν Βοττιαίων ἔθος ἦν λέγειν χορευούσαις, Ἴωμεν ἐς Ἀθήνας. Et mox, cùm rei cauſam reddidit. Ὅθεν αἱ θυγατέρες τῶν Βοττιαίων,

ἀπομνη-

ἀπομνημονεύουσι τοῦ γένους, ᾖδον ἐν ταῖς ἑορταῖς. Ἴωμεν ἐς Ἀθήνας. Commemorat quoque eadem in Theſeo.

ΒΟΥΦΟΝΙΑ.

Dixi de hoc feſto nuper Attic. Lect. lib. VI. cap. XXII. Hic reponam, loco proprio. Celebrabant Athenienſes Scirophorionis XIV, nomenque habebat à boum, qui in eo mactabant, multitudine. Etymologici Auctor. Ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις τὰ Βουφόνια, ἐν ᾗ πολλοὶ ἐθύοντο βόες. καὶ ἤγετο αὕτη Σκιροφοριῶνος μηνὸς τετάρτη ἐπὶ δέκα. Meminit Harpocration. Βουφόνια. Ἑορτή τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίοις. Euſtathius ad Iliad. ή. Ἐκ τοῦ βουφονεῖν ἐπενοήθη τοῖς Ἀθηναίοις ὕστερον Βουφόνια εἰπεῖν ἑορτὴν τινα μεγάλην τῶν παρ' αὐτοῖς. Origo inde, quod Diipolijs bos molam, ad ſacrificium præparatam, deuoraſſet, eâque de causâ à Thaulone ſecuri interfectus eſſet. Suidas. Βουφόνια, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ Διϊπολίοις φασὶ τὸν βοῦν τὸ πόπανον φαγεῖν, τὸ παρεσκευασμένον εἰς θυσίαν. Θαύλωνα δέ τινα ὡς εἶχε τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, ὡς Ἀνδροτίων φησί. Et mox iterum. Βουφόνια, ἑορτὴ παλαιά, ἣ φασὶν ἄγεσθαι τὰ μυστήρια. ὅτι καὶ τὸν βοῦν ἔθυον, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντος ἐν ἀκροπόλει βοός, ἀψαμένου τοῦ πελανοῦ ἐν τῇ θυσίᾳ τῶν Διϊπολίων. Vide eundem rurſus in Θαύλων. Strictim Heſychius rem commemorat. Βουφόνια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν. ἐν γὰρ τοῖς Διϊπολίοις φασὶ βοῦν καταφαγεῖν τὸ παρεσκευασμέ-

νον πο-

νον πόπανον τῇ θυσίᾳ, οἷον πλακοῦντιον ἐξ ἄρτου. Corrigendus Aristophanis Scholiastes ad Nubes, vbi malè hodie editur, Βαύλωνα δέ τινα ὡς εἶχε πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν. Rescribe, vt est apud Suidam, Θαύλωνα δέ τ. Item. Ἐν τῇ ἑορτῇ Διϊπολίων. Perperam editur. Ἐν τῇ ἑορτῇ Διονυσίων. Nam accidit hæc res in festo non Bacchi, sed Iouis Poliei; de quo est videre apud Pausaniam in Atticis, qui refert, Erechtheo rege contigisse. Variat paulum Porphyrius Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, lib. II. aitque non Thaulona dictum, qui occidisset bouem, sed Diomum; eumque Iouis Poliei sacerdotem fuisse: deinde, non fecisse solum; sed adiutantibus, qui adessent. Βοῦν δὲ Δίομος ἔσφαξε πρῶτος, ἱερεὺς ὢν τοῦ Πολιέως Διός· ὅτι τῶν Διϊπολίων ἀγομένων καὶ παρεσκευασμένων κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος καρπῶν, ὁ βοῦς προσελθὼν ἀπεγεύσατο τοῦ ἱεροῦ πελανοῦ. συνεργοὺς γὰρ λαβὼν τοὺς ἄλλους ὅσοι παρῆσαν, ἀπέκτεινε τοῦτον. Qui autem hæc sacra peragebat, Βούτης dicebatur. Hesychius. Βούτης, ὄργανον ὑπὸ Κυδωνιατῶν, καὶ βουκόλος. καὶ ὁ τοῖς Διϊπολίοις τὰ Βουφόνια δρῶν. Vel etiam, Βουφόνος. Pausanias Atticis. Τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως κριθὰς καταθέντες ἐπὶ τὸν βωμὸν μεμιγμένας πυροῖς, οὐδεμίαν ἔχουσι φυλακήν. ὁ βοῦς δὲ, ὃν ἐς τὴν θυσίαν ἑτοιμάσαντες φυλάσσουσιν, ἅπτεται τῶν σπερμάτων, φοιτῶν ἐπὶ τὸν βωμόν. καλοῦσι δέ τινα τῶν ἱερέων Βουφόνον. καὶ ταύτῃ τὸν πέλεκυν ῥίψας, (οὕτω γάρ ἐστιν οἱ νόμος.) οἴχεται φεύγων. οἱ δὲ, ἅτε τὸν ἄνδρα, ὃς ἔδρασε τὸ ἔργον, οὐκ εἰδότες, ἐς δίκην ὑπάγουσι τὸν πέλεκυν. ταῦτα μὲν τρόπον τὸν εἰρημένον

δρῶσιν

δρῶσιν. In quibus verbis vides ſacrificij ritum; & τὸν Βȣφόνον, ſimul bouem interfeciſſet, abiectâ ſecuri, aufugere ſolitum: Athenienſes verò, ceu incognito cædis auctore, in ſecurim ſententiam pronuntiaſſe. Ecce iterum apud eundem Pauſaniam alio loco. Ἀθηναίων βασιλεύοντος Ἐρεχθέως, τότε πρῶτον βοῦν ἔκτεινεν ὁ Βȣφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιέως Διός. καὶ ὁ μὲν ἀπολιπὼν ταύτῃ τὸν πέλεκυν, ἀπῆλθεν ἐκ τῆς χώρας φεύγων. ὁ δὲ πέλεκυς παραυτίκα ἀφείθη κριθείς. καὶ ἐς τόδε ἀνὰ πᾶν ἔτος κρίνεται. Ælianus Var. Hiſt. lib. VIII. cap. III. Ἀττικὸν τȣ̃το τὸ ἔθος, ὅταν ὁ βȣ̃ς ἀποσφαγῇ, τῶν μὲν ἄλλων ἀποψηφίζονται, κρίνοντες ἕκαστον ἐν τῷ μέρει φόνȣ. καταγινώσκȣσι δὲ τῆς μαχαίρας, καὶ λέγȣσι ταύτην ἀποκτεῖναι αὐτόν. καὶ ἐν ᾗ ταῦτα ἡμέρᾳ δρῶσι, Διϊπόλια τὴν ἑορτὴν καλοῦσι, καὶ Βȣφόνια. Et obſeruandum; reum cædis etiam fuiſſe, qui bouem occidiſſet: quippe in Atticâ, & Peloponneſo, capitale id crimen erat. Varro De Re Ruſt. lib. II. cap. V. vbi de boue agit. *Hic ſocius hominum in ruſtico opere, & Cereris miniſter. Ab hoc antiqui manus ita abſtineri voluerunt, vt capite ſanxerint, ſi quis occidiſſet. Quâ in re teſtis Attice, teſtis Peloponneſos.* Ælianus Var. Hiſt. lib. V. cap. XIV. Νόμος καὶ ȣ̃τος Ἀττικὸς, βȣ̃ν ἀρότην, καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ, ἢ καὶ σὺν τῇ ἁμάξῃ, μηδὲ τȣ̃τον θύειν, ὅτι καὶ ȣ̃τος εἴη ἂν γεωργὸς, καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνός. Hoc quoque ſciendum Βουφόνια hæc eadem fuiſſe cum Diipolijs, de quibus vide infra.

ΒΡΑΣΙΔΕΙΑ.

Braſidæ celebrabant feſtum diem Lacedæmonij; quo & oratio ei funebris recitabatur, & certamen peragebatur; in quo nulli, niſi Spartano, certare licebat. Pauſanias Laconicis. Ἐκ δὲ τῆς ἀγορᾶς πρὸς ἥλιον ἰόντι δυόμενον, τάφος κενὸς Βρασίδα τῷ Τέλλιδος πεποίηται. ἀπέχει δὲ οὐ πολὺ τοῦ τάφου τὸ θέατρον λίθου λευκοῦ θέας ἄξιον. τοῦ θεάτρου δὲ ἀπαντικρὺ, Παυσανίου τοῦ Πλαταιάσιν ἡγησαμένου μνῆμά ἐστι, τὸ δὲ ἕτερον Λεωνίδου· καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, καὶ τιθέασιν ἀγῶνα, ἐν ᾧ πλὴν Σπαρτιατῶν ἄλλῳ γε οὐκ ἔστιν ἀγωνίζεσθαι. Et ſacra quoque faciebant. Ariſtoteles docet Ethic. Nicomach. lib. V. cap. VII. Ἔτι, ὅσα ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα νομοθετοῦσιν· οἷον, τὸ θύειν Βρασίδα. Quod ſi quis hæc neglexiſſet, mulctabatur. Michael Epheſius in Commentario ad citatum Philoſophi locum. Τὸ θύειν ἢ μὴ θύειν Βρασίδα, ἀδιάφορον ἐτύγχανε. νόμου δὲ τεθέντος ὡς ἥρωϊ θύειν, τὸν μὴ θύοντα ἐζημίουν. Thucydides lib. V. Ὡς ἥρωΐ τε (τῷ Βρασίδα) ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας, καὶ ἐτησίους θυσίας.

ΒΡΑΥΡΩΝΙΑ.

De hoc feſto dixi nuper per occaſionem libro De Populis Atticæ, in Βραυρών. Libet hîc reponere, loco proprio. Nomen datum, quod celebraretur in Braurone populo honori Dianæ, ab eo Brau-

eo Brauroniæ appellatæ. Captam verò tunc deæ mactabant, & Iliada rhapsodi canebant. Hesychius. Βραυρωνίοις τὴν Ἰλιάδα ᾖδον ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς. καὶ Βραυρώνια ἑορτὴ Ἀρτέμιδι Βραυρωνίᾳ ἄγεται, καὶ θύεται αἴξ. Agitabantur quinto quoque anno, curantibus ea decemuiris, qui Ἱεροποιοὶ dicebantur. Pollux lib. VIII. cap. IX. sect. XXXI. vbi περὶ ἱεροποιῶν agit. Δέκα ὄντες οὗτοι, ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρῶνι. Ita emendandum monui nuper libro, De Pop. Atticæ. Celebrabant autem sacra virgines. Herodotus circa finem libri VI. Οἱ δὲ Πελασγοὶ οὗτοι, Λῆμνον τότε νεμόμενοι, καὶ βουλόμενοι τοὺς Ἀθηναίους τιμωρήσασθαι, εὖ τε ἐξεπιστάμενοι τὰς Ἀθηναίων ὁρτὰς αὐτῶν, πεντηκοντόρους κτησάμενοι, ἐλόχησαν Ἀρτέμιδι ἐν Βραυρῶνι ἀγούσας ὁρτὴν τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας. Quo loco γυναῖκας vocauit virgines. Sic Suidas in eâdem re. Ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν, κροκωτὸν ἠμφιεσμέναι, οὔτε πρεσβύτιδες δέκα ἐτῶν, οὔτε ἐλάττους πέντε. Vbi obserua etiam ætatem, quâ fuisse eas oportuit; nempe neque infra quintum, neque supra decimum annum. Quo tempore Ἀρκτεύειν dicebantur. Harpocration. Ἀρκτεῦσαι, τὸ καθιερωθῆναι τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ, ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ. Item Ἄρκτοι indigetabantur. Ille ipse Harpocration. Αἱ δὲ ἀρκτευόμεναι παρθένοι, Ἄρκτοι καλοῦνται. Tempus ipsum, quod ita exigebant, Ἀρκτεία nuncupatum. Hesychius. Ἀρκτεία, ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελετή. Ita emendo. nam hodiè minus rectè editur, π. τελευτή.

λουτή. Etiam Δεκατεύειν dicebantur; quod nimirum ad decimum vſque ætatis annnm eo miniſterio fungerentur. Heſychius in Δεκατεύειν. Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν, Δεκατεύειν. ἐπεὶ ἕκαστον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον ἔδρων. Harpocration. Τὸ ἀρκτεῦσαι, Δεκατεῦσαι εἴρηκεν ὁ ῥήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκέτιδες ἤρκτευον.

ΓΑΛΑΞΙΑ.

Feſtum, in quo pultem hordeaceam in lacte coquebant. Heſychius. Γαλάξια, ἑορτὴ ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν. ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐν γάλακτι. Puto fuiſſe Apollinis τοῦ Γαλαξίου, cuius mentio eſt apud Proclum in Chreſtomathiâ.

ΓΑΛΙΝΘΙΑΔΙΑ.

Inſtituit Hercules in honorem Galinthiadis, Prœti filiæ; & obſeruârunt ex eo tempore Thebani, vt feſto Herculis hoc præmitterent. Antoninus Liberalis Metamorph. XXIX. Ἡρακλῆς δ', ἐπεὶ ηὐξήθη, χάριν ἐμνημόνευσε· καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον, καὶ ἱερὰ προσήνεγκε. Ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι, καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῆς θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.

ΓΑΜΗΛΙΑ.

Feſtum erat priuatum, quod quiſque priuatim

tim celebrabat, nuptiarum ſuarum cauſa. Moſchopulus in Sylloge Dict. Attic. Γενέθλια πληθυντικῶς, ἡ ἐν γενέσει τινὸς τελουμένη ἑορτή· ὥσπερ γαμήλια, ἡ ἐν γάμῳ· καὶ ἐγκαίνια, ἡ ἐν ἐγκαινισμῷ.

ΓΕΝΕΘΛΙΑ.

Feſtum itidem priuatum, diei natalis. Etymologici Auctor. Γενέθλια, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτήσασα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. Quæ totidem verbis apud Suidam. Plato in Alcibiade I. Ἐπειδὰν δὲ γένηται ὁ παῖς ὁ πρεσβύτατος (τῷ Περσῶν βασιλεῖ) οὗπερ ἡ ἀρχή, πρῶτον μὲν ἑορτάζουσι πάντες οἱ ἐν τῇ βασιλέως, ὧν ἂν ἄρχῃ, εἶτα εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια πᾶσα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία. Athenæus lib. XV. Ἑλλάνικος (φησὶ) καὶ Ἄμασιν Αἰγύπτου βασιλεῦσαι, ἰδιώτην ὄντα καὶ τῶν τυχόντων κατὰ τὸν πρῶτον βίον, διὰ στεφάνου δωρεάν, ὃν ἔπεμψεν ἀνθέων πλεξάμενος τῇ ὥρᾳ περικαλλέστατον, γενέθλια ἐπιτελοῦντι Παρταμίδι, τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε βασιλεύοντι. Iulianus Miſopogone. Καὶ γενέθλια μέν τις ἑστιῶν, ἱκανῶς παρασκευάζει δεῖπνον καὶ ἄριστον, ἐπὶ πολυτελῆ τράπεζαν τοὺς φίλους παραλαμβάνων. Xiphilinus in Adriano. Ἔν τε τοῖς ἑαυτοῦ γενεθλίοις προῖκα τῷ δήμῳ τὴν θέαν ἀπένειμε. Atque hoc erat, quod viuus quiſque die natali anniuerſario celebrabat. Simpliciter Ἡμέρα dicebatur, κατ' ἐξοχήν; quemadmodum etiam apud nos in noſtro idiomate. Obſeruo in Heſychij Gloſſis. Ἡμέρα, τὰ γενέθλια. At verò, vt rectè diſcrimen capiamns,

dicebantur, quibus amici, & familiares, defuncti memoriam conseruare cupientes, itidem eius natalem celebrabant. Ammonius De Diff. Voc. Γενέθλια, καὶ Γενέσια, διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ, ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. Moschopulus in Sylloge Dict. Attic. Γενέθλιος ἡμέρα ἐπὶ τῶν ζώντων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἐγεννήθη. Γενέσιος δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ τις ἐτεθνήκει. Γενέσια γὰρ, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος μνήμη. Sed implicat ipse se; nec videt, quid dicat. nam verum est, memoriam natalis fuisse; non item, celebrari consueuisse, quo quis die mortuus esset. Omninò memoriam natiuitatis defuncti, id est, Γενέσια, ipso natali celebrabant, non minus quam Γενέθλια viuentis. Etymologici Auctor. Γενέθλια, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτήσασα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. καὶ Γενέσια, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ μνήμη. Suidas totidem verbis, sed diuersis locis. Elegans hâc de re locus est apud Diogenem Laërtium in Epicuro, lib. x. vbi ipse Epicurus in testamento suo natalem patris, matris, fratrum, & suum, post mortem celebrandum ordinat. Εἴς τε τὰ ἐναγίσματα τῷ τε πατρὶ, καὶ τῇ μητρὶ, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ ἡμῖν, εἰς τὴν εἰθισμένην ἄγεσθαι γενέθλιον ἡμέραν, ἑκάστου ἔτους τῇ προτέρᾳ δεκάτῃ τοῦ Γαμηλιῶνος. Sic τὰ τοῦ Πλάτωνος γενέθλια celebrabant

bant philoſophi. Obſeruare eſt apud Proclum, Commentario in librum De Rep. Ἔναγχος ἡμῖν ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος γενεθλίοις διαλεγομένοις παρέστη διασκέψασθαι, &c. Commemorat ea etiam Plutarchus Sympoſ. VIII. Quæſt. I. Ἃ τοίνυν ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις πέρυσι καὶ ἀκοῦσαι καὶ εἰπεῖν συνέτυχεν ἡμῖν, πρῶτα τοῦτο περιέχει τὸ βιβλίον. Et mox. Καὶ Φλῶρος, οὐδὲ Καρνεάδην ἀπαξιοῦν ἔφη μνήμης ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις. Celebrabant quoque Socratis. Diſcimus ex eiuſdem Plutarchi eodem loco. Τῇ ἕκτῃ τοῦ Θαργηλιῶνος ἱσταμένου, τὴν Σωκράτους ἀγαγόντες γενέθλιον, τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Πλάτωνος ἤγομεν. Meminit ſimpliciter τῶν γενεσίων Pollux lib. III. cap. XIX. Ἔνατα, τριακοντάδες, γενέσια, νεκύσια. ταῦτα ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν ἀπηλλαγμένων νενόμισται. Dio lib. IX. Τῷ δὲ Δρούσῳ τῷ πατρὶ, τῇ τε Ἀντωνίᾳ τῇ μητρὶ, ἱπποδρομίας ἐς τὰ γενέσια ἔδωκε. Inuenio verò τὰ γενέσια poni etiam pro diei natalis celebratione, quam viuentes peragebant. Ecce apud Matthæum Euangeliſtam cap. XIV. Γενεσίων δὲ ἀγομένων τοῦ Ἡρώδου, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ. Et apud Marcum, cap. VI. Καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαίρου, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ. Et ex ijs Iuſtinus Martyr in Dialogo cum Tryphone. Καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν προφήτην συγκεκλείκει ὁ βασιλεὺς ὑμῶν Ἡρώδης εἰς φυλακὴν, καὶ γενεσίων ἡμέρας τελουμένης, &c. Sed impropriam loquutionem eſſe notat Ammonius, loco citato. Ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων τὰ Γενέσια, ἀκυρολογεῖ. Phrynichus etiam reprehendit in Ecloga Dict. Attic.

Γενέσια

Γενέσια οὐκ ὀρθῶς λέγεται ἐπὶ τῆς γενεθλίου ἡμέρας. γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτή. Qui locus profectò mutilus. nam quæ hæc est ratio? Γενέσια festum Athenis erat, ergo malè pro die natali vsurpatur. Non dubito, quin scripserit Grammaticus iste. Γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτὴ πένθιμος. Hoc omninò voluit dicere. Γενέσια non rectè pro die natali ponitur, quia erat id apud Athenienses festum lugubre. Et hoc ipsum etiam Hesychius testatur. Γενέσια, ἑορτὴ πένθιμος Ἀθηναίοις. Nec Atheniensibus tantùm mos iste τῶν γενεσίων celebrandorum fuit, verùm etiam, qui ab istis mox acceperunt, Romanis. Vide, si tanti, librum nostrum De Funere, cap. XXXVI.

ΓΕΝΕΤΥΛΛΙΣ.

Festum à mulieribus celebratum, vt puto, pro felici grauidarum partu. Hesychius. Γενετυλλὶς, (ita scribo, non Γενετυλλίς.) γυναικεία θεὸς, πεποιημένη τοῦ ὀνόματος παρὰ τὰς γενέσεις, ἐοικυῖα τῇ ἑορτῇ. διὸ καὶ ταύτῃ κύνας προτιθέασιν. ἔστι δὲ ξενικὴ ἡ θεὸς, καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν.

ΓΕΡΑΙΣΤΙΑ.

Neptuno dedicatum festum à Geræstijs cunctis, propter tempestatem, quæ circa Geræstum acciderat. Scholiastes Pindari Olymp. Od. XIII. Ἐν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται

ται τῷ Ποσειδῶνι, διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν. Certè fanum Neptuni apud Geræstios celeberrimum commemorat Strabo initio libri x. & Stephanus in Γεραιστός.

ΓΕΡΟΝΘΡΑΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Apud hos templum, & lucus, Martis; cui festum celebrabant singulis annis; quo tempore mulieribus lucum intrare non licebat. Pausanias Laconicis. Ἐν δὲ Γερόνθραις Ἄρεως ναὸς, καὶ ἄλσος. ἑορτὴν δὲ ἄγουσι τῷ θεῷ κατ' ἔτος, ἐν ᾗ γυναιξίν ἐστιν ἀπηγορευμένον ἐς τὸ ἄλσος ἐσελθεῖν.

ΓΕΦΥΡΙΣΜΟΙ.

Inter festa numerantur ab Æliano Hist. Anim. lib. IV. cap. XLIII. Κεκήρυκται γὰρ Διονύσια, καὶ Λήναια, καὶ Χύτροι, καὶ Γεφυρισμοί. Vide quæ seorsim mihi notata in Eleusinijs.

ΓΗΣ ΕΟΡΤΗ.

Athenis in arce templum erat τῆς Γῆς. Thucydides clarè lib. II. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, τό τε τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς. Ac festo huius certamen erat. Pindarus Pyth. IX.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις. ———

Scholiaſtes. Ἐν τοῖς ἀγομένοις ἀγῶσι τῇ Γῇ. τουτέστιν, ἐν Ἀθήναις. ἐκεῖ γὰρ ἄγεται τῇ Γῇ ἀγὼν, ὥς φησι Δίδυμος.

ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΙΑ.

Laconum erat, ac cum ſaltationibus peragebatur; quamobrem cùm inter illas locus illi proprius eſſet, nuper in Orcheſtrâ inſerui. Itáque hîc nunc minimè repetam. Illic vide.

ΔΑΔΙΣ.

Feſtum erat triduanum, ita dictum, quod ad faces accenſas celebraretur. Lucianus Pſeudomanti. Εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γονὴ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, Γλύκωνος ἐπιφάνεια, καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ. τρίτη δὲ ἡμέρα, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο.

ΔΑΙΔΑΛΑ.

Ita enim dicebantur, non Δαιδάλεια; quod minus rectè, corrupto Menandri loco adductus, exiſtimaui: cùm de ijs per occaſionem agerem nuper in libro De Populis Atticæ. Nunc refingam; & hic reponam, loco proprio. Celebrabantur ſeptimo quoque, vel minus etiam, anno. Ritus

iſte

iſte erat. Lucus quidam in Bœotiâ eſt, omnium maximus; in quo quercus antiquiſſimæ multò plurimæ. Huc conuenientes Platæenſes, elixarum carnium fruſta exponebant, coruos ab his ſedulò arcentes; quod ſi verò auium iſtarum quædam fruſtum aliquod abripuiſſet, in quâ arbore auolans inde conſediſſet, diligenter obſeruabant: atque ex eâ materiam cædebant ſigno fabricando, quod *δαίδαλον* appellabant. Narrat Pauſanias in Bœoticis, non longè ab initio. *Δαίδαλα οὖν ἄγουσιν οἱ Πλαταιεῖς ἑορτὴν δι' ἔτους ἑβδόμου μὲν, ὡς ἔφασκεν ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἐξηγητής· ἀληθεῖ μέν τοι λόγῳ, δι' ἐλάσσονος, καὶ οὐ τοσούτου χρόνου. ἄγουσι δὲ οὕτω τὴν ἑορτήν· δρυμός ἐστιν Ἀλαλκομενῶν οὐ πόῤῥω, μέγιστος τῶν ἐν Βοιωτίᾳ. στελέχη δρυῶν ἐστιν ἐνταῦθα. ἐς τοῦτον οἱ Πλαταιεῖς ἀφικόμενοι τὸν δρυμὸν, περιτίθενται μοίρας κρεῶν ἑφθῶν. ὄρνιθες δὲ οἱ μὲν ἄλλοι σφίσιν ἥκιστά εἰσι δι' ὄχλου, τῶν κοράκων δὲ (οὗτοι γὰρ σφίσιν ἐπιφοιτῶσιν) ἔχουσιν ἀκριβῆ τὴν φρουρὰν, τὸν δὲ αὐτῶν ἁρπάσαντα κρέας, ἐφ' ὅτῳ τῶν δένδρων καθεσθῇ, τεμόντες ποιοῦσιν ἀπὸ τούτου τὸ δαίδαλον· δαίδαλον γὰρ δὴ καὶ τὸ ξόανον αὐτὸ ὀνομάζουσι.* Ad *Δαίδαλον* autem lignum iſtud quod attinet, elegans de eo eſt Heſychij locus, ſed corruptiſſimus, & per occaſionem corrigendus. *Δαίδαλον, ποίημα. καὶ τὸ κοσμούμενον ὑπὸ Πλαταιῶν ξύλον.* Perperam hodie editur, *τὸ κοσμούμενον ὑποπλάταιον ξύλον.* Fuerunt verò *Δαίδαλα* duplicia, hæc minora, illa maiora. Minora priuatim Platæenſes celebrabant, maiora autem Bœotij omnes, anno quoque ſexageſimo conuenientes,

quia tam diu Platæenses domo eiecti exulassent. Et signa quidem quatuordecim, quotannis Dædalis minoribus facta, in promptu erant; quæ sortitò inter se tollebant, Platæenses, Coronæi, Thespienses, Tanagræi, Chæronenses, Orchomeij, Lebadeenses, & Thebani. reliquæ verò minoris dignationis vrbes, itidem consortes erant. Inde ad ripam Asopi fluminis simulacrum ornabant, moxque mulieres pronubam in plaustrum impositam pompæ præficiebant; deinde sorte iterum missâ, quo quisque ordine pompam duceret, plaustrum â flumine ad Cithæronis iugum agebant. Illic ara parata erat, hunc in modum ædificata. Lignis quadratis ita aptè inter se compositis, vt lapidea planè structura videri posset, congesta in eo sarmenta in fastigium collocabant. Tum vrbes singulæ, quæ quidem opulentiores, Iunonem boue; Iouem tauro, hostijs vino & odoribus repletis, venerabantur; simulque ligna, quæ Δαίδαλα nuncupata dixi, super aram statuebant. Minores vrbes, quibusque sumptus ad magnifica adeò sacra non suppeteret, ritu quidem cum maioribus planè eodem, sed minores victimas dabant; quas cum arâ vniuersâ concremabant. Pausanias loco citato. Ταύτην μὲν ἰδίᾳ Πλαταιεῖς ἑορτὴν ἄγουσι, Δαίδαλα μικρὰ ὀνομάζοντες. Δαιδάλων δὲ ἑορτὴν τῶν μεγάλων καὶ οἱ Βοιωτοὶ σφίσι συνεορτάζουσι, δι' ἑξηκοστοῦ δὲ ἄγουσιν ἔτους. ἐκλιπεῖν γὰρ τοσοῦτον χρόνον τὴν ἑορτήν φασιν, ἡνίκα οἱ Πλαταιεῖς ἔφυγον· ξόανα δὲ τεσσαρεσκαίδεκα

καὶ δέκα ἔτι μὰ σφίσιν ἐστὶ κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον παρασκευασθέντα ἐν Δαιδάλοις τοῖς μικροῖς. ταῦτα ἀναιροῦνται κλήρῳ Πλαταιεῖς, Κορωναῖοι, Θεσπιεῖς, Ταναγραῖοι, Χαιρωνεῖς, Ὀρχομένιοι, Λεβαδεῖς, Θηβαῖοι. διαλλαγῆναι γὰρ καὶ ἔτι Πλαταιεῦσιν ἠξίωσαν, καὶ συλλόγου μετασχεῖν κοινοῦ, καὶ ἐς Δαίδαλα θυσίαν ἀποστέλλειν, ὅτε Κάσσανδρος ὁ Ἀντιπάτρου τὰς Θήβας ἀνῴκισε. τῶν δὲ πολισμάτων ὁπόσα ἐστὶν ἐλάσσονος λόγου, συντέλειαν αἱροῦνται. τὸ ἄγαλμα κοσμήσαντες παρὰ τὸν Ἀσωπόν. καὶ ἀναθέντες ἐπὶ ἅμαξαν γυναῖκα, ἐφιστᾶσι νυμφεύτριαν. οἱ δὲ αὖθις κληροῦνται, καθ' ἣν τινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι. τὸ δὲ ἐντεῦθεν τὰς ἁμάξας ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πρὸς ἄκρον τὸν Θηβαῖον Κιθαιρῶνα ἐλαύνουσιν. εὐτρέπισται δὲ σφίσιν ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους βωμός. ποιοῦσι δὲ τρόπῳ τοιῷδε τὸν βωμόν. ξύλα τετράγωνα ἁρμόζοντες πρὸς ἄλληλα συντιθέασι κατὰ ταὐτὰ καὶ εἰ λίθων ἐποιοῦντο οἰκοδομίαν. ἐξάραντες δὲ ἐς ὕψος φρύγανα ἐπιφέρουσιν. αἱ μὲν δὴ πόλεις καὶ τὰ τέλη τελείαν θύσαντες τῇ Ἥρᾳ βοῦν ἕκαστοι, καὶ ταῦρον τῷ Διΐ, τὰ ἱερεῖα οἴνου καὶ θυμιαμάτων πλήρη, καὶ τὰ δαίδαλα ὁμοῦ καθιζουσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ἰδιῶται δὲ ὁπόσα θύουσιν οἱ πλούσιοι. τοῖς δὲ οὐχ ὁμοίως δύναμις, τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων θύειν καθέστηκε. καταγίζειν δὲ τὰ ἱερεῖα ὁμοίως πάντα, σὺν δέ σφισι καὶ αὐτὸν τὸν βωμὸν ἐπιλαβὸν πῦρ ἐξανήλωσε. Origo autem festi ista. Iunonem ferunt, Ioui iratam, in Eubœam secessisse; ipsum verò, cùm placare eam haud posset, ad Cithæronem, Platæensium id temporis principem, & versutiâ nulli secundum, accessisse. Cuius monitu fabricatum è ligno simulacrum quoddam, vestibus tectum, plaustro imposuisse, sparso cal-

lidè in vulgus rumore, Platæam esse, Asopi filiam, sibi desponsam. Quod cùm audiuisset Iuno, è vestigio accurrisse: cumque ad plaustrum mox accedens, reductâ veste, ligneum quoddam simulacrum, quam putârat nouam nuptam, comperisset; fraude lætam, cum Ioue in gratiam redijsse. In eius autem rei memoriam festum Δαίδαλα institutum, quia veteres signa lignea Δαίδαλα dicerent. Docet eadem Pausanias, loco eodem. Ἥραν ἐφ' ὅτῳ δὴ πρὸς τὸν Δία ὠργισμένην ἐς Εὔβοιαν φασὶν ἀναχωρῆσαι. Δία δὲ, ὡς οὐκ ἔπειθεν αὐτὴν, παρὰ Κιθαιρῶνα λέγουσιν ἐλθεῖν, δυναστεύοντα ἐν Πλαταιαῖς τότε. εἶναι γὰρ τὸν Κιθαιρῶνα οὐδενὸς σοφίαν ὕστερον. οὗτος οὖν κελεύει τὸν Δία ἄγαλμα ξύλου ποιησάμενον ἄγειν ἐπὶ βοῶν ζεύγους ἐγκεκαλυμμένον, λέγειν δὲ ὡς ἄγοιτο γυναῖκα Πλάταιαν τὴν Ἀσωποῦ. καὶ ὁ μὲν ἔπρασσε κατὰ τὴν παραίνεσιν τοῦ Κιθαιρῶνος. Ἥρα δὲ ἐπέπυστό τε αὐτίκα, καὶ αὐτίκα ἀφίκετο. ὡς δὲ ἐπλησίαζε τῇ ἁμάξῃ, καὶ τοῦ ἀγάλματος τὴν ἐσθῆτα περιέρρηξεν, ἥσθη τε τῇ ἀπάτῃ, ξόανον εὑροῦσα ἀντὶ νύμφης γυναικὸς, καὶ διαλλαγὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Δία. ἐπὶ ταύταις ταῖς διαλλαγαῖς Δαίδαλα ἑορτὴν ἄγουσιν, ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα. Plutarchus libro Περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς Δαιδάλων eadem refert, nisi quod pro Cithærone Alalcomenem, pro Platæâ Dædalam dicat. Eius insigne fragmentum hâc de re istud est apud Eusebium De Præp. Euang. lib. III. in ipso initio. Λέγεται ὁ Ζεὺς, τῆς Ἥρας αὐτῷ διαφερομένης, μηκέτι φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ βουλομένης, ἀλλὰ κρυπτούσης ἑαυτὴν, ἀμηχανῶν, καὶ πλανώμενος,

Ἀλαλκο-

Ἀλαλκομένει τῷ αὐτόχθονι συντυχεῖν. καὶ διδαχθῆναι ὑπὸ τούτου, ὡς ἐξαπατητέον τὴν Ἥραν σκεψάμενον ἑτέραν. συνεργοῦντος δὲ τοῦ Ἀλαλκομένους, κρύφα τεμόντας αὐτοὺς εὐκτέανον καὶ παγκάλην δρῦν, μορφῶσαί τε αὐτὴν καὶ καταστεῖλαι νυμφικῶς, Δαιδάλην προσαγορεύσαντας. εἶτα οὕτως ἀναμέλπεσθαι μὲν τὸν ὑμέναιον, λουτρὰ δὲ κομίζειν τὰς Τριτωνίδας νύμφας, αὐλοὺς δὲ καὶ κώμους τῶν Βοιωτῶν παρασχεῖν. περαινομένων δὲ τούτων, οὐκέτι τὴν Ἥραν καρτερεῖν, ἀλλὰ καταβᾶσαν ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, τῶν Πλαταιΐδων αὐτῇ γυναικῶν ἑπομένων, ὑπ' ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας θέουσαν ἐλθεῖν πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦ πλάσματος φανεροῦ γενομένου, διαλλαγεῖσαν μετὰ χαρᾶς καὶ γέλωτος αὐτὴν νυμφαγωγεῖν. τιμὴν δὲ τῷ ξοάνῳ προσθεῖναι, καὶ Δαίδαλα τὴν ἑορτὴν προσαγορεῦσαι. Meminit quoque festi huius, sed corrupto leuiter nomine, Menander Rhetor, cap. Πῶς δεῖ ἀπὸ ἐπιτηδεύσεων ἐγκωμιάζειν τὰς πόλεις. Ὡς τὰ Πύθια, καὶ Ὀλύμπια, καὶ Δαίδαλα ἐν Πλαταιαῖς. Ita emendo. non rectè vulgatur, καὶ Δαιδάλεια. Singulare de his Opus scripserat Plutarchus. Ecce enim apud Lampriam in Catalogo. Περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς Δαιδάλων. Ita titulum illum restituo; nam quod assutum est, φιλολόγων, non est nauci; atque aliunde auulsum adhæsit. Ergo errat doctus interpres, qui vertebat; *De artificiosis orationibus, doctisque viris, apud Plataeenses.* Vera interpretatio est. *De Plataeensium Dædalis.* Et ecce apud Eusebium De Præp. Euang. lib. III. Καὶ τί με δεῖ ταῦτα περιλαμβάνειν, αὐτοῦ παρὸν ἀκοῦσαι τοῦ ἀνδρὸς (Plutarchum designat) ὧδέ πως ἐν οἷς ἐπέγραψε Περὶ τῶν ἐν Πλαταιαῖς

Δαιδά-

Δαιδάλων, τὰ λανθάνοντα τοὺς πολλοὺς τῆς ἀποῤῥήτου περὶ θεῶν φυσιολογίας ἐκφαίνοντ@. Moxque fragmentum inſigne illic repreſentat; cuius partem iam citaui.

ΔΑΜΕΙΑ.

Tarentini celebrabant. Heſychius. Δάμια, ἑορτὴ παρὰ Ταραντίνοις. Ita malo; quàm, vt editur, Δάμεια. Et quidem in honorem τῆς Δαμίας, quæ cum Bonâ deâ eadem putabatur, cui tunc ſacra in operto fieri ſolita. Feſtus. *Damium, ſacrificium, quod fiebat in operto, in honorem Bonæ Deæ; dictum à contrarietate, quod minimè eſſet* δημόσιον, *id eſt, publicum. Dea quoque ipſa* Δαμία, *& ſacerdos eius* Δαμιατρὶς *appellabatur.* Non poſſum ſequi virum magnum, hîc mutantem. Fugit item Philoxenum ratio, qui in Gloſſis Latinogræcis. *Damium,* θυσία. ὑπαίθρον γινόμενον. Bonæ deæ in occulto, non ſub diuo, ſacra facta. Tarentini, quorum dialectus Dorica, Δάμια ea indigetabant, tanquam Δήμια; quia pro populo faciebant.

ΔΑΡΟΝ.

Heſychius. Δαρὸν, μακρὸν χρόνον, καὶ ἐπιπολύ. καὶ ἑορτήν. Neſcio an dicam Macedonum fuiſſe, apud quos erat genius quidem, Δάῤῥων appellatus; cui pro ægrotis vota nuncupabant. Obſeruo

ſeruo apud eundem Heſychium. Δάῤῥων, Μακεδονικὸς δαίμων, ᾧ ὑπὲρ τῶν νοσούντων εὔχονται.

ΔΑΥΛΙΣ.

Argiuorum erat, ad imitationem pugnæ Prœti & Acriſij. Heſychius. Δαυλὶς, ἑορτὴ ἐν Ἄργει, μίμημα τῆς Προίτου πρὸς Ἀκρίσιον μάχης.

ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΑ.

Celebrabatur Apolloni Iſmenio, & Galaxiæ. Proclus in Chreſtomathiâ. Παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου, καὶ Γαλαξίου. Locus de eo feſto prolixus valdè, & inſignis, eſt in eo Opere; quem quia Petrus Caſtellanus, vir eruditiſſimus, ſuis inſeruit, ego non transſcribam. Præerat illi puer patrimus, ac matrimus; cui alius, qui familiaris maximè, lignum coronatum geſtabat, κωπὼ dictum; ipſo ſubſequente, & laurum manu contingente; dicebatur autem Δαφνηφόρος. Proclus ibidem. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής. καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ κωπὼ καλοῦσι. αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἑπόμενος, τῆς δάφνης ἐφάπτεται. Meminit eius rei Pauſanias, vbi dicit, electum puerum claris natalibus; formâ, & robore, excellentem. Verba in Bœoticis iſta ſunt. Τὸ δέ γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ. παῖδα οἴκου τε δοκίμου, καὶ αὐτὸν εὖ μὲν εἴδους, εὖ

δ' ἔχοντα καὶ ῥώμης, ἱερέα ἐνιαύσιον ποιοῦσιν. ἐπίκλησις δέ ἐστιν οἱ δαφνηφόρος. στεφάνους γὰρ φύλλων δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες.

ΔΕΛΦΙΝΙΑ.

Apud Æginetas peragebantur. Schol. Pindari Olymp. Od. VIII. Ἡ δὲ Σικυὼν, Βοιωτίας· ἐν ᾗ τὰ Πύθια ἄγεται. καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια. Et quidem in honorem Apollinis. Idem Scholiastes, Pyth. Od. VII. Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸ τούτων ἐνίκησε τὰ Δελφίνια, Ἀπόλλωνος ἀγῶνα. Et mox. Ἄγεται δὲ ἐν Αἰγίνῃ Δελφίνια Ἀπόλλωνι. Et is Apollo Δελφίνιος cognomento dicebatur; & mensis, quo celebratum festum, item Δελφίνιος. Obseruo alibi apud eundem Scholiasten Nem. Od. V. Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος ἄγεται, Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερός. Mentio est eius mensis in Inscript. Vet. ΣΥΝΑΓΕΣΘΩ ΕΝ ΤΩ ΜΟΥΣΕΙΩ ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΝ ΜΗΝΙ ΔΕΛΦΙΝΙΩ. Et in alterâ. ΤΑΝ ΔΕ ΣΥΝΑΓΩΓΑΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΙΟΥ ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΓΙΝΕΣΘΑΙ ΕΝ ΜΗΝΙ ΔΕΛΦΙΝΙΩ. Sed Apollo Δελφίνιος non apud Æginetas tantùm, sed & Athenienses colebatur; cui templum illi statuerunt non longè à Iouis Olympij. Pausanias in Atticis. Μετὰ δὲ ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, πλησίον ἄγαλμά ἐστιν Ἀπόλλωνος Πυθίου. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐπίκλησιν Δελφινίου. Meminit eius Plutarchus Theseo. Εἶτα τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δελφινίῳ κατέθυσεν.

πέθυσεν. Et Diogenes Laërtius in Thalete. Θαλῆς Ἐξαμίε, Μιλήσιος, Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ Ἑλλήνων ἀριστεῖον δὶς λαβών. Nec Apollo tantùm Δελφίνιος Athenis erat, ſed Diana etiam Δελφινία; & vtrique forum dedicatum erat, Ἐπὶ Δελφινίε dictum. Pollux lib. VIII. cap. X. Τὸ δὲ ἐπὶ Δελφινίῳ, ἱδρύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, λέγεται ἢ Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ, καὶ Ἀρτέμιδι Δελφινίᾳ.

ΔΗΛΙΑ.

Apollini Delio ſacra. Theodoretus Therapeut. VII. Τέτοις ἢ ἑορτὰς, καὶ πανηγύρεις, ἢ δημοθοινίας, ἐπιτελεῖν ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀλάστωρ ἐνομοθέτησε. Παναθήναια μὲν, καὶ Διάσια, τῷ Διΐ· καὶ Ἥραια, τῇ Ἥρᾳ· καὶ τῇ Ἀθηνᾷ, Παναθήναια· καὶ Διονύσῳ, Διονύσια· καὶ Ἐλευσίνια, καὶ Θεσμοφόρια, τῇ Δηοῖ· καὶ Δήλια, καὶ Πύθια, τῷ Ἀπόλλωνι. Celebrantur autem quinto quoque anno. Thucydides lib. III. Καὶ τὴν πενταετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια. Curabantque ea οἱ Ἱεροποιοί. Pollux lib. VIII. cap. IX. ſect. XXVI. vbi περὶ ἱεροποιῶν agit. Δέκα ὄντες ἔτοι, ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον. Atque hoc ipſum voluit dicere etiam Etymologici Auctor, cum in Ἱεροποιοὶ ita inquit. Καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι, ἢ τὰς πενταετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι, πλὴν Παναθηναίων.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ.

Cereris erant. Pollux lib. I. cap. I. sect. XXXII. Δήμητρος (ἑορτὴ) Δημήτρια, Θεσμοφόρια, Ἐλευσίνια. Cleomedes Meteor. lib. II. Ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις. Corrigendus Theophrasti locus, Hist. Plant. lib. V. cap. III. Ὥσπερ καὶ περὶ τὸν κότινον συνέβη τὸν ἐν Μεγάροις, τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ. οὗ καὶ ἐκκοπέντος, λόγιον ἦν ἁλῶναι καὶ διαρπαθῆναι τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐγένετο Δημητρίοις. Hodiè corruptè editur. ὤ. ἐγένετο Δημήτριος. Hoc se festo verberabant flagello è cortice contexto, quod Μόροττον appellabatur. Hesychius. Μόροττον, ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, ᾧ ἔτυπτον ἀλλήλους τοῖς Δημητρίοις. Et in his sacerdos deæ, qui sacra faceret, ex Pœmenidarum familiâ. Idem Hesychius alibi docet. Ποιμενίδαι, γένος, ἐξ οὗ ὁ τῆς Δήμητρος ἱερεύς. Alia erant eodem nomine, in honorem Demetrij instituta ab Atheniensibus, quorum meminit Diodorus Siculus lib. XX. vbi de Demetrio, & Antigono, agit. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, γράψαντος ψήφισμα Στρατοκλέους, ἐψηφίσαντο καὶ συντελεῖν αὐτοῖς κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀγῶνας, καὶ πομπὴν, καὶ θυσίαν. Celebrabantur verò mensis Munychionis die XXX. erantque re verâ Dionysia, sed mutato nomine Demetria dicta. Obseruo apud Plutarchum in Demetrio. Τέλος δὲ τῶν τε μηνῶν τὸν Μουνυχιῶνα, Δημητριῶνα· καὶ τῶν ἡμερῶν τὴν ἕνην καὶ νέαν, Δημητριάδα προσηγόρευον· καὶ τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια, μετωνόμασαν Δημήτρια.

In

In his repræſentabatur Demetrius in proſcenio, orbe terrarum vectus. Athenæus lib. XII. Γενομένων δὲ τῶν Δημητρείων Ἀθήνησι, ἐγράφετο (Δημήτριος) ἐπὶ τοῦ προσκηνίου, ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὀχούμενος. Euſtathius Iliad. έ. Δημητρείων φασὶν ἐπὶ Ἀθήνησιν ἀγομένων, ἐγράφετο Δημήτριος ἐν τῷ προσκηνίῳ, ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὀχούμενος. Δημητρίου δὲ ἐνταῦθα μνεία, τοῦ Πολιορκητοῦ, ᾧ καὶ ἤγοντο τὰ εἰρημένα Δημήτρια, ὡς ἀλαζόνι.

ΔΙΑΜΑΣΤΙΓΩΣΙΣ.

Apud Lacedæmonios celebrabatur, annis ſingulis. Erat verò inter feſta Græciæ nobiliſſima. Philoſtratus, vbi de eo agit, in Vitâ Apollonij, lib. VI. cap. X. Ἡ δὲ Ἑλλὰς, πῶς, ἔφη, περὶ αὐτῶν γιγνώσκει; ξυνιᾶσιν, εἶπεν, ὥσπερ ἐς τὰ Ὑακίνθια, καὶ τὰς Γυμνοπαιδίας, θεασόμενοι ξὺν ἡδονῇ τε, καὶ ὁρμῇ πάσῃ. Inde autem nomen accepit, quod adoleſcentes ſeſe mutuò flagellarent, & quidem per totum diem. Plutarchus in Lac. Inſtit. Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξαινόμενοι μάστιξι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μέχρι θανάτου πολλάκις διακαρτεροῦσιν, ἱλαροὶ, καὶ γαῦροι, ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, ὅστις αὐτῶν ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσειε. καὶ ὁ περιγενόμενος, ἐν τοῖς μάλιστα ἐπίδοξός ἐστι. καλεῖται δὲ ἡ ἅμιλλα, Διαμαστίγωσις. Lutatius ad Theb. VIII. *Incolæ Eurotæ fluminis plagis prædurantur ad patientiam agonici certaminis. Vnde Horatius.*

Nec me tam patiens Lacedæmon.

Agon ipse Διαμαστίγωσις *dicitur*. Certabant verò adolescentes nobiles. Tertullianus ad Martyres, cap. IV. *Nam quæ hodie apud Lacedæmonios solennitas maxima est* Διαμαστίγωσις, *id est, Flagellatio, non latet. In quo sacro ante aram nobiles quique adolescentes flagellis affliguntur, astantibus parentibus, & propinquis, & vti perseuerent adhortantibus*. Simplicius in Epictetum. Κἂν πρὸς ἡδονὴν γυμνάζεταί τις, ἐπὶ τὸ κρατεῖν ἡδονῆς, ἀνάγκη, τῶν ἡδέων ἐφαπτόμενον, ἐθίζεσθαι καταφρονεῖν αὐτῶν· κἂν πρὸς λύπην, λυπηρῶν μετέχειν· κἂν πρὸς φόβον, φοβεροῖς τισὶν ἑαυτὸν ἐμβάλλειν· κἂν πρὸς ἀλγηδόνας, τὸν Διαμαστιγώσεως ἀγῶνα τῶν ἐν Λακεδαίμονι νέων εὐγενῶν ζηλοῦν, καὶ τὰ πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα γυμνάσια, πάντα ἀλγεινὰ ὄντα. Ita locum illum emendo. Nam corruptè primùm editur, τὸν Διὰ μαστιγώσεως ἀγῶνα. Et mox. νέων ἀγενῶν ζηλεῖν. Atque ita Lycurgus instituerat; postea tamen id neglectum, vt nobiles inter se certarent: & admissi ad hoc certamen etiam serui. Themistius in eâ Oratione, quæ Βασανιστὴς, ἢ Φιλόσοφος, inscribitur. Λακεδαιμονίους δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τά τε ἄλλα τὸν Λυκοῦργον αἰσχύνειν, καὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας, ὁμοίως μὲν δούλους, ὁμοίως δὲ ἐλευθέρους ἀνάγειν, τόν τε Εἵλωτα, εἰ τύχοι, τόν τε Εὐρυποντίδην, ἢ Ἀγιάδην. ἢ τοῦτό γε ἴσως οὐκ ἀπὸ τρόπου· μαστίγων γὰρ τὸ ἀγώνισμα, καὶ ὁ στέφανος. Fiebat autem flagellatio hæc ad aram. Lucianus De Gymn. Μάλιστα δὲ ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς (loquitur de Laconibus) ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους. Tertullianus loco citato. *Ante aram nobiles quique adolescentes flagellis af-*

lis affliguntur. Inde est, quod Ἐπιβώμιον αἷμα dicit Gregorius Nazianzenus, Orat. Εἰς τὰ ἅγια φῶτα. Καὶ Λακωνικῶν ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα, ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Erat verò ara ista Dianæ τῆς Ὀρθίας. Ecce in citatis Plutarchi verbis. Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξαινόμενοι μάστιξι δι' ὅλης ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος. Idem in Lycurgo. Καὶ τοῦτο μὲν οὐδὲ ἀπὸ τῶν νῦν ἐφήβων ἄπιστόν ἐστιν, ὧν πολλοὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας ἑωράκαμεν ἀποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς. Pausanias in Arcadicis. Καὶ ἐν Διονύσου τῇ ἑορτῇ, κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν, μαστιγοῦνται γυναῖκες, καθὰ καὶ οἱ Σπαρτιατῶν ἔφηβοι παρὰ τῇ Ὀρθίᾳ. Alijs Diana Orthosia dicitur. Sextus Pyrrh. Hypotyp. lib. III. cap. XXIX. *Lacedæmonij in ará Dianæ Orthosiæ flagris acerrimè cæduntur, vt multus in aram deæ defluat sanguis.* Sed aut Sexti error est, aut mendum à librario; nam Diana Orthosia Byzantij colebatur. Herodotus lib. IV. Τῇσι μὲν νῦν στήλῃσι ταύτῃσι Βυζάντιοι, κομίσαντες ἐς τὴν πόλιν, ὕστερον τούτων ἐχρήσαντο πρὸς τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτέμιδος. Qui certabant, Βωμονεῖκαι dicebantur. Hyginus Fab. CCLXI. *Sed cùm posteà Romanis sacrorum crudelitas displiceret, quamquam serui immolarentur, ad Laconas Diana translata est, vbi sacrificij consuetudo adolescentum verberibus seruabatur; qui vocabantur* Βωμονεῖκαι, *quia aræ superpositi contendebant, qui plura posset verbera sustinere.* Lutatius ad Theb. VIII. *Cùm simulacrum (Dianæ Tauricæ) in Laconiam delatum fuisset, ne quod piaculum nasceretur intermissione solennis sacrificij, neve crudelitate Græciæ*

populus

populus obiret, inuentum est, vt inter se impuberes pueri de sustinendis verberibus contenderent, ac se in hanc patientiam prouocarent. & super aram impositi flagellis verberabantur tam diu, donec ex corpore humano sanguis flueret, qui instar esset sacrificij. hi autem appellabantur Βωμονεῖκαι. Institutum ex Historiâ referunt; Pausaniæ paullùm extra aciem sacra facienti, irrumpentes Lydos ea perturbasse, ac diripuisse; illum verò, eiusque comites, quando ad manum arma non essent, virgis illos, & flagellis, cecîdisse: eiusque rei imitationem hanc Διαμαστίγωσιν esse. Plutarchus in Aristide. Ἔνιοι δέ φασι τῷ Παυσανίᾳ μικρὸν ἔξω τῆς παρατάξεως θύοντι, καὶ κατευχομένῳ, τῶν Λυδῶν τινας, ἄφνω προσπεσόντας, ἁρπάζειν καὶ διαρρίπτειν τὰ περὶ τὴν θυσίαν· τὸν δὲ Παυσανίαν, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἔχοντας ὅπλα, ῥάβδοις καὶ μάστιξι παίειν. διὸ καὶ νῦν ἐκείνης τῆς ἐπιδρομῆς μιμήματα τὰς περὶ τὸν βωμὸν ἐν Σπάρτῃ πληγὰς τῶν ἐφήβων, καὶ τὴν τῶν Λυδῶν πομπὴν συντελεῖσθαι. Alij ad oraculum referunt, cuius sententiam solerti interpretatione mitigauerit Lycurgus. Pausanias in Laconicis, vbi De Dianæ Orthiæ arâ. Καί σφίσιν ἐπὶ τούτῳ γίνεται λόγιον, αἵματι ἀνθρώπων τὸν βωμὸν αἱμάσσειν. θυομένου δὲ, ὃν τινα ὁ κλῆρος ἀπελάμβανε, Λυκοῦργος μετέβαλεν ἐς τὰς ἐπὶ τοῖς ἐφήβοις μάστιγας. Aliter Vetus Horatij Interpres lib. I. Od. VII. *In aris Dianæ adolescentes verberibus immobiles cædebantur. post matricidium namque Orestes furibundus adyt oraculum Apollinis de sanitate acquirendâ. respondit oraculum, eum posse sanari, si è Tauricâ regione Dianæ*

Scythicæ

Scythicæ ſimulacrum auferret. profectus itaque in Tauricam, vbi ſoror eius Iphigenia, Dianæ ſacerdos, aduenas immolabat, ab eâ agnitus; cui parcens, interrogauit cur veniſſet: re itaque cognitâ, ipſa cum fratre, quem ſecuta eſt, ſimulacrum abſtulerunt. delatiq́ in Italiam, illud collocârunt in nemore Aricino, Dianæ ſacro. At poſteaquam videretur Italis numen immane, & aſperum, illud orientem verſus miſerunt; atque à Lacedæmonijs ſuſceptum eſt. ſed ij quoque verentes, ne aut crudelitatem, aut ſæuitiam aliquam, Diana in ipſos exerceret, hoc ſtatuerunt, vt iuuenis eius aras aſcenderet, quem alius tam diu loris cæderet, donec ſanguis è viſceribus in aras manaret, atq́ ita numini ſatisfieret. Philoſtratus in vitâ Apollonij lib. VI. cap. X. vbi de hoc feſto agitur. Τὸ δὲ τῶν μαστίγων ἔθος, τῇ Ἀρτέμιδι τῇ ἀπὸ Σκυθῶν δρᾶται, χρησμῶν φασὶν ἐξηγουμένων ταῦτα. Alij virtutis militaris præexercitamenta eſſe cupiebant, atque ita futuros ad prœlia interritos, & inuictos, ſtatuebant. Lucianus De Gymn. Εἴποι γὰρ ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος, ὁ νομοθέτης αὐτῶν, πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας, ἀξιῶν εἶναι, τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. Nicetas Commentario in citatam Nazianzeni Orationem. *Lacedæmonij, Dianæ cultores, in ipſius honorem feſtum celebrabant; in quo adoleſcentes verberibus corpus proſcindentes, aram cruore perfundebant, virtutis ſuæ, magnitudiniſq́ animi ſpecimen exhibentes; ac vulneribus perferendis ſeipſos aſ-*

ſuefacientes, vt ſcilicet vulnera in bellis accepta contemnerent. Dum hæc flagellatio fieret, fœmina, quæ ſacris præerat, ſimulacrum deæ illius præferebat; quod, cùm leue admodum eſſet, quia exiguum, ſi cædentes, ephoborum formæ, aut nobilitati, parcentes, remiſſiùs verberarent, adeò graue è veſtigio fiebat, vt ſacerdos ſuſtinere id nequiret, flagellanteſque accuſaret, ipſorum culpâ onus ſibi graue eſſe. Pauſanias loco citato. Ἡ δὲ ἱέρεια, τὸ ξόανον ἔχουσα, σφίσιν ἐφέστηκε. τὸ δέ ἐστιν ἄλλως μὲν κοῦφον ὑπὸ σμικρότητος. ἢν δὲ οἱ μαστιγοῦντές ποτε ὑποφειδόμενοι παίωσι κατὰ ἐφήβου κάλλος, ἢ ἀξίωμα, τότε ἤδη τῇ γυναικὶ τὸ ξόανον γίνεται βαρὺ, καὶ οὐκέτι εὔφορον. ἡ δὲ ἐν αἰτίᾳ τοὺς μαστιγοῦντας πεποίηται, καὶ πιέζεσθαι δι' αὐτοὺς φησίν. Et exhortabantur eos aſtantes parentes, ac propinqui, vt fortiter facerent. Tertullianus in citatis initio verbis, *Flagellis affliguntur, aſtantibus parentibus; &, vti perſeuerent, adhortantibus.* De patrum hortatu, eſt Senecæ quoque locus, De Prouid. cap. IV. *Nunquid tu inuiſos eſſe Lacedæmonijs liberos ſuos credis, quorum experiuntur indolem publicè verberibus admotis? ipſi illos patres adhortantur, vt ictus flagellorum fortiter perferant; & laceros, ac ſemianimes, rogant, perſeuerent vulnera præbere vulneribus.* Immò matrum in re iſtâ maſculus animus, ſupra affectum, ac ſexum ſuum; iubebant pati. Martialis lib. VII. Epigramm. LXXIX.

Et non cæſus adhuc, matre iubente, Lacon.

Et

Et laudabant fortiter patientes. Statius de Menalca Lacone, Theb. VIII.

—— dilecta genis morientis oberrant
Taygeta, & pugnæ, laudataq; verbera matri.

Adeoque minabantur, si verberibus cessissent. Lucianus De Gymn. Μάλιστα δὲ, ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς (τοὺς Λάκωνας) ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους· πατέρας δὲ, καὶ μητέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγάς. Itaque nec exclamabant, neve etiam ingemiscebant. Cicero Tusc. II. *Spartæ verò pueri ad aram sic verberibus accipiuntur, vt multus è visceribus sanguis exeat; nonnunquam etiam, vt cùm ibi essem audiebam, ad necem; quorum non modò nemo exclamauit vnquam, sed ne ingemuit quidem.* Iterum Tusc. V. *Pueri Spartiatæ non ingemiscunt, verberum dolore laniati.* Et huc allusit ille apud Petronium. *Et ego quidem tres plagas Spartanâ nobilitate concoxi.* Ac Psellus De Dæm. Oper. Μὴ θέλων δὲ ἐξενεγκεῖν τὸ ἀπόῤῥητον, ὅμως, τὴν Λακωνικὴν πεπονθὼς ἀνάγκην, τ' ἀληθὲς ἐξεῖπεν. Quin cadere quoque in certamine, quàm cedere turpiter in suorum conspectu, malebant. Lucianus De Gymn. Πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν. Ac quos cadere contigisset, ij funere publico, & capite coronato, efferebantur. Statius Theb. IV.

Taygetiq; phalanx, & oloriferi Eurotæ
Dura manus. Deus ipse viros in puluere crudo

Arcas aït. nudæq́ modos virtutis, & iras,
Ingenerat. vigor inde animis, & mortis honoræ
Dulce ſacrum. gaudent natorum in fata parentes,
Hortanturq́ mori. deflet iamq́ omnis ephebum
Turba, coronato contenta eſt funere mater.

Vbi Interpres vetus, Lutatius. *Cur Eurotæ dixerit, ipſe narrauit. Iuxta hunc fluuium Lacones vapulando contendunt. glorioſior tamen ille eſt, qui iuxta præſcriptum numerum plagarum animæ non pepercit. qui, cùm deuouerit ſpiritum, publicè funeratur, & capite coronatur.* Inſuper honoris ergo ſtatuæ illis ponebantur. Lucianus loco citato. Ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας εἶδες τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνατεθέντας. Ad hoc certamen reſpexit Stratonicus iſto apophthegmate apud Athenæum, lib. VIII. Εἰ δέ τις τούτων πλημμελοίη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι· ἐπισκώπτων τὰς παρ' αὐτῶν ἀγομένας μαστιγώσεις. Et Eunapius in Iuliano. Εἶτα ἀπολαβὼν τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ τοὺς Λάκωνας, τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαστίγων ὑπέμνησε. Nec aliunde *Plagipatidæ* dicuntur Lacones apud Plautum Capt. Sc. *Miſer homo eſt.*

Nihil moratur iam Laconas, imi ſubſellij viros,
Plagipatidas. ——

Et Lacedæmon *Patiens* apud Horatium, lib. I. Od. VII.

Me non tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ,
Quàm domus Albuneæ reſonantis.

ΔΙΑΝ-

ΔΙΑΝΤΙΝΙΑ.

Inuenio in Inſcriptione quâdam antiquâ. ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ ΕΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ, ΚΑΙ ΔΙΑΝΤΙΝΙΑΝ.

ΔΙΑΣΙΑ.

Ioui ſacra. Theodoretus Therapeut. VII. Τούτοις καὶ ἑορτὰς, καὶ πανηγύρεις, καὶ δημοθοινίας, ἐπιτελεῖν ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀλάστωρ ἐνομοθέτησε. Πάνδια μὲν, καὶ Διάσια, τῷ Διΐ· Ἥραια, τῇ Ἥρᾳ. Etymologici Auctor. Διάσια, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Ἀθήνησι τῷ Διΐ. παρὰ τὰς ἄτας, τὰς ἀνίας. Mox hæc intermiſſa fuerunt. Lucianus Icaromenippo. Καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐκλίποιεν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν. Iterum Timone. Οὗτός ἐστιν, ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ εἰώθαμεν λαμπρῶς ἑορτάζειν τὰ Διάσια. Euſtathius De Iſmeniæ & Iſmenes Amoribus, lib. I. Παρὰ δὲ ταύτῃ τῇ Εὐρυκώμιδι καιρὸς Διασίων. Et plurima toto illo Opere occurrit mentio. Et emebant tunc parentes liberis munuſcula. Inde eſt quod Strepſiades Phidippidem ſuum alloquitur apud Ariſtophanem Nubibus.

Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν,
Τούτου 'πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Hæc fuiſſe puto, quæ Munychionis die decimo nono acta, vbi pompa in equis etiam ducta, vt

Plutarchus nobis auctor Phocione. Ἦν δὲ ἡμέρα μηνὸς Μουνυχιῶνος ἐνάτη ἐπὶ δέκα, καὶ τῷ Διῒ τὴν πομπὴν πέμποντες οἱ ἱππεῖς παρεξήεσαν.

ΔΙΙΠΟΛΙΑ.

Peragebantur Athenis in arce Ioui τῷ Πολιεῖ, siue, vt alij enim eum vocant, Πολιαίῳ. Etymologici Auctor. Διϊπόλια, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Διῒ τῷ Πολιαίῳ, ἤγουν ἐν ἀκροπόλει ἱδρυμένῳ· πόλιν γὰρ τὴν ἀκρόπολιν ἔλεγον. εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ πελανοῦ, καὶ βοός. Antiphon Ἐξαπολογίας ὑστέρῳ. Ἡ γὰρ νὺξ οὐκ ἄσημος. τοῖς γὰρ Διϊπολίοις ὁ ἀνὴρ ἀπέθανε. Frequens mentio est in ijs Auctorum locis, quæ produxi supra in Βουφόνια. Sacra quoque tunc fiebant, isto ritu. Mensa in arce ænea ponebatur, & in eâ mola, ac liba. Circum hanc boues agebantur; è quibus, qui in mensâ posita degustasset, mactabatur: eâque ex re tres familiæ Athenis nomen suum accepere. à circumagente, οἱ Κεντριάδαι; à percutiente, Βουτύποι: à mactatore verò, Δαιτροί. Porphyrij locus in hanc rem est planè vnicus, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων lib. II. Ἀπὸ δ᾽ ἐκείνου μέχρι τοῦ νῦν ἀεὶ τοῖς Διϊπολίοις Ἀθήνῃσιν οἱ εἰρημένοι τὸν αὐτὸν τρόπον ποιοῦνται τὴν τοῦ βοὸς θυσίαν. θέντες γὰρ ἐπὶ τῆς χαλκῆς τραπέζης πέλανον, καὶ ψαιστὰ, περιελαύνουσι τοὺς κατανεμηθέντας βοῦς. ὧν ὁ γευσάμενος, κόπτεται. καὶ γένη τῶν ταῦτα δρώντων ἐστὶ νῦν. οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πατάξαντος Σωπάτρου, Βουτύποι καλούμενοι πάντες. οἱ δ᾽ ἀπὸ τοῦ περιελάσαντος, Κεντριάδαι· τοὺς δ᾽ ἀπὸ τοῦ ἀποσφάξαντος,

τιος, Δαιτροὺς ὀνομάζουσι, διὰ τὴν ἐκ τῆς κρεανομίας γινομένην δαῖτα. De Butypis locus item eſt Heſychij. Βούτυπον, θύτην. Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο ἐκ τοῦ Θαυλωνιδῶν γένους καθιστάμενος. Ita illum locum emendo, qui hodie corruptiſſimè editur; Βουτύπον, πυθμὴν, Ἀθήνησιν ἐ. Idem de Centriadis alibi generaliter dicit. Κεντριάδαι, τῶν περὶ τὰ μυστήρια. Magis propriè dixiſſet, τῶν περὶ τὰ Διϊπόλια. Verùm tamen nil errauit; nam Buphonijs etiam myſteria peragi ſolita. Ecce tibi apud Suidam. Βουφόνια, ἑορτὴ παλαιά, ἥν φασιν ἄγεσθαι τὰ μυστήρια. Buphonia autem Dijpolijs actitata. Heſychius. Βούτης, ὀρίγανος, ὑπὸ Κυδωνιατῶν. καὶ βουκόλος, καὶ ὁ τοῖς Διϊπολίοις τὰ Βουφόνια δρῶν. Immò Dijpolia, & Buphonia, idem feſtum. Ælianus Var. Hiſt. lib. VIII. cap. III. Καὶ ἐν ᾗ ταύτῃ ἡμέρᾳ δρῶσι, Διϊπόλια τὴν ἑορτὴν καλοῦσι, καὶ Βουφόνια. Hæc explicanda omninò erant, illuſtrando Heſychij loco.

ΔΙΚΤΥΝΝΙΑ.

Dianæ Dictynnæ apud Lacedæmonios feſtum, cuius meminit Pauſanias Laconicis. Πρὸς θαλάσσῃ δὲ ἐπὶ ἄκρας ναός ἐστι Δικτύννης Ἀρτέμιδος, καὶ οἱ κατ᾽ ἔτος ἕκαστον ἑορτὴν ἄγουσι. Etiam apud Creteſes erat. Antoninus Liberalis, Metamorph. XL. Καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρῆτες Δίκτυνναν, καὶ ἱερὰ προσήνεγκαν.

ΔΙΟΚΛΕΙΑ.

Apud Megarenſes celebrata. Scholiaſtes Pindari Pythionic. Od. XIII. Ἄγεται καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια, καὶ Αἰάκεια. ἐν δὲ Μεγάροις, τὰ Διόκλεια, καὶ Πύθια.

ΔΙΟΜΕΙΑ.

Sacra Ioui τῷ Διομεῖ. Euſtathius ad Iliad. δ΄. Ἔτι δὲ ἀναλογώτερον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, τὰ Ἡράκλεια. καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Διομέως Ζεὺς, τὰ Διόμεια. Vel Diomo heroi, vt alij volunt. Etymologici Auctor. Δίομος, ὄνομα κύριον ἥρωος Ἀθηναίου. ἀφ᾽ οὗ Διόμεια ἑορτή. Ita reſcribo. Hodie editur. ἀφ᾽ οὗ Διομιας ἑορτή.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ.

De his ſeorſim, libro ſingulari.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΑ.

Feſtum Dioſcurorum, quod Cyrenæi celebrabant. Scholiaſtes Pindari Pyth. Od. V. Ἐπιφανῶς ἄγουσι Κυρηναῖοι τὰ Διοσκούρεια, Βάττου πρώτου καταδείξαντος τὴν ὁδόν. Etiam Lacedæmonij. Pauſanias Meſſeniacis. Λακεδαιμονίων δὲ ἐπὶ στρατοπέδου Διοσκούροις ἑορτὴν ἀγόντων, καὶ ἤδη πρὸς πότον καὶ παιδιὰς

πετραμ-

πεπραμμένων, μετὰ τὸ ἄριστον ὁ Γώνιππος, καὶ ὁ Πάνορμος, χιτῶνας λευκοὺς καὶ χλαμύδας πορφυρᾶς ἐνδεδυκότες &c. Ac certamen tunc erat. Sidonius Carm. IX.

Non dicam Lacedæmonis iuuentam
Vnctas Tyndaridis dicasse luctas.

ΔΡΥΟΠΙΑ.

Dryopi, Apollinis F. ſacra apud Athenienſes. Pauſanias Meſſeniacis, vbi de ijs agit. τοῦτο μὲν γὰρ Ἀπόλλωνός ἐστιν αὐτοῖς ναὸς, τοῦτο δὲ Δρύοπος ἱερὸν, καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον. ἄγουσι καὶ τελετὴν ἀνὰ πᾶν ἔτος αὐτῷ πλεῖστω, παῖδα τὸν Δρύοπα Ἀπόλλωνος εἶναι λέγοντες.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ.

Alio nomine Χόες dicta. Heſychius. Δωδεκάτη, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν Χόας ἔλεγον. Hoc per occaſionem etiam ſupra à me dictum in Ἀνθεστήρια.

IOANNIS MEVRSI

GRÆCIÆ FERIATÆ,

SIVE, DE FESTIS Græcorum,

LIBER III.

ΕΒΔΟΜΗ.

SEPTIMO die à nato infante peragi ſolita. Heſychius. Ἑβδόμαι, τομαί. ἢ, ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδὶ ἑορτάζουσιν. Etymologici Auctor. Τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδόμας ἦγον. Sed priuatum hoc feſtum erat; aliud eodem nomine publicum, quod celebrabant ſeptimo quoque lunæ die. Ecce apud Athenæum lib. XII. Περσικὴν στολὴν ἠμφιεσμένος, περιέρχεται ταῖς ἑβδόμαις τοὺς βωμοὺς μετὰ τοῦ πρυτανέως. Et conuiuium tunc Athenis agitabant ephebi. Aulus Gellius lib. XV. *In conuiuijs iuuenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus lunæ ſolenne nobis fuit.* Celebraba-

brabant autem Apollini, cui dies ille sacer. Suidas. Ἡμέραι τινὲς ἐνομίζοντο Ἀθήνησι θεοῖς τισίν. οἷον νουμηνία, καὶ ἑβδόμη, Ἀπόλλωνος. Causa, quod natalem Apollinis istum ferrent. Hesiodus Ἡμέραις.

——— καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.

Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Eustathius ad Odyss. ψ. Ἀπόλλωνος ἱερὰ πᾶσα νουμηνία, καθὰ καὶ ἡ τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς ἑβδόμη, ὡς γενέθλιος Ἀπόλλωνος. Vnde etiam Ἑβδομαγένης à sacerdotibus, vatibusque, dicebatur. Plutarchus Symposiac. lib. VIII. Quæst. I. Ἑβδόμη δὲ ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι, (de Apollinis, & Platonis, natali loquitur.) καὶ τὸν θεὸν, ὡς ταύτῃ γενόμενον, ὑμεῖς, εἶπεν, οἱ προφῆται, καὶ οἱ ἱερεῖς, Ἑβδομαγένην καλεῖτε. Proclus in Timæum, Comm. III. Καὶ τῷ Ἀπόλλωνι τὴν ἑπτάδα ἀνεῖσαν, ὡς συνέχοντι πάσας τὰς συμφωνίας. ἐν γὰρ μονάδι, καὶ δυάδι, καὶ τετράδι, πρῶτον τὸ δὶς διὰ πασῶν, ἐξ ὧν ἡ ἑβδομάς. διὸ καὶ Ἑβδομαγένην ἐκάλουν τὸν θεὸν, καὶ τὴν ἑβδόμην τοῦ θεοῦ ἱερὰν ἔλεγον, Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Ita locum illum emendo. Primò enim corruptè editur. Διὸ καὶ Ἑβδομαγέταν ἐκάλουν τ. θ. Deinde, Ἀπόλλωνα χρυσαιοραγείρατο Λητώ. Celebrabant autem hoc festum Athenienses, laurum gestantes, canistrumque coronantes, item hymnum Deo canentes. Idem Proclus, in Hesiodi Ἡμέρας. Καὶ Ἀθηναῖοι ταύτην (τὴν ἑβδόμην) ὡς Ἀπολλωνιακὴν τιμῶσι δαφνηφοροῦντες, καὶ τὸ κανοῦν ἐπιστέφοντες, καὶ ὑμνοῦντες τὸν θεόν.

EKATOMBAIA.

Festum erat, & certamen, apud Argiuos. Hesychius. Ἑκατόμβαια, ἑορτὴ ἐν Ἄργει, καὶ ἀγὼν πελέμενος. Celebrabantur in honorem Iunonis; atque ita dicebantur, quod centum tunc boues ei Deæ immolarentur. quin certamen quoq; erat, in quo victor prœmij vicem scutum æreum accipiebat, & coronam è myrto. Schol. Pindari Olymp. Od. VII. Τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ. τὸ δὲ ἔπαθλον, ἀσπὶς χαλκῆ· ὁ δὲ στέφανος, ἐκ μυρσίνης. Primus instituit Archinus, rex Argiuorum. Alius Scholiastes ibidem. Ἐν Ἄργει, ἐν τῷ Ἑκατομβαίῳ ἀγῶνι, χαλκὸς τὸ ἆθλον δίδοται. ὅτι Ἀρχῖνος, Ἀργείων γενόμενος βασιλεὺς, ὃς καὶ ἀγῶνα πρῶτος συνεστήσατο, ταχθεὶς ἐπὶ τῆς τῶν ὅπλων κατασκευῆς, ἀπὸ τούτων καὶ τὴν τῶν ἄθλων δόσιν ἐποιήσατο. Carnes verò boum istorum centum populo ex lege distribuebantur. Idem Scholiastes eodem loco. Ἑκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγοῦνται ἑκατὸν βόες, οὓς νόμος κρεανομεῖσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις. Didymus etiam Æginetis tribuit, qui nimirum ab Argiuis acceperant, quorum coloni erant. Schol. Pindari Pyth. Od. VIII. Ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος. ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν, ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν, διὰ τὴν συγγένειαν. Quin & Lacedæ-

Lacedæmonij quotannis celebrabant, quia regio ipſorum vrbes centum haberet. Euſtathius ad Iliad. β΄. Ἡ Λακωνικὴ τὸ παλαιὸν μὲν ἑκατόμπολις, καὶ τὰ Ἑκατόμβαια διὰ τοῦτο ἐθύετο ἐκεῖ κατ᾽ ἔτος. Et ad Iliad. δ΄. Ἐκ τοῦ ἑκατόμβη Δωρικῇ τροπῇ, καὶ προσλήψει τοῦ ι, τὰ Ἑκατόμβαια.

ΕΚΑΤΟΜΦΟΝΙΑ.

Peragebant Ioui Ithomatæ Meſſenij, ſi quando hoſtes centum cecîdiſſent. Pauſanias in Meſſenicis. Ἔθυσε δὲ καὶ τῷ Διῒ τῷ Ἰθωμάτᾳ τὴν θυσίαν, ἣν Ἑκατομφόνια ὀνομάζουσιν. Αὕτη δὲ καθεστήκει μὲν ἐκ παλαιοτάτου. Θύειν δὲ αὐτὴν Μεσσηνίων ἐνομίζετο, ὁπόσοι πολεμίους ἄνδρας κατεργάσαιντο ἑκατόν. Fulgentius lib. De Priſco Serm. in *Nefrendes*. *Diophantus Lacedæmonius, qui* De ſacris Deorum *ſcripſit, ait apud Meſſenios Ioui ſolere ſacrificari ſacrum, quod* Ἑκατομφόνια *appellatur. Si quis enim centum hoſtes interfeciſſet, Ioui homine ſacrificabat apud Ithomen.*

ΕΚΔΥΣΙΑ.

Phæſtij celebrabant, & ſacra faciebant Latonæ Phytiæ. Antoninus Liberalis Metamorph. XVII. Ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι. καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ, ἣ τις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ. Vide ibi totam feſti originem.

ΕΛΕΝΙΑ.

Lacones celebrabant, in honorem, vt puto, Helenæ. Hesychius. Ἑλένια, ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων. Colebatur enim templo proprio iuxta Sebrium vicum, prope ſepulcrum Alcmanis. Pauſanias Laconicis. Τοῦ Σεβρίου δέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ, μνῆμα Ἀλκμᾶνος, ᾧ ποιήσαντι ᾄσματα, οὐδὲν ἐς ἡδονὴν αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακώνων ἡ γλῶσσα, ἥκιστα παρεχομένη τὸ εὔφωνον. Ἑλένης δὲ ἱερὰ καὶ Ἡρακλέους, τῆς μὲν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀλκμᾶνος, τοῦ δὲ ἐγγυτάτω τοῦ τείχους. In Therapnis cultam, vna cum Menelao, Paride, ac Deiphobo, teſtatur Æneas Gazæus Theophraſto. Τὸν γοῦν Μενέλεων, καὶ νὴ Δία τὴν Ἑλένην, μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον, μετὰ τὸν Δηΐφοβον, ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς τοῖς θεοῖς συναριθμοῦντες μετ' ἐκεῖνον ᾄδουσι, θυσίαις τε καὶ ἀναθήμασι θεραπεύοντες. Ita rectè locum illum nuper reſtituit in Varijs ſuis Lectionibus, V. N. & A. Ioannes Rutgerſius, Sereniſſimi Suecorum Regis conſiliarius. De eâ, ac Menelao, refert Iſocrates in Encomio. Ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς θυσίας αὐτοῖς ἁγίους καὶ πατρίους ἐπιτελοῦσιν, οὐχ ὡς ἥρωσιν, ἀλλ' ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις οὖσιν. Celebrabant feſtum virgines, mulo vectæ, aut curru ſtoreâ iniectâ tecto, ſub quâ pompam deducebant in templum Helenæ. Obſeruo alibi apud Heſychium. Κάναθρα, ἀστράβη, ἡ ἅμαξα, πλέγματα ἔχουσαι, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν.

ΕΛΕΥ-

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Platæenſes celebrabant in Bœotiâ. Schol. Pindari Olymp. Od. VII. Τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες. ἐν μὲν Θεσπειαῖς, τὰ Ἐρωτίδια. ἐν δὲ Πλαταιαῖς, τὰ Ἐλευθέρια. Heniochus apud Stobæum Serm. XXXIX. Ἐλευθέρια ἀφίκοντο θύσουσαί ποτε. Erat autem agon gymnicus, coronarius, celebrabaturque in honorem Iouis Eleutherij. Strabo, vbi de Eleutheris agit, lib. IX. Ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες. Scholiaſtes Anthologiæ Epigramm. Græc. lib. II. Tit. I. Μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Θηβῶν, ἐν ὁδῷ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα. παραῤῥεῖ δ᾽ αὐτὰς Ἀσωπός· ἔνθα Μαρδόνιον καὶ τὰς λ´ μυριάδας Ἕλληνες ἐλάσαντες ἱδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερόν. καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες, ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ Ἐλευθέρια. Et quidem quinto quoque anno. Currebant autem armati ante aram, maximis curſus propoſitis prœmijs. Pauſanias Bœoticis. Οὐ πόῤῥω δὲ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων, Διός ἐστιν Ἐλευθερίου βωμός. τούτων μὲν δὴ χαλκοῦ, τοῦ Διὸς δὲ τόν τε βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐποίησαν λευκοῦ λίθου. ἄγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι ἀγῶνα διὰ ἔτους πέμπτου, τὰ δὲ Ἐλευθέρια, ἐν ᾧ μέγιστα δῶρα πρόκειται δρόμου. θέουσι δὲ ὡπλισμένοι πρὸ τοῦ βωμοῦ. Euſtathius ad Iliad. β´. Πλαταιαὶ, μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Θηβῶν, ἐν ὁδῷ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα. παραῤῥεῖ δ᾽ αὐτὰς ὁ προῤῥηθεὶς Ἀσωπὸς,

ἔνθα

ἔνθα Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν Ἕλληνες ἐκτρίψαντες, ἱδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερόν. καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες, ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ Ἐλευθέρια. Singulis quinquennijs celebrari consueuisse, obseruamus quoque apud Plutarchum in Aristide. Ἐκ τούτου γενομένης ἐκκλησίας κοινῆς τῶν Ἑλλήνων, ἔγραψεν Ἀριστείδης ψήφισμα, συνιέναι μὲν εἰς Πλαταιὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος προβούλους καὶ θεωροὺς, ἄγεσθαι δὲ πενταετηρικὸν ἀγῶνα τῶν Ἐλευθερίων. Mox Platæenses quotannis celebrare cæperunt; quod hunc in modum faciebant. Mæmacterionis mensis die decimo sexto pompam agebant primâ luce, quam antecedebat tubicen classicum canens, sequebantur verò plaustra myrto & coronamentis plena, vnà cum tauro nigro. inferium vinum, lacque in amphoris, olei item & vnguenti plenas hydrias, pueri ingenui portabant. quia enim pro libertate viri illi, quibus fiebat, occubuissent; nulli seruo ministrare hîc licebat. Post hos omnes archon Platæensis ibat, cui aliâs neque ferrum attrectare, neque vestem, præter candidam, gestare permissum: isque tunc puniceo sago amictus, sumptâ ex tabulario hydriâ, gladiumque manu tenens, per mediam vrbem ad monumenta procedebat. Ibi aquâ è fonte petitâ, abluere pilas, & inungere; immolatoque inde tauro, Iouem, Mercuriumque τὸν Χθόνιον, precatus, viros illos fortes, qui pro Græciâ occubuissent, ad cœnam, & inferias,

rias, inuitasse. tum craterem vino plenum cùm effudisset, propinare se illis viris, qui pro Græciæ libertate vitam posuissent, inquiebat. Narrat loco citato Plutarchus. Τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὅς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπὴν, ἧς προηγεῖται μὲν ἅμ' ἡμέρᾳ σαλπικτὴς, ἐγκελευόμενος δὲ τὸ πολεμικόν· ἕπονται δ' ἅμαξαι, μυρρίνης μεσταὶ, καὶ στεφανωμάτων, καὶ μέλας ταῦρος· καὶ χοὰς οἴνου, καὶ γάλακτος, ἐν ἀμφορεῦσιν, ἐλαίου τε καὶ μύρου κρωσσοὺς νεανίσκοι κομίζοντες ἐλεύθεροι. δούλῳ γὰρ οὐδενὸς ἔξεστι τῶν περὶ τὴν διακονίαν ἐκείνην προσάψασθαι, διὰ τὸ τοὺς ἄνδρας ἀποθανεῖν ὑπὲρ ἐλευθερίας. ἐπὶ πᾶσι δὲ τῶν Πλαταιέων ὁ ἄρχων, ᾧ τὸν ἄλλον χρόνον οὔτε σιδήρου θιγεῖν ἔξεστιν, οὔθ' ἑτέραν ἐσθῆτα πλὴν λευκῆς ἀναλαβεῖν, τότε χιτῶνα φοινικοῦν ἐνδεδυκὼς, ἀράμενός τε ὑδρίαν ἀπὸ τοῦ γραμματοφυλακίου, ξιφήρης ἐπὶ τοὺς τάφους προάγει διὰ μέσης τῆς πόλεως· εἶτα λαβὼν ὕδωρ ἀπὸ τῆς κρήνης, ἀπολούει τὰς στήλας, καὶ μύρῳ χρίει. καὶ τὸν ταῦρον εἰς τὴν πυρὰν σφάξας, καὶ κατευξάμενος Διῒ, καὶ Ἑρμῇ Χθονίῳ, παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ τὴν αἱμοκουρίαν. ἔπειτα κρατῆρα κεράσας οἴνου, καὶ χεάμενος, ἐπιλέγει· Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι. ταῦτα μὲν οὖν ἔτι καὶ νῦν διαφυλάττουσιν οἱ Πλαταιεῖς. Et Samij, cùm gymnasium Amori consecrassent, festum quoque hoc nomine instituerunt. Athenæus lib. III. Σάμιοι δὲ, ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἔρωτι, τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἑορτὴν Ἐλευθέρια προσηγόρευσαν. Aliàs Ἐλευθέρια priuatim celebrabant

itidem, qui è seruitute in libertatem essent restituti. Eustathius De Ism. lib. x. Συνορχούμεθα τούτοις ἡμεῖς, καὶ παιανίζοντες Ἐλευθέριον. Iterum xi. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν γενόμενοι, δάφνης ἐστεφανωμένοι τὰς κεφαλὰς, ἐπανηγυρίζομεν Ἐλευθέρια. Et Toxilus seruus, quasi liber factus, peregrè profecto hero, apud Plautum Persâ, Act. I. Sc. I.

Basilicè agito Eleutheria. ——

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ.

De his libro singulari à me dictum.

ΕΛΛΩΤΙΑ.

Europæ sacra, apud Cretenses. Hesychius. Ἑλλώτια. ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. Dicta nimirum, quod coronam tunc è myrto, viginti cubitos in ambitu habentem, solenni pompâ cum Europæ ossibus veherent, quam Ἑλλωτίδα appellabant. Athenæus lib. xv. Σέλευκος δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις Ἑλλωτίδα καλεῖσθαι φησὶ τὸν ἐκ μυῤῥίνης πλεκόμενον στέφανον, ὄντα τὸν περίμετρον πηχῶν εἴκοσι, πομπεύειν τε ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ. Φησὶ δ' ἐν αὐτῷ τὰ τῆς Εὐρώπης ὀστᾶ κομίζεσθαι, ἣν ἐκάλουν Ἑλλωτίδα. ἄγεσθαι δὲ καὶ ἐν Κορίνθῳ τὰ Ἑλλώτια. Alijs corona ipsa Ἑλλωτὶς dicta commemoratur. Hesychius. Ἑλλωτὶς, Εὐρώπης στέφανος, πηχῶν εἴκοσι. De Europæ isto nomine, est Etymologi quoque locus. Ἑλλωτὶς, ἡ Εὐρώπη τὸ παλαιὸν

λαιὸν ἐκαλεῖτο. ἢ ὅτι οἱ Φοίνικες τὴν παρθένον Ἑλλωτίαν καλοῦσιν· ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν. ὅτι ὑπὸ ταύρου ἑάλω, κατὰ τὸν μῦθον. Quæ si vera etymologia fuerit, vnico λ nomen hoc scribendum erit. Sed duplicia τὰ Ἑλλώτια fuisse obseruo; hæc apud Cretenses, Europæ propria, de quibus nunc à me dictum: ista verò apud Corinthios, Mineruæ τῆς Ἑλλωτίδος. Vtraque videmus in citatis Athenæi verbis. De postremis verò sunt ista apud Auctorem Etymologici. Ἑλλωτὶς, Ἀθηνᾶ οὕτω καλουμένη ἐτιμᾶτο ἐν Κορίνθῳ. καὶ ἑορτὴ, Ἑλλώτια. εἴρηται δὲ Ἑλλωτὶς ἡ θεὸς, ὅτι Βελλεροφόντης τὸν Πήγασον ἵππον ἑλὼν καθ᾽ ὑποθήκην καὶ συμμαχίαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐχαλίνωσε. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν τὸν ἵππον, Ἑλλωτίαν προσηγόρευσεν αὐτήν· καὶ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσατο. καὶ τὰ Ἑλλώτια, ἑορτή. ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς Μαραθῶνα ἕλους, ἐν ᾧ ἵδρυται. Atque hæc sunt, quæ commemorat Pindarus Olymp. Od. XIII. vbi fusè Scholiastes rem exponit, cuius verba repræsentat in suo *De Festis* Opere eruditissimus amicus noster, Petrus Castellanus.

ΕΛΩΡΙΑ.

Apud Siculos agitata, iuxta Elorum; ac certamen tunc celebratum. Meminit eius Hesychius. Ἐλώρειος ἀγὼν, τελούμενος ἐπὶ Ἐλώρου ποταμοῦ.

ΕΜΠΛΟΚΙΑ.

Apud Athenienſes erant. Heſychius. Ἐμπλόκια, ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις, ὡς τὸ σὺν ταῖς θριξὶ πλεκόμενον γυναιξίν.

ΕΝΗΛΙΑΞΙΣ.

Enyalij feſtum erat. Heſychius. Ἐνηλίαξις, ἑορτὴ τοῦ Ἐνυαλίου. Sed ſcribendum cenſeo, Ἐνυαλίαξις. Sic poſteà. Ἐνιηλίζειν, τὴν Ἐνυαλίου ἑορτὴν ἄγειν. Iterum ſcribendum cenſeam, Ἐνυαλιάζειν.

ΕΠΑΧΘΗΣ.

Celebrabatur à Bœotijs, in honorem Cereris τῆς Ἀχαιᾶς; quod nimirum tunc Ceres ob Proſerpinæ deſcenſum cum dolore conflictaretur. Plutarchus De Iſide, & Oſiride. Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς μέγαρα κινοῦσιν, Ἐπαχθῆ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ὀνομάζοντες, ὡς διὰ τὴν τῆς Κόρης κάθοδον ἐν ἄχει τῆς Δήμητρος οὔσης.

ΕΠΙΔΗΜΙΑ.

Feſtum priuatum erat familiarium, & propinquorum, amicorumque; qui id celebrabant, aliquo à peregrinatione domum feliciter reuerſo. Himerius in Propemptico Flauiani. Περὶν

μενδιά-

μεθιάσαι, συγνάζομεν· πρὶν ἐπιδήμια θῦσαι, θεοῖς ἐνοδίοις εὐχόμεθα.

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Delphis agitabatur hoc feſtum, ceu in Apollinis præſentis honorem. Procopius in Epiſtolâ quâdam ad Zachariam. οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτῶν ἀπεῖναι τὸν Πύθιον ἕλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν Ἐπιδημίαν Ἀπόλλωνος.

ΕΠΙΘΡΙΔΑΚΙΑ.

In Apollinis honorem peragebatur. Heſychius. Ἐπιθριδάκια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος.

ΕΠΙΚΛΕΙΔΙΑ.

Cereri celebrabant Athenienſes. Heſychius. Ἐπικλείδια, ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι. Eidem Deæ

ΕΠΙΚΡΗΝΑΙ

peragebantur apud Lacedæmonios. Idem Heſychius nobis auctor, Ἐπικρῆναι, ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσιν. Puto vnâ literâ tranſpoſitâ ſcribendum, Ἐπικρήνια.

ΕΠΙΝΙΚΙΑ.

Celebrabant post victoriam aliquam partam; & Ἐπινίκιος ἑορτὴ alibi dicitur apud Plutarchum. Itaque sacra tunc etiam faciebant, quod dicebant Ἐπινίκια θύειν. Dionysius Halicarnasseus Rom. Antiquit. lib. III. Καὶ θύσαντες τὰ Ἐπινίκια τοῖς θεοῖς, ἐν εὐπαθείαις ἦσαν. Polyænus lib. V. Καρχηδονίους νικήσας, θύων Ἐπινίκια πεντακοσίους ἄνδρας, τοὺς ὑπόπτους ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἐκάλεσεν. Phalaris in Epistolâ ad Paurolam. Στεφανωσάμενος ἂν αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς Ἐπινίκια τῆς πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐβουθύτουν, τὸν αὐτὸν ἀπέσταλκα δῶρον Ἐρυθίᾳ τῇ μητρί σου. Brutus in Epistolâ ad Cyzicenos. Νῦν δὲ τὰ βέλτιστα εὐχόμενοι περί σου, καὶ νὴ Δία προσδοκῶντες, εἰ καὶ τῶν Ἐπινικίων ἀπελαθησόμεθα ὡς ἐχθροί, τῆς γοῦν χαρᾶς μεθεξόμενοι ὡς φίλοι. Insignis est Andocidis locus Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος, ὡς εἰς τὰ πινάκια τῇ προτέρᾳ τῆς οὐσίας χρησόμενος, ἐξηπάτησε. Sed legendum illic, εἰς τὰ ἐπινίκια τῇ προτέρᾳ τῆς θυσίας χρησόμενος, moneo in libro De Panathenæis, cap. XXIII. Herodianus lib. III. Ἐπετέλεσε δὲ καὶ Ἐπινίκιον ἀγῶνα, τοὺς πανταχόθεν μουσικῆς τε ὑποκριτὰς, καὶ ἀνδρείας μαθητὰς, μεταπεμψάμενος. Cydonius De Contemn. Morte. Πολλοὶ θύουσι, καὶ σπένδουσιν Ἐπινίκια, καὶ στεφανοῦνται, καὶ λαμβάνουσιν ἀριστεῖα. Heliodorus lib. IX. Θυσίας Ἐπινικίους commemorat. οὗτοι μὲν, ἔφη, πρῶτοι ληφθέντες εἰς ἀπαρχὴν τοῦ πολέμου σώζεσθωσαν κατὰ τὰς Ἐπινικίους

νικίους θυσίας. Quin choreas quoque agitabant. Eustathius De Amoribus Ismeniæ, lib. X. Ἄδουσιν ἀναγώγια, καὶ χορεύουσιν ἐπινίκια. Et pæanas quoque cantabant. Apud eundem initio libri XI. Ἐπανηγυρίζομεν ἐλευθέρια, ἐπαιονίζομεν ἐπινίκια. Item conuiuium instituebant, idq; summâ cum hilaritate transigebant; itaque est in citatis Dionysij verbis. Θύσαντες τὰ ἐπινίκια τοῖς θεοῖς, ἐν εὐπαθείαις ἦσαν. Et apud Polyænum vides, loco citato. Θύων ἐπινίκια πεντακοσίους ἄνδρας, τοὺς ὑπόπτους ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἐκάλεσεν. ἣν μὲν δὴ μεγαλοπρεπὴς ἡ τῶν κληθέντων ἑστία. Atque hoc est, quod Demosthenes alibi dicit, τὰ ἐπινίκια ἑστιᾶν. Lucianus Var. Hist. lib. II. Ἑστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον. Huiusmodi autem sacrificia ac festa, præscribit Imperatori, ceu necessaria, Onosander Strategici cap. XXXIII. Ἀνακαλεσάμενος δ' ἐκ τῆς μάχης, πρῶτον μὲν ἀποδιδότω τοῖς θεοῖς θυσίας, καὶ πομπάς, αἷς ἐκ τοῦ καιροῦ χρηστὰ πάρεστι.

ΕΠΙΣΚΑΦΙΑ.

Apud Rhodios celebrabatur. Hesychius. Ἐπισκάφια, ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις.

ΕΠΙΣΚΗΝΙΑ.

Lacedæmonij celebrabant. Hesychius. Ἐπισκήνια, ἑορτὴ ἐν Λακεδαιμονίοις. Ita scribendum puto, non Ἐπίσκηνα.

ΕΠΙΣΚΙ-

ΕΠΙΣΚΙΡΑ. ΕΠΙΣΚΙΡΩΣΙΣ.

Cereri, & Proſerpinæ, celebrabatur ab Athenienſibus. Stephanus in Σκίρος. Σκίρα δὲ κέκληται. τινὲς μὲν, ὅτι ἐπὶ σκύρῳ Ἀθήνησι. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δημήτερι καὶ Κόρῃ. καὶ ἡ ἑορτὴ ταύτη Ἐπισκίρα κέκληται. Straboni Ἐπισκίρωσις dicitur, lib. IX. Καὶ τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Ἐπισκίρωσις ἱεροποιΐα τις.

ΕΡΑΤΙΔΙΑ.

Theſpienſes celebrabant, in honorem Cupidinis. Scholiaſtes Pindari Olymp. Od. VII. Τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς, τὰ Ἐρατίδια. Sed legendum eſt, Ἐρωτίδια. Athenæus lib. XIII. Θεσπιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τιμῶσι, καθάπερ Παναθήναια Ἀθηναῖοι. Euſtathius extremo Commentario ad Iliad. ω. Θεσπιεῖς γοῦν Ἔρωτος χάριν τὰ Ἐρωτίδια ἦγον, ὡς οἷά τινα Ὀλύμπια, καὶ Παναθήναια. Eadem erant ſine dubio.

ΕΡΩΤΙΑ,

Scholiaſtes idem Pindari loco citato. Ἐν μὲν Θεσπιαῖς, Ἐρώτια. Celebrabant autem quinto anno. Plutarchus in Erotico. Τὰ Ἐρώτια Θεσπιέων ἀγόντων. ἄγουσι γὰρ ἀγῶνα πενταετηρικὸν, ὥσπερ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ τῷ Ἔρωτι, φιλοτίμως πάνυ, καὶ λαμπρῶς.

Ita illic lego; non, τὰ Ἐρωτικά. Et corrigendus item Pausanias in Bœoticis, vbi grauiùs corruptum huius festi nomen. Περιοικοῦσι δὲ καὶ ἄνδρες τὸ ἄλσος, καὶ ἑορτὴν τε ἐνταῦθα οἱ Θεσπιεῖς καὶ ἀγῶνα ἄγουσι Μουσεῖα. ἄγουσι δὲ καὶ τὰ Ἐρώτια, ἆθλα οὐ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες. Perperam editur. Ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἔρωτι ἆθλα οὐ μουσικῆς μόνον, ἀ. Et video μουσικοῖς pro μουσικῆς placuisse etiam doctissimo Interpreti, Romulo Amasæo. Nec placet verò, quod virum doctum arbitrari video, solennitatem Musis atque Amori communem fuisse; nam diuersa omninò erant, & diuerso item nomine appellabantur: atque vt hæc Ἐρώτια dicta, ita ista Μουσεῖα nominata. Celebrabant vtrumque festum Thespienses, sed non simul. Isto festo sacra Amori faciebant, placandis inter coniuges dissidijs. Obseruo apud Plutarchum in Erotico citato, Ὁ γὰρ πατὴρ, ἐπεὶ πάλαι, πρὶν ἡμᾶς γενέσθαι, τὴν μητέρα νεωστὶ κεκοσμημένος ἐκ τῆς γενομένης τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν διαφορᾶς, καὶ στάσεως, ἀφίκετο τῷ Ἔρωτι θύσων ἐπὶ τὴν ἑορτὴν, καὶ ἦγε τὴν μητέρα. καὶ γὰρ ἦν ἐκείνης ἡ εὐχὴ, καὶ θυσία.

ΕΡΓΑΤΙΑ.

Herculi celebrabantur apud Lacones. Hesychius. Ἐργάτια, ἑορτὴ Ἡρακλεῖ τελουμένη παρὰ Λάκωσιν.

ΕΡΕΘΥΜΙΑ.

Apollini τῷ Ἐρεθυμίῳ peragebant Lycij. Hesychius. Ἐρέθυμιος, Ἀπόλλων παρὰ Λυκίοις. καὶ ἑορτὴ, Ἐρεθύμια.

ΕΡΚΗΝΙΑ.

Cereris festum erat. Hesychius. Ἑρκήνια, ἑορτὴ Δήμητρος.

ΕΡΜΑΙΑ.

Mercurio celebrabantur. Pollux lib. I. cap. I. sect. XXXII. vbi de festis agit. Μουσῶν, Μουσεῖα. Ἑρμοῦ, Ἕρμαια. Theodoretus Therapeut. VII. Ἀπεκλήρωσε πανηγύρεις ἑκάστῳ τῶν δαιμόνων, ἐκ τῆς προσηγορίας ὀνομάζας τὴν ἑορτήν. Ἕρμαια, καὶ Κρόνια, καὶ Ποσειδώνια, καὶ Ἡράκλεια. Celebrabantur in palæstris. Æschines in Timarchum. Περὶ παιδαγωγῶν ἐπιμελείας, καὶ περὶ Μουσείων ἐν τοῖς διδασκαλείοις, καὶ περὶ Ἑρμαίων ἐν ταῖς παλαίστραις. Et quidem per comessationem, promiscuamque libidinem. Exprobat id Diogenes Cynicus in Epistolâ quâdam ad Græcos. Ἔν τε γυμνασίοις, ὅταν ἡ τὰ καλούμενα Ἕρμαια, ἐσθίετε, πίνετε, μεθύετε, συνουσίας περαίνετε, ἐκ τῶν ἐναντίων περαίνεσθε. Hæc est causa, cur lege cautum apud Athenienses esset, ne id temporis gymnasiarchæ adultum quemquam ingredi in

di in gymnaſium ſinerent; qui feciſſent, lege de ingenuorum corruptelâ tenebantur. Verba legis ecce iſta apud Æſchinem in citatâ Oratione. Οἱ γυμνασιάρχαι τοῖς Ἑρμαίοις μὴ ἐάτωσαν συγκαθιέναι μηδένα τῶν ἐν ἡλικίᾳ, τρόπῳ μηδενί. ἐὰν δὲ ἐπιτρέπῃ, καὶ μὴ ἐξείργῃ τοῦ γυμνασίου, ἔνοχος ἔστω ὁ γυμνασιάρχης τῷ τῆς τῶν ἐλευθέρων φθορᾶς νόμῳ. Celebrabant præter Athenienſes etiam in Arcadiâ Pheneatæ. Pauſanias in Arcadicis. Θεῶν δὲ τιμῶσιν Ἑρμῆν Φενεάται μάλιστα, καὶ ἀγῶνα ἄγουσιν Ἕρμαια. Et in Elide Cyllenenſes, apud quos membri arrecti ſpecie Deus colebatur. Pauſanias Eliac. II. Τοῦ Ἑρμοῦ δὲ (ἐν Κυλλήνῃ) ἄγαλμα, ὃν οἱ ταύτῃ περισσῶς σέβουσιν, ὀρθόν ἐστιν αἰδοῖον ἐπὶ τοῦ βάθρου. Artemidorus lib. I. cap. XLVII. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Κυλλήνῃ γενόμενος Ἑρμοῦ ἄγαλμα, οὐδὲν ἄλλο ἢ αἰδοῖον δεδημιουργημένον λόγῳ τινὶ φυσικῷ. Hoc intellexit Philoſtratus in Vitâ Apollonij lib. VI. cap. X. Καὶ Διονυσίων, καὶ φαλλοῦ, καὶ τοῦ ἐν Κυλλήνῃ εἴδους. Item in Achiâ Pellenenſes. Scholiaſtes Pindari Olymp. Od. VII. Τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν, ὁ καλούμενος Θεοξένια. τινὲς δὲ, καὶ τὰ Ἕρμαια. Iterum Od. IX. Ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ, Ἕρμαια ἐκαλεῖτο. Et Cretenſes, apud quos epulantibus tunc ſeruis domini famulabantur. Athenæus lib. XIV. Ἐν Κρήτῃ γοῦν τῇ τῶν Ἑρμαίων ἑορτῇ τὸ ὅμοιον γίνεται, ὥς φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι. εὐωχουμένων γὰρ τῶν οἰκετῶν οἱ δεσπόται ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Tanagræi in Bœotiâ Mercurij Κριοφόρου feſtum habebant, eoque, qui è iuuentute vrbanâ

 pulcer-

pulcerrimus censebatur, arietem humeris portans muros circumambulabat. Pausanias in Bœoticis, vbi de eo agit. ὃς δ᾽ ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περίεισιν ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων.

ΕΡΣΗΦΟΡΙΑ.

Vide supra Ἀῤῥηφόρια.

ΕΡΩΤΙΑ.

Vide supra, Ἐρωτίδια.

ΕΣΤΙΑΙΑ.

Vestæ sacra. Corruptissimus est locus in Excerptis Gloss. Græcolat. *Vestalia*, Θεῖαι. Emenda. V. Ἑστίαια. Hesychius. Ἑστίαια θυόμενα. ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ᾽ ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι, ἢ ἐξενεγκεῖν. Et obserua; ex ijs, quæ Vestæ immolabantur, neq; alteri quicquam dare, neque efferre etiam licebat. Ac nihil quidem dare licuisse inde alteri, etiam ex Tarrhæo constat. Ἑστίᾳ θύεις. ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. διὰ ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἑστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. Ita rescribo; nam malè vulgatum est, μεταδιδόναι τῆς οὐσίας. Porrò efferri nihil solitum, testatur Apostolius Cent. IX. Prouerb. XXI. Ἑστίᾳ θύειν. οἱ γὰρ Ἑστίᾳ θύοντες, οὐδὲν ἐξέφερον τῆς θυσίας. Et Diogenianus

nianus Cent. II. Prouerb. XL. Ἑστίᾳ θύειν. ἐπὶ τῶν κρύφα πραττόντων. οἱ γὰρ Ἑστίᾳ θύοντες, οὐδὲν ἐξέφερον τῆς θυσίας. Iterum Cent. IV. Prouerb. LXVIII. Ἑστίᾳ θύει. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων. παρόσον οἱ ταύτῃ θύοντες, οὐδὲν τῆς θυσίας ἐξέφερον. Sacrificabant autem ei primitias. Hesychius. Ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος. παροιμία. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρομέων. ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι. Sed corrupta illic verba sic restituo. π. τὰ ἱερὰ δρωμένων. Eustathius Odyss. η. Ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος. ἤγουν ἐκ τῶν κρειττόνων, ἢ ἐκ τῶν οἰκείων. μετῆκται δέ φασιν ὁ λόγος, ἐκ τῶν ἱερῶν· ἔθος γὰρ, Ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι. Habes quoque apud Zenobium Cent. I. Prouerb. XL.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ.

Euangelo, antea Pixodoro dicto, ob nuntiatam marmoris inuentionem, Ephesij quotmensibus celebrabant; pœnâ etiam constitutâ, si fortasse neglexissent. Vitruuius lib. x. cap. VII. *Pixodorus fuerat pastor, is in his locis versabatur. Cùm autem ciues Ephesiorum cogitarent fanum Dianæ ex marmore facere, decernerentq́; à Paro, Proconnoso, Heracleâ, Thaso, vti marmore, per id tempus propulsis ouibus Pixodorus in eodem loco pecus pascebat. ibiq́; duo arietes, inter se concurrentes, alius alium præterierunt; &, impetu facto, vnus cornu percussit saxum: ex quo crustam, quæ candidissimo colore fuerat, deiecit. Ita Pixodorus dicitur oues in montibus reliquisse, & crustam*

cursim Ephesum, cùm maximè eâ de re ageretur, detulisse. Ita ſ.a in honores ei decreuerunt, & nomen mutauerunt, vt pro Pixodoro Euangtus nominaretur. hodieq́ quotmensibus in eum locum magiſtratus proficiſcitur, & ei ſacrificium facit; &, ſi non fecerit, pœná tenetur. Aliàs εὐαγγέλια dicebantur, ob res lætas nuntiatas indicta feſta, quibus ſacra faciebant, amiciſq; partes victimarum mittebant. Plutarchus in Ageſilao. Ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμπε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων. Xenophon Hiſt. Græc. lib. I. Αὐτὸς δὲ, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι κατέπλεον, ἔθυε τὰ εὐαγγέλια, καὶ τοῖς στρατιώταις παρήγγελλε δειπνοποιεῖσθαι. Iſocrates Areopagiticâ. Ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Ariſtophanes Equitibus.

——— ἤδη μοι δοκεῖ
Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις
Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ.

Iulius Pollux lib. I. cap. XXV. Ἡ μέν τοι ἐπὶ τῷ συνήθει θυσία, εὐαγγέλια. Polyænus Strateg. lib. II. Ἀλλὰ μὲν καὶ αὐτὸς προῆλθεν ἐστεφανωμένος, ἔθυσεν εὐαγγέλια, διέπεμψε τοῖς φίλοις τὰς μερίδας ἀπὸ τῶν ἱερείων.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΙΑ.

Eumenidum propria, quæ Σεμναὶ Θεαὶ ab Athenienſibus dicebantur. In his pompa ducebatur, ad quam ſerui nulli admiſſi; & ſolennia illic omnia per viros, fœminaſque, vitæ inculpatæ agebantur:

bantur : bellaria autem ſpectatiſſimi è iuuentute apparabant. Eſt hâc de re elegans Philonis locus, lib. Περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον εἶναι ἐλεύθερον. Διό μοι δοκοῦσιν οἱ τῶν Ἑλλήνων ὀξυδερκέστατοι Ἀθηναῖοι, (ὅπερ γὰρ ἐν ὀφθαλμῷ κόρη, ἢ ἐν ψυχῇ λογισμὸς, τοῦτ' ἐν Ἑλλάδι Ἀθῆναι.) τὴν ἐπὶ ταῖς Σεμναῖς Θεαῖς πομπὴν ὅταν στέλλωσι, δοῦλον μηδένα προσλαμβάνειν τὸ παράπαν· ἀλλὰ δι' ἐλευθέρων ἕκαστα τῶν νενομισμένων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐπιτελεῖν, καὶ οὐχ οἵων ἂν τύχῃ, ἀλλὰ βίον ἐζηλωκότων ἀνεπίληπτον. ἐπεὶ καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν πέμματα τῶν ἐφήβων οἱ δοκιμώτατοι σιτοποιοῦσι, πρὸς εὐδοξίας καὶ τιμῆς, ὅπερ ἐστι, τὴν ὑπηρεσίαν τιθέμενοι. Celebrabant quoque Sicyonij, oues illis immolantes grauidas, pro libamine mulſum, pro coronis flores adhibentes. Pauſanias Corinthiacis. Καὶ ναὸς θεῶν, ἃς Ἀθηναῖοι μὲν Σεμνὰς, Σικυώνιοι δὲ Εὐμενίδας ὀνομάζουσι. κατὰ δὲ ἔτος ἕκαστον ἑορτὴν ἡμέρα μία σφίσιν ἄγουσι, θύοντες πρόβατα ἐγκύμονα, μελικράτῳ δὲ σπονδῇ, καὶ ἄνθεσιν ἀντὶ στεφάνων χρῆσθαι νομίζουσιν.

ΕΥΡΥΘΙΩΝΙΟΝ.

Cereri ſacrum. Heſychius. Εὐρυθιώνιον, τάφος ἐπ' Εὐρυθίωνι, καὶ ἑορτὴ Δήμητρος.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ

Lacedæmonij celebrabant, in honorem Euryclis, vt videtur. Inſcriptio Vetus. ΚΑΙ. ΘΕ-

ΜΑΤΙ-

ΜΑΤΙΤΑΣ. ΠΛΕΙΟΝΑΣ. ΕΝ. ΟΙΣ. ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ. ΕΝ. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ.

ΕΥΡΥΝΟΜΕΙΑ.

Eurynomes feſtum apud Phigalenſes, cuiuſque templum tunc apertum, reliquo anni tempore clauſum. Pauſanias Arcadis. Τὴν δὲ Εὐρυνόμην ὁ μὲν τῶν Φιγαλέων δῆμος ἐπίκλησιν εἶναι πεπίστευκεν Ἀρτέμιδος. ὅσοι δὲ αὐτῶν παρειλήφασιν ὑπομνήματα ἀρχαῖα, θυγατέρα Ὠκεανοῦ φασὶν εἶναι τὴν Εὐρυνόμην, ἧς καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι ἐποιήσατο μνήμην, ὡς ὁμοῦ Θέτιδι ὑπεδέξατο Ἥφαιστον. ἡμέρᾳ δὲ τῇ αὐτῇ κατὰ ἔτος ἕκαστον τὸ ἱερὸν ἀνοιγνύουσι τῆς Εὐρυνόμης, τὸν δὲ ἄλλον χρόνον οὔ σφισιν ἀνοιγνύναι καθέστηκε. τηνικαῦτα δὲ καὶ θυσίας δημοσίᾳ τε καὶ ἰδιῶται θύουσιν. ἀφικέσθαι μὲν δή μοι τῆς ἑορτῆς οὐκ ἐξεγένετο ἐς καιρόν.

ΕΦΕΣΕΙΑ.

Dianæ Epheſiæ in honorem celebrata. Pollux lib. I. cap. I. Ἀρτέμιδος (ἑορταὶ) Ἀρτεμίσια, καὶ Ἐφέσια. Peragebantur verò multâ cum hilaritate, & temulentiâ, pleno per totam noctem foro. Achilles Tatius lib. VI. Ἦν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος (τῆς ἐν Ἐφέσῳ) ἱερομηνία, καὶ μεθυόντων πάντα μεστά. ὥστε καὶ δι' ὅλης νυκτὸς τὴν ἀγορὰν ἅπασαν κατεῖχε πλῆθος ἀνθρώπων. Celebrabant autem viri. Pauſanias in Meſſeniacis. Ἐφεσίαν δὲ Ἄρτεμιν πόλεις ὀνομάζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ μάλιστα θεῶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ.

Etiam

Etiam virgines;mulieri verò nulli ingenuæ templum accedere permissum erat: si quæ fecisset, ea crimen morte luebat. ac seruæ tantùm aditus patebat, dominum nempe apud deam accusare cupienti. Achilles Tatius lib. VII. vbi de eius deæ templo. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄβατος ἦν γυναιξὶν ἐλευθέραις οὗτος ὁ νεώς. ἀνδράσι δ' ἐπετέτραπτο, καὶ παρθένοις. εἰ δέ τις εἴσω παρῆλθεν γυνὴ, θάνατος ἦν ἡ δίκη. εἰ μὴ δούλη τις, συνεγκαλοῦσα τῷ δεσπότῃ. Similiter retro templum nemus erat, in quo antrum; ad quod aditum virgines habebant,exclusis itidem mulieribus. Idem alibi lib. VIII. Ὁρᾷς τοῦτο τὸ ἄλσος τὸ κατόπιν τοῦ νεώ; ἐνταῦθά ἐστι σπήλαιον ἀπόρρητον γυναιξὶν, καθαραῖς δ' εἰσελθούσαις οὐκ ἀπόρρητον παρθένοις. Qui sacra eius curarent, Ἐσσῆνες dicti. Pausanias Arcadicis. Τοιαῦτα οἶδα ἕτερα ἐνιαυτὸν καὶ οὐκ ἀεὶ πρὸς Ἐφεσίων ἐπιτηδεύοντας τοὺς τῇ Ἀρτέμιδι ἱστιάτορας τῇ Ἐφεσίᾳ γινομένους, καλουμένους δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν Ἐσσῆνας. Præerant sacris οἱ Ἀκρετοβάται appellati. Hesychius. Ἀκρετοβάται, ἀρχή τις παρὰ Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν.

ΕΦΗΒΙΑ.

Agitabantur, cùm in ephebos filij iam adulti referrentur; eoque tempore laurum bifidam, quæ Κορυθάλη, siue Κορυθαλία, dicebatur, pro foribus ædium statuebant. Etymologici Auctor. Κορυθάλη, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη. ἡβησάντων γὰρ τῶν νέων, καὶ θυγατέρων, δάφνας προετίθουν ἐφηβείοις,

καὶ γάμοις, εἰς τὸ δῖκρον. Eratque hæc laurus coronata. Hesychius. Κορυθαλία, δάφνη ἐστεμμένη. Deinde mensuram vini inferebant, è quo cùm libassent Herculi, reliquum ebibendum dabant ijs, qui in vnum conuenerant: eaque libatio, Οἰνιστηρία appellata. Hesychius. Ἀθλώνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν. Athenæus lib. XI. Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, φησὶ Πάμφιλος, εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον, πληρώσαντες οἴνου, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν. καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσι διδόασι πιεῖν. Deinde comam quoque tondebant, vt obseruare est ex Hesychij, & Athenæi, citatis verbis: eamque Delphos proficiscentes Apollini consecrabant. Plutarchus ingerit in Vitâ Thesei. Ἔθους δὲ ὄντος ἔτι τότε τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ παίδων, ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς, ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ τῆς κόμης. Posteà id desitum, & Athenis factitatum; nisi quod quidam μικροφιλότιμοι morem priscum obseruarent. Inde est apud Theophrastum in Eth. Charact. Περὶ μικροφιλοτιμίας. Καὶ τὸν υἱὸν ἀποκεῖραι ἀπαγαγὼν εἰς Δελφοὺς. Post hoc factum, inter ephebos iam adsciti, Ἐφηβεύειν dicebantur. Hesychius loco iam citato. Ἀθλώνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου. Pausanias Achaicis. Οὐδὲ εἰς τὴν πολιτείαν ἐγγραφῆναι πρότερον καθέστηκεν οὐδενὶ, πρὶν ἂν ἐφηβεύσωσιν. Inscript. Vet.

ΕΦΗΒΕΥΕΝ ΑΥΤΟΥ
ΥΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

Neque

Neque id fieri, nisi ingenuis, lex sinebat. Artemidorus Onirocrit. lib. I. cap. LVI. Ἐφηβεύειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται, ἐπειδὴ μόνοις ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος. Athenis neque inquilinis, peregrinisve, permissum fuit; sed Hippocratis honori datum, vt Coorum quoque filijs id liceret. Ecce in Senatusconsulto Atheniensium, quod inter Hippocratis Opera vulgatum. Καὶ ἐξεῖναι πᾶσι Κώων παισὶν ἐφηβεύειν ἐν Ἀθήναις, καθάπερ παισὶν Ἀθηναίων. Gymnasium autem proprium habebant, in quo exercebantur. Theophrastus in Eth. Charact. Περὶ ἀρεσκείας. Τῶν δὲ γυμνασίων ἐν τούτοις διατρίβειν, οὗ ἂν ἔφηβοι γυμνάζονται. Idq; Ἐφηβεῖον dicebatur. Vitruuius lib. v. cap. XI. *In duplici autem porticu collocentur hæc membra. Ephebéum in medio.* Et mox. *Ad sinistram ephebéi elæothesium.* Ac præfectus quoque proprius, Ἐφήβαρχος nuncupatus. Arrianus in Epict. lib. III. cap. I. Ἀστυνόμον, ἢ ἐφήβαρχον, ἢ στρατηγὸν, ἢ ἀγωνοθέτην. Iterum mox eiusdem libri cap. VII. Τίς αὐτοὺς παιδεύσει; τίς ἐφήβαρχος; τίς γυμνασίαρχος; Gymnasio quoque suo præfectum sibi peculiarem habebant. Meminit Arrianus loco citato. Τίς αὐτοὺς παιδεύσει; τίς ἐφήβαρχος; τίς γυμνασίαρχος; Isque in annum constituebatur. Apparet ex Inscriptione istâ Vetere.

ΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡ
ΧΗΣΕΝ ΤΟΝ ΕΝΙΑΥ
ΤΟΝ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΦΛ. ΣΤΡΑΤΟΛΑΟΣ
ΦΥΛΑΣΙΟΣ.

Et ex istâ.

ΕΠΙ ΘΕΩΝΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΚΟΣΜΗΤΟΥ ΔΙΟΝ
ΥΣΙΟΥ ΜΑΡΚΟΣ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ.

Itaque est in alia quâdam.

ΤΟ. Γ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ.

Et famulum quoque proprium habebant, qui Παιδικέωρ dicebatur. Hesychius. Παιδικέωρ, ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης. Locum quoque in theatro suum habebant, è quo spectarent, Ἐφηβικὸν indigetatum. Vide quæ notata mihi Attic. Lect. lib. I. cap. XXIV. Durabat autem hæc ἐφηβεία in annum vnum. Artemidorus loco citato. Πρὸς ἐνιαυτὸν δὲ εἶπον, διὰ τὸν τῆς ἐφηβείας χρόνον. Quo tempore peregre illi ire non licebat. Idem Artemidorus ibidem. Ἀποδημεῖν δὲ κωλύει, καὶ τὸν ἐπὶ ξένης ὄντα εἰς τὴν ἰδίαν ἐπάγει· ἐν δήμῳ γὰρ χρὴ εἶναι τὸν ἔφηβον. Quo pertinent etiam ista in extremo capite. Οὐ γὰρ ὑπερόριοι οἱ ἔφηβοι ἀγωνίζονται. Cùm autem inter ephebos referrentur, nomina eorum in libro quodam, ei rei destinato, inscribebantur. Auctor Axiochi id nobis indicat. Ἐπειδὰν δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῇ, καὶ φόβος χείρων εἴη,

τὸ Λύ-

τὸ Λύκειον, καὶ Ἀκαδημία, καὶ γυμνασιαρχία, καὶ ῥάβδοι, καὶ κακῶν ἀμετρίαι. Heliodorus lib. I. Καὶ τὰ πρῶτα τῶν γραμματείων διδαξάμενος, εἰς τοὺς φράτορας καὶ γνητας εἰσαγαγὼν, εἰς ἐφήβους ἐγγράψας, πολίτην ὑμέτερον ἀποφήνας. Factum autem id, cùm annum ætatis decimum ſextum impleuiſſent. Obſeruo apud Cenſorinum De Die Nat. cap. XIV. *De tertiâ autem ætate adoleſcentulorum tres gradus eſſe factos in Græciâ, priùs quàm ad viros perueniatur, quod vocent annorum quatuordecim* παῖδα, μελλέφηβον *autem quindecim, dein ſedecim* ἔφηβον, *tunc ſeptendecim* ἐξέφηβον. Sed turbare hic videtur Theocriti Scholiaſtes, apud quem ἔνηβοι, qui ijdem τοῖς ἐφήβοις, decimo quinto anno dicuntur. Verba eius ecce ad Idyll. VIII. Ἄνηβοι, ἤτοι ἀπλεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς. Verùm Græculi iſtius non tam magna nobis ratio hîc habenda. Porrò, vt hoc quoque moneam ἐν παρόδῳ, aliud erat, in tribules; aliud, in ephebos referre. Non ſatis diſtinxi pridem Attic. Lect. lib. III. cap. I. Imò neq; veteres quidem Grammatici faciunt; qui me, minùs attendentem, in errorem induxerunt.

ΕΦΙΠΤΟΣ.

Feſtum erat apud Lacedæmonios, in quo certamen quoque. Heſychius. Ἔφιπτος, ἀγὼν γυμνασικὸς παρὰ Λάκωσιν. Niſi forte, quod exiſtimo, mendoſus locus, legendumque. Ἔφιππος.

Nam fuerit certamen equestre; de quo ista Suidæ verba. Ἐφίππιον, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων.

ΗΛΑΚΑΤΙΑ.

Apud Lacedæmonios acta, in honorem Elacati, ab Hercule adamati. Hesychius. Ἠλακάτια, ἀγὼν ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐπὶ Ἠλακάτῳ, ὃς ἦν ἐρώμενος Ἡρακλέους, ὡς φησὶ Σωσίβιος.

ΗΡΑΙΑ.

Iunoni sacra. Eustathius ad Iliad. δ'. Εὐλόγως ἐκ τοῦ Ἥρα γίνεται προσλήψει τοῦ ι τὰ ἐξ αὐτῆς Ἡραια, ἡ ἑορτή. Celebrabantur autem apud Argiuos. Pausanias Corinthiacis, vbi de illis agit. Ἔχεται δὲ τὸ στάδιον, ἐν ᾧ τὸν ἀγῶνα τῷ Νεμείῳ Διῒ, καὶ τὰ Ἥραια, ἄγουσιν. Schol. Pindari Olympionic. Od. IX. Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν Ἄργει δὲ δόξαν περιείληφεν ἀνδρῶν, νικήσας τὰ Ἥραια. Trahebatur hoc festo currus albis bobus ad templum Iunonis, quod extra vrbem erat. Palæphatus. Ἀργεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγοῦντο. καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανήγυριν αὐτῇ παραγγέλλουσιν ἄγουσιν. ὁ δὲ τρόπος τῆς ἑορτῆς, ἅμαξα βοῶν, τὸ χρῶμα λευκῶν. ἀπὸ δὲ τῆς ἁμάξης εἶναι δεῖ τὴν ἱέρειαν. οὕτω γὰρ ἔχειν ἄχρι τοῦ νεώ· τὸ γὰρ ἱερὸν, ἔξω τοῦ ἄστεος. Ac prima illic eius deæ sacerdos Callithea fuit. Docet Theon Commentario in Aratum. Οἱ γὰρ μυθολόγοι τὸν ἡνίο-

χον λέγουσιν εἶναι εἴδωλον, ἢ Βελλεροφόντου, ἢ Τροχίλου, τῆς Καλλιθέας παιδὸς, τῆς πρώτης ἐν Ἄργει γενομένης ἱερείας. Dabaturque hoc ſacerdotium niſi fœminis honoratiſſimis. Palæphatus, vbi de Ione agit. Ταύτῃ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν ἔδωκαν, τὸ, ἱέρειαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας. Ac computabantur per eas tempora, quemadmodum per archontes apud Athenienſes. Videre eſt apud Thucydidem, initio libri II. Ἐπὶ Χρυσίδος, τότε ἐν Ἄργει πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης. Ad quem locum Scholiaſtes. Ἠρίθμουν τοὺς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν. Et pompa quidem illi ingens ab armatis ducebatur. Meminit Æneas Tacticus, Poliorcetici cap. XVII. Ἑορτῆς πανδήμου ἔξω τῆς πόλεως Ἀργείων γενομένης, ἐξῆγον πομπὴν ἐν ὅπλοις τῶν ἐν τῇ ἡλικίᾳ συχνῶν. Sacra item deæ facta, Λεχέρνα dicta. Heſychius. Λεχέρνα, ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ. Immolabanturque boues centum; vnde Ἑκατόμβαια quoque feſto illi nomen datum. Scholiaſtes Pindari Olymp. Od. VII. Τελεῖται κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ. Meminit alibi Heſychius in Gloſſis. Ἀγὼν χάλκειος. τὰ ἐν Ἄργει Ἑκατόμβαια. Et hi boues pompam, quam dixi, antecedebant; ac deinde immolati, inter ciues diuidebantur: idq; factum ab inſtitutione Archini, regis Argiuorum. Scholiaſtes idem, loco citato. Ἐν Ἄργει, ἐν τῷ Ἑκατομβαίῳ ἀγῶνι, χαλκοῦς τὸ ἆθλον δίδοται. ὅτι Ἀρχῖνος, Ἀργείων γενόμενος βασιλεὺς, ὃς καὶ ἀγῶνα πρῶτος συνεστήσατο, ταχθεὶς ἐπὶ τῆς

τῶν ὅπλων κατασκευῆς, ἀπὸ τούτων καὶ τὴν τῶν ἄθλων δόσιν ἐποιήσατο. Ἑκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγοῦνται ἑκατὸν βόες· οὓς νόμος κρεανομεῖσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις. Alij Lynceum auctorem faciunt. Hyginus Fab. CCLXXIII. *Argis (ludos) fecit Lynceus, Aegypti filius, Iunoni Argiuæ, qui appellantur* Ἀπισεναργῶες. *Quibus ludis qui vicit, accipit pro coronâ clypeum, ideo quod Abas, Lyncei & Hypermnestræ filius, nuntiauit parentibus, Danaum perisse. cui Lynceus de templo Iunonis Argiuæ detraxit clypeum, quem Danaus in iuuentâ gesserat, & Iunoni sacrauerat, & Abanti filio muneri dedit. In his ludis qui semel vicit, & iterum descendit, vt nisi iterum vincat, sæpe descendat.* Sed corrupta initio verba sic restituo. *qui appellantur* Ἀσπὶς ἐξ Ἄργους. Etsi erret non parum ille Auctor, vt statim ostendam. Ecce autem, certamen quoque fuit; vt apparet ex proximè citatis Pindari Scholiastæ, & Hygini etiam, verbis: idque tale. Clypeus erat, quodam vrbis loco validè affixus, adeò vt nisi difficillimè auelli non posset; itaque inter se certantes, vires suas experiebantur: tentabantque, quonam modo eum auellerent. atq; auellere potuisse, gloriosum valdè erat. Colligere licet ex Prouerbio, Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται. Tarrhæus in Collectaneis. Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται. εἰ μὲν ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθηλωμένην, ἰσχυρὰν, καὶ δυσκαθαίρετον. Corruptus hâc de re Suidæ locus. Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελών. ἐπὶ τῶν μεγαλοφρόνων.

νων. οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν ἐν Ἄργει εἶναι ἀσπίδα καλουμένην, ὀχυρὰν, καὶ δυσκάθεκτον. Rescribo. ἀσπίδα καλουμένην, ὀχυράν. Habes quoque apud Zenobium Cent. VI. Prouerb. LII. Ferebatur autem is clypeus Euippi regis esse. Lutatius ad Theb. II. *Euippus, rex Argiuorum, miræ felicitatis fuit; cuius clypeum, qui apud Argos nobiliter rem gessisset, accipiebat; vt illo per vrbem incedens honestaretur.* Locus verò, in quo affixus clypeus ille, supra theatrum erat, munitus valdè, & tantùm non inaccessus; vnde ὀχυρὰν dici τὴν ἀσπίδα est animaduertere in Tarrhæi, & Suidæ, verbis, quæ produxi. Ac disertè Plutarchus testatur in Agide & Cleomene, vbi de captis à Cleomene Argis agit. Νυκτὸς ἦγε πρὸς τὰ τείχη τὸ στράτευμα, καὶ τὸν περὶ τὴν ἀσπίδα τόπον καταλαβὼν, ὑπὲρ τοῦ θεάτρου, χαλεπὸν ὄντα, καὶ δυσπρόσοδον, οὕτως τοὺς ἀνθρώπους ἐξέπληξεν, ὥστε μηδένα τραπέσθαι πρὸς ἀλκὴν, ἀλλὰ καὶ φρουρὰν λαβεῖν, καὶ δοῦναι τῶν πολιτῶν ὁμήρους εἴκοσι. Meminitque mox iterum. Ἐκκόψας δὲ τὰς ὑπὸ τὴν Ἀσπίδα ψαλίδας, ἀνέβη, καὶ συνέμιξε τοῖς ἔνδον, ἔτι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἀντέχουσι. Vbi hoc simul obserua; & nomen loco eâ ex re Ἀσπὶς datum, & fornicibus subnixum fuisse. Ac de nomine, animaduertere est rursum apud eundem Plutarchum in Vitâ Pyrrhi, vbi itidem captos ab eo Argos tradit. Ἤδη δὲ καταλαμπομένου, ἥτε Ἀσπὶς, ὅπλων περίπλεως πολεμίων ὀφθεῖσα, τὸν Πύρρον διετάραξε. Et hic clypeus formâ à cæteris differebat. Pausanias Corinthiacis. Ἔχει δὲ ἀσπίδας σχῆμα Ἀργολικὰς ἀπειργασμένας.

μθύας. Iterum in Arcadicis. Πρὸς δὲ ἀσπίσιν Ἀργολικαῖς χρῆσθαι, καὶ τοῖς δόρασι μεγάλοις. Virgilius Æneid. III.

Argolici clypei, aut Phœbéæ lampadis, instar.

Ælianus lib. III. cap. XXIV. Λέγεται οὖν ὁ τοῦ Γρύλλου τὴν μὲν ἀσπίδα Ἀργολικὴν ἔχειν, τὸν δὲ θώρακα Ἀττικόν. Porrò certaminis huius meminit etiam Inscriptio Vetus. ΙΣΘΜΙΑ. ΔΙΣ. ΝΕΜΕΑ. ΔΙΣ. ΤΟ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΣΤΗΣΑΣ. ΤΟΥΣ. ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΑΣ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΑΣΠΙΔΑ. ΗΡΑΣ. Item alia.

ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ
ΑΣΠΙΔΑ
ΤΡΙΣ.

Ex hoc, similive, loco animum induxit Hyginus, nomen certamini fuisse, Ἀσπὶς ἐξ Ἄργους, in citatis supra verbis; verùm insigniter hallucinatus. Qui clypeum autem abstulisset, victoriæ prœmium clypeum æneum, & coronam insuper myrteam, accipiebat. Scholiastes Pindari, loco citato. Τελεῖται κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ. τὸ δὲ ἔπαθλον, ἀσπὶς χαλκῆ. ὁ δὲ στέφανος, ἐκ μυρσίνης. Inde nimirum est istud Pindari, Odâ illâ VII.

ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-
γνω μίν. ———

Errauit etiam hic Hyginus, qui, quasi corona data non esset, clypeum pro coronâ datum fuisse commemorat, cùm inquit. *Quibus ludis qui vicit, accipit pro coronâ clypeum.* Ac oportebat, semel

mel victorem iterum vincere. Hyginus docet, loco citato. *In his ludis qui semel vicit, & iterum descendit ad certamen; vt, nisi iterum vincat, sæpe descendat.* A victoriæ autem præmio, clypeo æneo, χάλκειος ἀγὼν dictum fuit à Poëtâ quodam hoc certamen. Itaque est in Hesychij Glossis locus paullò ante citatus. Ἀγὼν χάλκειος· τὰ ἐν Ἄργει Ἑκατόμβαια. Ad Argiuorum verò imitationem Æginetæ etiam, ipsorum coloni, celebrârunt. Schol. Pindari Pyth. Od. VIII. Ἥρας τ' ἀγὼν ἐπιχώριον. Ὡς ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος. ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται. Etiam Samij. Polyænus lib. I. Πολυκράτης, μελλόντων Σαμίων ἐν τῷ ἱερῷ θυσίαν ποιεῖν τῆς Ἥρας πάνδημον, ἐν ᾗ μεθ' ὅπλων ἐπόμπευον, πλεῖστα ὅσα τῇ προφάσει τῆς ἑορτῆς ὅπλα συλλέξας, τοὺς μὲν ἀδελφοὺς Συλοσῶντος καὶ Πανταγνώστου, καὶ Πανταγνωστον, συμπομπεύειν ἔταξε. Ac pompâ finitâ, sacra faciebant, positis ad aram armis. Polyænus ibidem. Μετὰ δὲ τὴν πομπὴν, τῶν Σαμίων θύειν μελλόντων, οἱ πλεῖστοι τὰς πανοπλίας ἀπέθεντο παρὰ τοῖς βωμοῖς, προσέχοντες ταῖς εὐχαῖς. Celebrabant quoque Elei, apud quos matronæ sedecim quinto quoque anno peplum deæ pertexebant; item ludos faciebant, in quibus cursus certamen virginibus propositum, in classes pro ætate tributis. Ac primæ currere puellæ impuberes, inde quæ adultiores, postremæ omnium natu maximæ. Ornatæ omnes eodem modo, capillo passo, tunicâ ad genua vsque demissâ, dextroque humero ad pectus exerto. In stadium

quoque Olympicum descendebant, sed curriculo sextâ ferè parte ipsis imminuto. Quæ victrices, coronam ex oleâ accipiebant, & partem è boue, Iunoni immolatâ; pictasque ijs imagines suas dedicare permissum erat. Præerant ludis matronæ sedecim, quibus ministræ totidem numero attributæ. Atque origo ad Hippodamiam referebatur; quæ Iunoni, vt gratiam referret de nuptijs Pelopis, & certamen illud instituit, & mulieres item sedecim ei præfecit. Pausanias Eliac. I. Διὰ πέμπτου δὲ ὑφαίνουσιν ἔτους τῇ Ἥρᾳ πέπλον αἱ ἓξ καὶ δέκα γυναῖκες· αἱ δὲ αὐταὶ τιθέασι καὶ ἀγῶνα Ἥραια. ὁ δὲ ἀγών ἐστιν ἅμιλλα δρόμου παρθένοις, οὔτι που πάσαις ἡλικίας τῆς αὐτῆς. ἀλλὰ πρῶται μὲν αἱ νεώτεραι, μετὰ ταύτας δὲ αἱ τῇ ἡλικίᾳ δεύτεραι, τελευταῖαι δὲ θέουσιν ὅσαι πρεσβύταται τῶν παρθένων εἰσί. Θέουσι δὲ οὕτω· καθεῖταί σφισιν ἡ κόμη, χιτὼν ὀλίγον ὑπὲρ γόνατος καθήκει, τὸν ὦμον ἄχρι τοῦ στήθους φαίνουσι τὸν δεξιόν. ἀποδεδειγμένον μὲν δὴ ἐς τὸν ἀγῶνά ἐστι καὶ ταύταις τὸ Ὀλυμπικὸν στάδιον, ἀφαιροῦσι δὲ αὐταῖς ἐς τὸν δρόμον τοῦ σταδίου τὸ ἕκτον μάλιστα. ταῖς τε νικώσαις ἐλαίας διδόασι στεφάνους, καὶ βοὸς μοῖραν τεθυμένης τῇ Ἥρᾳ. καὶ δὴ ἀναθεῖναί σφισιν ἐστὶ γραψαμέναις εἰκόνας. εἰσὶ δὲ καὶ διακονούμεναι ταῖς ἑκκαίδεκα κατὰ ταυτὰ ταῖς ἀγωνοθετούσαις γυναῖκες. Ἐπανάγουσι δὲ καὶ τῶν παρθένων τὸν ἀγῶνα ἐς τὰ ἀρχαῖα. Ἱπποδάμειαν τῇ Ἥρᾳ τῶν γάμων τῶν Πέλοπος ἐκτίνουσαν χάριν, τάς τε ἑκκαίδεκα ἀθροῖσαι γυναῖκας λέγοντες, καὶ σὺν αὐταῖς διαθεῖναι πρώτην τὰ Ἥραια. Quin Coi quoque; apud quos, vt & Argiuos, dum sacra facerent, neque ingredi in templum seruo licebat,

neque

neque quicquam ex apparatis guſtare. Athenæus lib. VI. Φησὶ Μακαρεὺς ἐν τῇ τρίτῃ Κῳακῶν, ὅτι, ὁπόταν τῇ Ἥρᾳ θύωσιν οἱ Ἀργεῖοι, οὔτε εἴσεισιν εἰς τὸ ἱερὸν δοῦλος, οὔτε γεύεταί τινος τῶν παρεσκευασμένων. Iterum lib. XIV. Κῷοι δὲ τοὐναντίον δρῶσιν, ὡς ἱστορεῖ Μακαρεὺς ἐν τρίτῳ Κῳακῶν. ὅταν γὰρ τῇ Ἥρᾳ θύωσιν, δοῦλοι οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν. Etiam Corinthij; ſed lugubre apud ipſos feſtum erat, à Medeâ inſtitutum liberorum ſuorum honori. Ipſa in cognomine fabulâ apud Euripidem, ſub finem dramatis.

—— σφᾶς τῇδ᾽ ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ᾽ ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίζῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν, καὶ τέλη, προσάψομαι
Τολοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.

Vbi Scholiaſtes. Ἥραια, πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Dicebatur verò Iuno hæc cognomento Ἀκραῖα, & immolabant illi capram. Zenobius Cent. I. Prouerb. XXVII. Κορίνθιοι θυσίαν τελοῦντες Ἥρᾳ ἐνιαύσιον, τῇ ὑπὸ Μηδείας ἱδρυνθείσῃ, καὶ Ἀκραίᾳ καλουμένῃ, αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον. Obſeruare quoque eſt apud Heſychium, Diogenianum, Apoſtolium, Suidam. Iniectum autem deæ ſimulacro amiculum, Πάτος dictum. Heſychius. Πάτος. ἡ πεπατημένη, καὶ λεωφόρος ὁδός. καὶ ἔνδυμα τῆς Ἥρας.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ.

Herculis erant. Theodoretus Therapeut. VII. Ἀπεκλήρωσε πανηγύρεις ἑκάστῳ τῶν δαιμόνων, ἐκ τῆς προσηγορίας ὀνομάζας τὴν ἑορτήν. Ἕρμαια, καὶ Κρόνια, καὶ Ποσειδώνια, καὶ Ἡράκλεια. Demosthenes in Orat. Περὶ παραπρεσβ. Τὸν Πειραιᾶ τειχίζειν, καὶ τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν. Celebrabant autem Athenienses quinto quoque anno; vt est obseruare apud Pollucem, lib. VIII. cap. IX. sect. XXVI. vbi περὶ ἱεροποιῶν agit. Δέκα ὄντες οὗτοι, ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας· τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρῶνι, τὴν τῶν Ἡρακλείων. Ita locum illum emendo, hodiè corruptum; neque enim rectè editur. τῶν Ἡρακλειδῶν. Nam Heraclidarum nullum festum, aut sacrum, erat. Festum eius quoque erat actum à Diomensibus, Atticæ populo. Aristophanes Ranis.

——— ἀλλ' ἐφρόντισα,
Ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίνεται.

Nam templum illic Herculi fuisse, disces ex Athenæo lib. VI. Τοῖς Ἀθήνησιν εἰς τὸ Διομειῶν Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις, τοῖς τὰ γελοῖα λέγουσιν, ἀπέστελλεν ἱκανὸν κερμάτιον. Ita scribendum illic, non Διομέων. Ac corruptus grauiùs alter eiusdem locus lib. XIV. Ἐν γοῦν τῷ Διομείῳ, ἢ Ἡρακλείῳ, συνελέγοντο, ἑξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμόν. Atque hoc ὡς ἐν παρόδῳ. Porrò etiam à Melitensibus, altero Atticæ populo colebatur, cognomento Ἀλεξικάκου. Hesychius innuit. Καλεῖται ὁ ἐν Μελίτῃ Ἡρακλῆς, Ἀλεξίκακος. Sacra

autem

autem ei pomis factitata, vnde & Μήλων cognominatus. Idem Hesychius alibi docet. Μήλων. Ἡρακλῆς. ὀνομασθῆναι φασὶ τὸν θεὸν οὕτως, διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τοὺς Μελιτεῖς, ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα. Celebrabant quoque Thisbitæ in Bœotiâ. Pausanias in Bœoticis, vbi de ijs. Ἡρακλέους δὲ ἱερὸν, καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν ἐνταῦθά ἐστι λίθου. καὶ Ἡράκλεια ἑορτὴν ἄγουσι. Item Thebani; qui Ἰολάϊα etiam festum indigetabant. Schol. Pindari Olymp. Od. VII. Ἐν ταῖς Θήβαις, τὰ Ἡράλεια. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰολάϊα καλεῖται. Iterum Isthm. Od. I. Ἐν μὲν Θήβαις, Ἰολάϊα, ἢ Ἡράκλεια. Immò eodem, quo Melitenses, modo etiam eos sacra agitasse tradit Pollux lib. I. cap. I. sect. XXVII. Vbi rem, & causam, enarrat; nam anteà quidem arietem ipsi immolabant. Ecce verba. Καὶ μῆλα θύουσι περὶ Βοιωτίαν Ἡρακλεῖ. λέγω δὲ οὐ τὰ πρόβατα, τῇ ποιητικῇ φωνῇ, ἀλλὰ τὰ ἀκρόδρυα, ἐκ τοιᾶσδε αἰτίας. ἐνεστήκει μὲν γὰρ ἡ πανήγυρις τοῦ θεοῦ, καὶ κατήπειγε τοῦ θύειν ὁ καιρός. τὸ δὲ ἱερεῖον ἄρα, κριὸς ἦν. καὶ οἱ μὲν ἄγοντες, ἄκοντες ἐβράδυνον. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς ποταμὸς οὐκ ἦν διαβατὸς, μέγας ἄφνω ῥυείς. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸ ἱερεῖον παῖδες ὁμοῦ παίζοντες, ἀπεπλήρουν τῆς ἱερουργίας τὸν νόμον. λαβόντες γὰρ μῆλον ὡραῖον, κάρφη μὲν αὐτῷ ὑπέθεσαν τέτταρα, δῆθεν τοὺς πόδας. δύο δὲ ἐπέθεσαν ἅμα. τὰ δὲ ἦν τὰ κέρατα. καὶ κατὰ τοὺς ποιητὰς ἀποθύειν ἔφασαν τὸ μῆλον, ὡς πρόβατον. ἡσθῆναί τε λέγεται τῇ θυσίᾳ τὸν Ἡρακλέα; καὶ μέχρι τοῦδε παραμένειν τῆς ἱερουργίας τὸν νόμον. καὶ καλεῖται παρὰ τοῖς Θηβαίοις, καὶ τοῖς Βοιωτοῖς, Μήλων ὁ Ἡρακλῆς, ὄνομα ἐκ τοῦ τρόπου τῆς θυσίας λαβών. Meminit Herculis

apud

apud Thebanos feſti etiam Antoninus Liberalis Metamorph. XXIX. ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ φυλάττουσι Θηβαῖοι, καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ. Celebrabant quoque Sicyonij, idque biduo; ac primum diem Ὀνομάτων, poſteriorem Ἡράκλειαν appellabant. Pauſanias Corinthiacis. Καὶ νῦν ἔτι ἄρνα οἱ Σικυώνιοι σφάξαντες, καὶ τοὺς μηροὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καύσαντες, τὰ μὲν ἐσθίουσιν ὡς ἀπὸ ἱερείου, τὰ δὲ ὡς ἥρωι τῶν κρεῶν ἐναγίζουσι. τῆς ἑορτῆς δὲ, ἣν ἄγουσι τῷ Ἡρακλεῖ, τὴν προτέραν τῶν ἡμερῶν Ὀνομάτων ὀνομάζοντες, Ἡράκλειαν δὲ καλοῦσι τὴν ὑστέραν. Etiam Ambraciotæ. Antoninus Liberalis Metamorph. IV. Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν Σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους, καὶ τῶν ἐκείνου παίδων, νενομίκασι. Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν. Item Lindij; ſed, diuerſo à cæteris ritu, per maledicta, & execrationem. Lactantius lib. I. cap. XIX. *Apud Lindum, quod eſt oppidum Rhodi, Herculis ſacra ſunt; quorum à cæteris longè diuerſus eſt ritus. ſiquidem non εὐφημία, vt Græci appellant, ſed maledictis, & execratione celebrantur: eaq; pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum.* Cuius rei rationem habes ibidem, in verbis ſequentibus. Etiam Coi Antimachiæ: vbi ſacerdos mitrâ redimitus, ac veſte muliebri amictus, ſacra faciebat. Plutarchus in Quæſt. Græcis. Παρὰ Κώοις ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἱερεὺς ἐν Ἀντιμαχίᾳ γυναικείαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀναδεδεμένος μίτρᾳ, κατάρχεται τῆς θυσίας.

ΗΡΩΙΣ.

ΗΡΩΙΣ.

Delphis celebrabatur, nono quoque anno. Plutarchus in Quæst. Græcis. Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς· ὧν τὴν μὲν Σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' Ἡρωΐδα, τὴν δὲ Χαρίλαν.

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ.

Vulcano dedicata. Xenophon De Rep. Atheniensium. Πρὸς δὲ τούτοις, χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια, καὶ Θαργήλια, καὶ Παναθήναια, καὶ Προμήθεια, καὶ Ἡφαίστεια, ὅσα ἔτη. Corruptus locus in Excerptis Glossarum Græcolat. *Neptunalia*. Ἐφέστια. Rescribe, *N.* Ἡφαίστια. Et erat tunc lampadum certamen, de quo vide infra in Λαμπάς.

IOANNIS MEVRSI

GRÆCIÆ FERIATÆ,

SIVE, DE FESTIS Græcorum,

LIBER IV.

ΘΑΛΥΣΙΑ.

Cereri, dijsque cæteris, agitata post comportatas fruges, quasi in gratiarum actionem, propter eius anni fertilitatem. Etymologici Auctor. *Θαλύσια, ὑπὲρ εὐθαλίας, καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδομένας θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς, καὶ τῇ Δημήτρᾳ.* Totidem verbis habes apud Scholiasten Homeri Iliad. *ί.* Menander Rhetor cap. *Περὶ λαλιᾶς. τῶν λόγων τὰς ἀπαρχὰς ἀναθεὶς τῇ πατρίδι, καὶ τοῖς πολίταις, ὥσπερ τῇ Δήμητρι, καὶ τῷ Διονύσῳ, οἱ γεωργοὶ τὰ Θαλύσια.* Vbi obserua; non minus Baccho, quàm Cereri, celebrata: nam veteres etiam ad hunc deum

deum arationem, sationemque, referebant. Diodorus Siculus lib. III. Καὶ ἀρότε, (ita lego; non, ἀρότεξ.) καὶ σπόρε, πολλοὶ τὸν θεὸν (τὸν Διόνυσον) ἀρχηγὸν γεγονέναι νομίζεσι. Atque hinc est, quod cum Cerere eum quoque coniungit Virgilius Georgic. I.

Liber, & alma Ceres, vestro si munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutauit aristâ.

ΘΑΝΑΤΟΥΣΙΑ.

Cum certamine celebrata. Lucianus Veræ Hist. lib. II. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνε, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατέσια.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ.

Athenienses celebrabant. Etymologici Auctor. Θαργήλια. ἑορτὴ Ἀθήνησι. ὀνομάζεται ἀπὸ τῶν θαργηλίων. θαργήλια δέ εἰσι πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί. Vbi vides originem nominis. Sacra autem erant Apollini, & Dianæ. Suidas. Θαργήλια. ἑορτὴ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀρτέμιδος. Ac fiebant mense, qui Θαργηλιὼν inde appellabatur. Etymologici Auctor. Ἄγεται δὲ μηνὶ Θαργηλιῶνι, Ἀρτέμιδος, καὶ Ἀπόλλωνος. Apollinem autem hunc scito τὸν Δήλιον cognomento. Obseruare est apud Athenæum, vbi de eo agit, lib. X. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἔτός ἐστιν, ᾧ τὰ Θαργήλια ἄγεσι. Alij tradunt. Soli, qui idem cum Apolline, & Horis, celebrata. Scholiastes

Aristophanis Equitibus. Πυανεψίοις, καὶ Θαργηλίοις, Ἡλίῳ καὶ Ὥραις ἑορτάζουσιν Ἀθηναῖοι. Φέρουσι δὲ οἵ τε παῖδες θαλλοὺς, ἐρίοις περιειλημμένους, ὅθεν εἰρεσιῶναι λέγονται. Et obserua; ramos oleaginos, lanâ obuolutos, circumferri tunc solitos, quos Εἰρεσιῶνας appellârint. Dependebant autem ex eo ramo panis, cotyla, ficus, alijque fructus omnes. Quâ de re vide infra, vbi de Pyanepsijs ago. Atque hæc est pompa, de quâ Porphyrius, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων lib. II. Οἷς μαρτυρεῖν ἔοικε καὶ ἡ Ἀθήνησιν ἔτι καὶ νῦν δρωμένη πομπὴ Ἡλίου τε καὶ Ὡρῶν. πομπεύει γὰρ εἰλὺς, πόα, ἄγρωστις, ἐπὶ πυρίνων ἡγητορίας, ὄσπρια, δρῦς, μιμαίκυλα, κριθαὶ, πυροὶ, παλάθη, ἡγήτρια ἀλεύρων πυρίνων καὶ κριθίνων, ὀρθοστάδη, χύτρος. Festo biduum imputatum; sexta nempe, & septima, mensis Thargelionis. De sextâ; nemo disertè dicit, quod quidem memini; sed est obseruare tamen. Nam ecce, vrbem tunc lustrabant; duosque viros extra vrbem educebant: quorum ille masculinum, iste fœmininum sexum expiaret. Harpocration in Φαρμακός. Δύο ἄνδρας Ἀθήνησιν ἐξῆγον, καθάρσια ἐσομένους τῆς πόλεως, ἐν Θαργηλίοις· ἕνα μὲν, ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν· ἕνα δὲ, ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. Et hæc lustratio facta mensis dicti die sexto. Clarè docet Diogenes Laërtius in Socrate, lib. II. Θαργηλιῶνος ἕκτη, ὅτε καθαίρουσι τὴν πόλιν οἱ Ἀθηναῖοι. Ergo Thargelia necessariò celebrata Thargelionis die sexto. De altero die, septimo nimirum, locus vnus est Plutarchi, Castellano etiam obseruatus, Symp. lib. VIII. Quæst. I. Ὁ δὲ Φλῶ-

ρος

ρος ὐδὲ Καρνεάδην ἀπαξιοῦν ἔφη μνήμης ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις, ἄνδρα τῆς Ἀκαδημίας εὐκλεέστατον ὀργιαστήν. Ἀπόλλωνος γὰρ ἀμφοτέρους ἑορτῇ γενέσθαι. τὸν μὲν γὰρ Θαργηλίοις Ἀθήνησι, τὸν δὲ Κάρνεια Κυρηναίων ἀγόντων. ἑβδόμῃ δ' ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι. Dixi initio, lustrari tunc vrbem viris duobus consueuisse; atque hi quidem φαρμακοὶ dicebantur, vt est videre apud Harpocrationem in φαρμακὸς, aliosque Grammaticos. Etiam Σύμβακχοι nuncupati. Helladius Chrestomathiæ lib. III. apud Photium in Bibliothecâ. Ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις φαρμακοὺς ἄγειν δύο· τὸν μὲν, ὑπὲρ ἀνδρῶν· τὸν δὲ, ὑπὲρ γυναικῶν. καὶ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν, μέλαινας ἰσχάδας περὶ τὸν τράχηλον εἶχε· λευκὰς δ', ἅτερος. Σύμβακχοι δέ, φησιν, ὠνομάζοντο. Alij non viros duos; sed virum, & fœminam, tradunt: vtrunque pro suo sexu. Hesychius. φαρμακοὶ, καθαρτήριοι, περικαθαίροντες τὰς πόλεις, ἀνὴρ καὶ γυνή. Et alebantur hi quidem de publico in illam rem. Suidas. φαρμακοὺς, τοὺς δημοσίᾳ τρεφομένους, οἱ ἐκάθαιρον τὰς πόλεις τῷ ἑαυτῶν φόνῳ. Ritus verò lustrationis vniuersus iste erat. Immolandis è collo caricæ suspendebantur; nigræ, illi qui pro viris; albæ, qui pro fœminis esset. Videre est in Helladij verbis iam citatis. Καὶ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν, μέλαινας ἰσχάδας περὶ τὸν τράχηλον εἶχε· λευκὰς δ', ἅτερος. Præterea in manus dabant caseum, mazam, & caricas; deinde septies colaphis, scillis, ficubusque agrestibus, & alijs eiusmodi verberantes, igne cremabant, ex lignis infelicibus exstructo, cineresque in ma-

 re spar-

re spargebant. Ioannes Tzetzes Chil. v. cap. XXV.

Ὁ φαρμακὸς, τὸ κάθαρμα, τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι.
Ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηνίᾳ,
Εἴτ' οὖν λοιμὸς, εἴ τε λιμὸς, εἴ τι καὶ βλάβος ἄλλο,
Τὸν πάντων ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν,
Εἰς καθαρμὸν, καὶ φάρμακον, πόλεως τῆς νοσούσης.
Εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τὴν θυσίαν,
Τυρόν τε δόντες τῇ χειρὶ, καὶ μᾶζαν, καὶ ἰσχάδας,
Ἑπτάκις καὶ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος
Σκίλλαις, συκαῖς ἀγρίαις τε, καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων,
Τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις,
Καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔῤῥαινον εἰς ἀνέμους,
Εἰς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ὡς ἔφην, τῆς νοσούσης.

Quæ ille omnia collegit ex varijs Hipponactis locis, quæ ibi repræsentat. De caricis, mazâ, & caseo, sunt isti eius versus.

Δεῖ δ' αὐτὸν εἰς τε φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι,
Χ' ἀφῇ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν,
Καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.
Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχουσι χάσκοντες,
Κράδας ἔχοντες, ὡς ἔχουσι φαρμακοί.

De colaphis, scillis, & ficubus, ecce isti.

Βάλλοντες ἐν χειμῶνι, καὶ ῥαπίζοντες,
Κράδῃσι, καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμακοί.

Et rursum de ficubus.

Πόλιν καθαίρειν, καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι.

A ficubus autem, quibus inter alia ὁ φαρμακὸς petebatur, etiam Κραδησίτης appellatus fuit. Hesychius. Κραδησίτης, φαρμακὸς, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.

λόμϑυος. Præterea veste ornatiore induti producebantur. Suidas in Καθάρσι. Ὑπὲρ δὲ καθαρμοῦ πόλεως αἰήρουν ἐστολισμένον τινὰ, ὃν ἐκάλουν κάθαρμα. Vbi obseruare licet, etiam Καθάρματα appellatos eiusmodi homines. Sic est in citato Tzetzæ versu.

Ὁ φαρμακὸς, τὸ κάθαρμα, τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι.

Ac deducebantur ad tibiæ cantum, cuius modulus Κραδίης νόμος dicebatur. Hesychius. Κραδίης νόμος. νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμακοῖς. Quin olla quoque illis parabatur, Φαρμακὴ appellata. Idem Hesychius alibi. Φαρμακὴ, ἡ χύτρα, ἣν ἡτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις. Dicti autem Φαρμακοὶ homines isti à Pharmaco quodam, qui furatus sacras Apollinis phialas, cum deprehensus esset ab Achille, lapidibus obrutus, commissum crimen morte luit. Eiusque rei hic τῶν φαρμακῶν occidendorum in Thargeliorum festo ritus imitatio quædam erat. Docet Auctor Etymologici, in Φαρμακός. Ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα, κατελεύσθη. καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα, τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν. Et Harpocration in eâdem dictione. Ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς δὲ φιάλας Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανειῶν εἴρηκεν. Prætereà chorum etiam virilem exhibebant. Lysias in eâ Oratione, quæ inscribitur, Ἀπολογία δωροδοκίας. Καὶ

τρίτῳ

τρίτῳ μὲν Θαργηλίοις νικήσας ἀνδρικῷ χορῷ, (ἀνήλωσα) δισχιλίας δραχμάς. Etiam circularem; quique eo victor esset, tripodem dedicabat in æde Apollinis, à Pisistrato ædificatæ. Suidas. Πύθιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν, ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονὸς, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ Θαργήλια. Quin liberos quoque adoptiuos per hoc festum moris erat curiæ offerre; cùm naturales Apaturijs offerrent, vt supra in illo festo ostendi. Animaduerto apud Isæum in Orat. Ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου. Καὶ ἐπειδὴ Θαργήλια ἦν, ἤγαγέ με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτορας. Loquitur ibi de Thrasyllo, quem Apollodorus adoptauerat. Hoc verò festo binæ tribus impensarum præbitorem vnum habebant. Vlpianus in Orat. πρὸς Λεπτίνην. Ἐν τοῖς Θαργηλίοις δυοῖν φυλαῖν εἷς μόνος καθίστατο χορηγός. Porrò neque pignus tunc capere, neque quicquam, quod alterius esset, licebat. si quis contra admisisset, iniuriam passo aduersus eum actio erat in conuentu, qui in æde Bacchi habebatur. Demosthenes in Midianâ. Καὶ Θαργηλίων τῇ πομπῇ, καὶ τῷ ἀγῶνι, μὴ ἐξεῖναι μήτε ἐνεχυράσαι, μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἑτέρου, μηδὲ τῶν ὑπερημέρων, ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις. ἐὰν δέ τι τούτων παραβαίνῃ τις, ὑπόδικος ἔσω τῷ παθόντι, καὶ προβολαὶ κατ' αὐτοῦ ἔστωσαν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ ἐν Διονύσου, ὡς ἀδικοῦντος. Idque obseruatum à se affirmat Antiphon in Orat. Περὶ χορευτοῦ. Ἐπειδὴ χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θαργήλια, τὸν χορὸν συνέλεξα ὡς ἐδυνάμην ἄριστα, οὔτε ζημιώσας οὐδένα, οὔτε

να, ὕτε ἐνέχυρα βία φέρων, ὕτ' ἀπεχθανόμενος ὐδενί. Celebrabant porrò etiam festum hoc Milesij. Hesychius. Θαργήλια, ἑορτὴ καὶ παρὰ Μιλησίοις ἀγομένη. Et quidem multo cum vino, aliarumque rerum pretiosarum impensâ. Clarè videre licet apud Parthenium Erotic. IX. Τοῖς Μιλησίοις ἑορτὴ μετὰ τρίτην ἡμέραν Θαργήλια ἐπῄει, ἐν ᾗ πολύν τε ἄκρατον εἰσφορεῦνται, καὶ τὰ πλείστε ἄξια καταναλίσκεσι.

ΘΑΥΛΙΑ.

Tarentini celebrabant. Hesychius. Θαύλια, ἑορτὴ Ταραντίνων, ἀχθεῖσα ὑπὸ Κπάτε.

ΘΕΟΓΑΜΙΑ.

Proserpinæ honori celebrabant Siculi. Pollux lib. I. cap. I. sect. XXXIII. Κόρης (ἑορτὴ) παρὰ Σικελιώταις, Θεογάμια.

ΘΕΟΓΝΙΑ.

Demosthenes Orat. in Neæram. Τὰ Θεόγνια, καὶ Ἰοβάκχεια, γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια. Interpres eruditissimus vertit. *Diuinum natalem, & Iobacchia, celebro*. Sed corruptns sine dubio est locus, scribendumque. Τὰ Θεοίνια, καὶ Ἰ. Et vertendum. *Theœnia, & I. c.* Nam

ΘΕΟΙΝΙΑ

Baccho agitabant Athenienſes. Heſychius. Θεοίνια, θυσία Διονύσου Ἀθήνησι. Immò propriè ita dicebantur, quæ populi Atticæ celebrabant; cum Athenienſes ſua Διονύσια vocarent. Hoc eſt quod Harpocration inquit. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγετο.

ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

Pellenenſes in Achaiâ celebrabant. Schol. Pindari Olymp. Od. VII. τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαίας ἀγὼν, ὁ καλούμενος Θεοξένια. Et quidem in honorem Mercurij, atque Apollinis. Idem Scholiaſtes ad Oden IX. Ἄγεται δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Θεοξένια καλουμένη. Ariſtides Orat. De Smyrnâ. Οἱ μὲν, Θεοξένια ἦγον. ὑμεῖς δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἡμερωτάτοις ὧν κέκτησθε, ἀναπαύεσθε.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.

Pollux lib. I. cap. I. ſect. XXX. Καιροὶ δ' ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, Θεοφάνια, Θεοξένια. Syneſius in Calu. Encomio. Οὗτός ἐστιν ὁ νεοτελὴς, ὁ μεμυημένος τὰ Θεοφάνια.

ΘΕΡΑΠΝΑΤΙΔΙΑ.

Apud Lacones celebrabantur. Hesychius. Θεραπνατίδια, ἑορτὴ παρὰ Λάκωσι.

ΘΕΡΜΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Thermi, Ætoliæ oppido, Ætoli mercatum, & festum, celebrabant; & comitia illic habebant. Polybius Hist. lib. v. vbi de eâ vrbe agit. Καθ' ἕκαστον γὰρ ἔτος ἀγοράς τε καὶ πανηγύρεις ἐπιφανεστάτας, ἔτι δὲ καὶ τὰς τῶν ἀρχαιρεσιῶν καταστάσεις ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ συντελούντων αὐτῶν, ἕκαστοι πρὸς τὰς ὑποδοχὰς, καὶ εἰς ταῦτα παρασκευὰς, τὰ πολυτελέστατα τῶν ἐν τοῖς βίοις ὑπαρχόντων, εἰς τοῦτον ἀπετίθεντο τὸν τόπον.

ΘΕΡΤΗΡΙΑ.

Incertum quorum hoc festum fuerit. Hesychius. Θερτήρια, ἑορτή τις.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑ.

Celebrabantur Cereri τῇ Θεσμοφόρῳ. Dixi de ijs nuper in Lectionibus Atticis, sed hîc reporam, & pleniùs multo, loco proprio. Instituta autem ab Orpheo, vt testantur Demosthenes, Diod. Siculus, ac Plutarchus; & ex ijs Theodoretus Therapeut. 1. ὅτι δὲ καὶ τῶν Διονυσίων, καὶ τῶν

Παναθηναίων, καὶ μέν τοι καὶ τῶν Θεσμοφορίων, καὶ τῶν Ἐλευσινίων τὰς τελετὰς Ὀρφεὺς, ἀνὴρ Ὀδρύσης, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκόμισεν, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενος, τὰ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος εἰς τὰ τῆς Δηοῦς καὶ τοῦ Διονύσου μετατέθεικεν ὄργια, διδάσκει μὲν Πλούταρχος, ὁ ἐκ Χαιρωνείας τῆς Βοιωτίας, διδάσκει δὲ ὁ Σικελιώτης Διόδωρος. μέμνηται δὲ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ. Alijs traditur fuiſſe Triptolemus, rex Athenienſium. Lutatius ad Theb. II. *Poſtquam domum redijt (Triptolemus) Cepheus rex eum, tanquam æmulus, interficere conatus eſt. Sed re cognitâ, iuſſu Cereris Triptolemo regnum tradidit, ibiq; oppidum conſtituit, quod ex patris ſui nomine Eleuſinum appellauit. Cereri ſacra primus inſtituit, quæ Theſmophoria appellantur.* Sed corrupta paullulum verba ita reſtitue. *Celeus rex.* Nam Celeus Athenienſium rex fuit, non Cepheus. Deinde. *Triptolemo regnum tradidit, ibi qui oppidum condidit.* Triptolemus enim Eleuſinem condidit, nomenque à patre Eleuſino impoſuit, non Celeus; quod prior lectio innuit. Verùm hæc ὡς ἐν παρόδῳ. Herodotus lib. II. ad Danai filias refert, eaſque ex Ægypto ad Pelaſgicas fœminas attuliſſe; poſteà verò, Peloponneſo vniuersâ à Doribus euersâ, intercidiſſe: atque apud Arcades ſolos, quibus parcitum erat, remanſiſſe. Accipe verba. Καὶ τῆς Δήμητρος τελετῆς πέρι, τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλοῦσι, καὶ ταύτης μοι πέρι εὔστομα κείσθω, πλὴν ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν. αἱ Δαναοῦ θυγατέρες ἦσαν αἱ τὴν τελετὴν ταύτην ἐξ Αἰγύπτου ἐξαγαγοῦσαι, καὶ διδάξασαι τὰς Πελασγιώτιδας γυναῖκας. μετὰ δὲ, ἐξανα-

ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων, ἐξαπώλετο ἡ τελετή. οἱ δὲ ὑπολειφθέντες Πελοποννησίων, καὶ οὐκ ἐξαναστάντες Α᾽ρκάδες, διέσωζον αὐτὴν μοῦνοι. Errat Arnobius lib. v. qui Theſmophoriorum originem narrat, quæ erat Eleuſiniorum. Sciendum autem varia illa, & à varijs celebrata omninò fuiſſe. Apud Lacedæmonios triduana erant. Heſychius. Τριήμερος. Θεσμοφόρια ὑπὸ Λακώνων. Celebrabantur etiam Drymææ, apud Phocenſes. Pauſanias in Phocicis. Δήμητρος δὲ Θεσμοφόρου Δρυμαίοις ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν λίθου πεποίηται. καὶ αὐτῇ Θεσμοφόρια ἑορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Quem locum laudat etiam Stephanus in Δρυμία. Item Thebis, apud Bœotios. Plutarchus in Pelopida. Πεισθέντος δ᾽ ἐκείνου, καὶ μὴ προσδοκῶσι τοῖς Θηβαίοις ἐπιθεμένου, Θεσμοφορίων ὄντων, καὶ τῆς ἄκρας κυριεύσαντος, Ἰσμηνίας μὲν συναρπασθεὶς εἰς Λακεδαίμονα, μετ᾽ οὐ πολὺν χρόνον ἀνῃρέθη. Xenophon Hiſt. Græc. lib. v. Ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷς στοᾷ, διὰ τὸ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ (erat illa arx Thebarum) θεσμοφοριάζειν. Et Mileti, apud Iones. Obſeruare eſt apud Stephanum, in Μίλητος. Ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα, καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κλωνίον πίτυος ἐτίθεσαν. Parthenius Erotic. VIII. Ὅτε δὲ οἱ Γαλάται κατέδραμον τὴν Ἰωνίαν, καὶ τὰς πόλεις ἐπόρθουν, ἐν Μιλήτῳ Θεσμοφορίων ὄντων, καὶ συνηθροισμένων γυναικῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ὃ βραχὺ τῆς πόλεως ἀπέχει, &c. Et hîc quoque triduana erant, pariter atque apud Lacedæmonios. Animaduerto apud Diogenem Laër-

tium in Democrito Milesio, lib. IX. Τελευτῆσαι δὲ τὸν Δημόκριτον φησὶν Ἕρμιππος τοῦτον τὸν τρόπον. ἤδη ὑπέργηρων ὄντα, πρὸς τὸ καταστρέφειν εἶναι. τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφορίων ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξεσθαι, καὶ τῇ Θεῷ τὸ καθῆκον αὐτὴν οὐ ποιήσειν. τὸν δὲ θαῤῥεῖν εἰπεῖν, καὶ κελεῦσαι αὐτοῦ προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι. τούτους δὲ ταῖς ῥισὶ προσφέρων, διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτήν. ἐπεὶ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι (τρεῖς δὲ ἦσαν) ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο. Item Megaris. Pausanias Atticis, vbi eam vrbem describit. Ἔστι δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν Θεσμοφόρου. Huc pertinet illud Clementis, in Protreptico. Ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις Μεγαρίζοντες χοίρους ἐκβάλλουσι. Item Syracusis, vbi extremo festo muliebria pudenda, ex sesamo & melle facta, quæ Μυλλοὶ per Siciliam totam dicebantur, Cereri & Proserpinæ circumferebantur. Athenæus lib. XIV. Ἡρακλείδης ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ θεσμῶν φησὶ τοῖς παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος κατασκευάσασθαι ἐφήβαια γυναικεῖα, ἃ καλεῖσθαι κατὰ πᾶσαν Σικελίαν μυλλοὺς, καὶ περιφέρεσθαι ταῖς θεαῖς. Etiam Eretriæ, vrbe Euboeæ; vbi carnes, quas comederent, non ad ignem, sed ad solem, assabant mulieres; neque Calligeniam quoque inuocabant. Plutarchus in Græcis Quæst. Διὰ τί τοῖς Θεσμοφορίοις αἱ τῶν Ἐρετριέων γυναῖκες οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον, ὀπτῶσι τὰ κρέα, καὶ Καλλιγένειαν οὐ καλοῦσι; Video Delios quoque celebrasse, ac panes item magnos fecisse, quos Ἀχαΐνας appellarent, solenni pompâ inferri solitos, dictitantibus qui inferrent,

Ἀχαΐ

Ἀχαΐνην, στέατος ἔμπλεον, τράγον.

Item festum Μεγαλάρτια ex re illâ nuncupasse. Nam de Delijs sanè loqui intelligendus est Semus Δηλιάδος lib. VIII. apud Athenæum lib. III. Locus eius ecce iste est. Ἀχαΐνας. τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος, λέγων ταῖς Θεσμοφόροις γίνεσθαι. εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι. καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια. ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων,

Ἀχαΐνην, στέατος ἔμπλεον, τράγον.

Mihi propositum, de ijs tantùm hîc disserere, quæ Athenienses celebrare consueuerunt. Ac initio de dierum numero dicam, quem incertum satis video. Hesychius ait, quatriduana fuisse. Τρίτη Θεσμοφορίων. ζητεῖται πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην Θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην, τεττάρων οὐσῶν ἡμερῶν. Respexit autem versum istum Aristophanis Thesmoph.

Ἐπεὶ τρίτη 'στὶν Θεσμοφορίων ἡ μέση.

Certè, si tertius dies medius fuit, vti clarum est ex citatis Aristophanis verbis, errare equidem Hesychium existimo, qui de quatuor diebus ait. Legebantur ad hæc celebranda, quæ præessent, in singulis populis fœminæ binæ, legitimo matrimonio natæ; fiebatque ea electio à mulieribus. Obseruo apud Isæum Orat. Περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Οὐ τοίνυν ἐκ τούτου δῆλόν ἐστι μόνον ὅτι ἦν ἡμῶν ἡ μήτηρ θυγάτηρ γνησία Κίρωνος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ὁ πατὴρ ἡμῶν ἔπραξε, καὶ ἐξ ὧν αἱ γυναῖκες αἱ τῶν δημοτῶν περὶ αὐτῆς ἐγίνωσκον. ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐλάμβανε, γάμους εἱστίασε, καὶ ἐκάλεσε τρεῖς αὑτοῦ φίλους, μετὰ τῶν αὑτοῦ προσηκόντων, καὶ τοῖς

φρά-

φράτερσιν γαμηλίαν εἰσήνεγκε. κατὰ τοὺς ἐκείνων νόμους. αἵ τε γυναῖκες ἐκ τῶν δημοτῶν μετὰ ταῦτα προὔκριναν αὐτὴν μετὰ τῆς Διοκλέους γυναικὸς τοῦ Πιθέως ἄρχειν τὰ Θεσμοφόρια. Et ad sumptus contribuebant pro vxoribus mariti locupletiores; qui tunc Θεσμοφόρια εἰσφέρειν dicebantur. Animaduertere est apud eundem Isæum in Orat. περὶ τοῦ Πύρρου κλήρου. Δῆλον γὰρ ὅτι, εἰ ἐπείσθη ἐγγυήσασθαι, ἐπείσθη ἂν καὶ γαμηλίαν ὑπὲρ αὐτῆς τοῖς φράτερσιν εἰσενεγκεῖν, καὶ εἰσαγαγεῖν τὴν ἐκ ταύτης ἀποφανθεῖσαν θυγατέρα, ὡς γνησίαν οὖσαν αὐτῷ. καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ κεκτημένος τὸν τριτάλαντον οἶκον, εἰ ἦν γεγαμηκὼς, ἠναγκάζετο ἂν ὑπὲρ τῆς γαμετῆς γυναικὸς καὶ θεσμοφόρια ἑστιᾶν τὰς γυναῖκας, καὶ τἄλλα, ὅσα προσῆκε, λειτουργεῖν ἐν τῷ δήμῳ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς, ἀπό γε οὐσίας τηλικαύτης. Tenebanturque, si tria talenta in dotem attulisset. Colligere licet ex citatis istis verbis. Καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ κεκτημένος τριτάλαντον οἶκον, εἰ ἦν γεγαμηκὼς, ἠναγκάζετο ἂν ὑπὲρ τῆς γαμετῆς γυναικὸς καὶ θεσμοφόρια, καὶ τἄλλα, ὅσα προσῆκε, λειτουργεῖν ἐν τῷ δήμῳ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς, ἀπό γε οὐσίας τηλικαύτης. Et habebant sacerdotem sibi proprium, Στεφανηφόρον appellatum; quod nimirum coronatus sacra obiret: eumque mystæ conuenientes statuebant. Inscriptio Vetus.

Η. ΣΥΝΟΔΟΣ. ΤΩΝ. ΜΥΣΤΩΝ· ΤΗΣ. ΜΕΓΑΛΗΣ
ΘΕΑΣ. ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΟΣ. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΝ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ. ΤΟΥ. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ. ΜΑΤΡΩΟΝ

ΣΥΜΜΑΡ-

ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΑΣ. ΤΟΝ. ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ.

Celebrabant verò menſe Pyanepſione; aſſcendebantque ad ea peragenda die XI. qui illa de cauſsâ Ἄνοδος nuncupatus fuit. Heſychius. Ἄνοδος. ἀνάβασις. ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς τὰ Θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται. Et quidem Eleuſine, pariter atque Eleuſinia. Æneas Tacticus Poliorcetici cap. IV. Πεισιστράτῳ γὰρ Ἀθηναίων στρατηγοῦντι ἐξηγγέλθη, ὅτι οἱ ἐκ Μεγάρων οἱ ἐπιχειροῖεν, ἀφικόμενοι πλοίοις, ἐπιθέσθαι νυκτὸς ταῖς Ἀθηναίων γυναιξὶ, Θεσμοφόρια ἀγούσαις ἐν Ἐλευσῖνι. Aſſcendebant autem Eleuſina, cumque aſſcenderent, libros legales, in memoriam acceptarum à deâ legum, capiti impoſitos deferebant. Theocriti Schol. Idyllio XIV. Νόμος ἦν Ἀθηναίοις, κατ᾽ ἔτος τελεῖν τὰ Θεσμοφόρια, καὶ παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, τὰς νομικὰς βίβλους, καὶ ἱερὰς, ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἐπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. Ante tamen, quàm ſe illuc conferrent, caſtitati operam dantes, per dies aliquot rebus Venereis abſtinebant. Atque huc pertinet reſponſum Theanûs Pythagoricæ; quę interrogata, quoto die poſt viri congreſſum mulieri ad Theſmophoria accedere liceret, à ſuo quidem, inquit, ſtatim; ab alieno verò, nunquam. Narrat Clemens Strom. IV. Τῆς αὐτῆς φέρεται σεμνότητος κἀκεῖνο τ᾽ ἀπόφθεγμα. ἐρωτηθεῖσα γὰρ (ἡ Θεανὼ) ποσταία γυνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς τὸ Θεσμοφόριον κάτεισιν;

τέσιν; ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, καὶ παραχρῆμα, ἔφη. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου, οὐδεπώποτε. Habes quoque apud Theonem in Progymn. cap. Περὶ χρείας. Itaque cneorum substernebant sibi in lecto. Hesychius. Κνέωρον, φυτόν τι, ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστόρνυνται. Iterum alibi, in Βαθύμαλλον. Ἀπὸ κνεωροῦ φυτοῦ, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς κάθαρσιν. Item viticem. Plinius lib. XXIV. cap. IX. *Non multum à salice vitilium usu vitex distat, foliorum quoque aspectu, nisi odore gratior esset, Græci* Λύγον *vocant, alij* Ἄγνον: *quoniam matronæ Thesmophorijs Athéniensium castitatem custodientes, his folijs cubitus sibi sternunt.* Atque inde nomen Ἄγνος accepit. Ælianus Hist. Anim. lib. IX. cap. XXVI. Ἐλαύνει δὲ ἰσχυρῶς τῇ φυγῇ τοὺς ὄφεις ἡ ἔνδροσός τε καὶ νοτερὰ καλαμίνθη, φασὶ, καὶ ὁ ἄγνος. τοῦτόν τοι καὶ ἐν Θεσμοφορίοις ἐν ταῖς στιβάσι τὰ γύναια τὰ Ἀττικὰ ὑποστόρνυνται. καὶ δοκεῖ μοι καὶ ἐχθρὸς εἶναι τοῖς δακέτοις ὁ ἄγνος. ἤδη δὲ καὶ ὁρμῆς τῆς Ἀφροδισίου κώλυμά ἐστι. καὶ ἔοικε τό γε ὄνομα λαβεῖν ἐνταῦθα. Discorides lib. I. cap. CXXXV. Ὠνόμασται δὲ ἄγνος, διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ. Scholiastes Nicandri ad Theriaca. Πολυανθὴς δέ ἐστι ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπεστρώννυντο αἱ γυναῖκες. ἀντιπράττει γὰρ εἰς συνουσίαν. διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις οὖσα. Idem legere est apud Eustathium, Comment. in Odyss. ι. Substernebant autem totum fruticem. Galenus Περὶ τῆς τῶν ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμεως, lib. V. cap. Περὶ ἄγνου. Ἐπέχει δὲ καὶ τὰς πρὸς ἀφροδίσια ὁρμὰς, ὅτι πεφρυγμένος, καὶ ὁ ἄφρυκτος καρπός· καὶ τὰ

φύλλα,

φύλλα, καὶ τὰ ἄνθη τοῦ θάμνου ταυτὸ τοῦτο δύναται δρᾶν, ὥστε οὐ μόνον ἐσθιόμενα καὶ πινόμενα πρὸς ἁγνείαν πεπίστευται συντελεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑποστρωννύμενα. Ταύτῃ ἄρα καὶ τοῖς Θεσμοφορίοις αἱ γυναῖκες Ἀθήνησιν ὑποστρωννύουσιν ἑαυταῖς ὅλον τὸν θάμνον. Etiam conyzam substernebant. Nicandri Scholiastes loco citato. Κόνυζα, εἶδος βοτάνης. καταψυκτικὴ δὲ αὕτη πρὸς συνουσίας, διὸ καὶ τοῖς Θεσμοφορίοις ἐστρώννυντο. Item Theocriti, ad Idyll. IV. Κνύζα, φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ Θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη, ψυχρὰ οὖσα, ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. Etiam allia edebant, castitatis studio. Etymologici Auctor. Ἐν τοῖς τῆς ἑορτῆς ἤσθιον σκόροδα, ἕνεκα τοῦ ἀπέχεσθαι Ἀφροδισίων. Eodem modo in rem eandem Milesiæ pinus folia sternebant. Stephanus in Μίλητος, verbis iam citatis. Ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα, καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κλωνίον πίτυος ἐτίθεσαν. Quin & fœminæ quædam, quæ sacris nimirum ministrarent, in summâ castitate publicè alebantur; isque locus ex re dictus Θεσμοφορεῖον. Obseruo apud Hesychium in Πρυτανεῖον. Τρία Ἀθήνησι συσσίτια. Πρυτανεία, Θεσμοφορεῖον, Πρυτανεῖον. Ab hâc re capiendus est iocus ille Luciani in Timone. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, ἐσθ' ὅπως ὁ ποιητὴς οὐ

παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων τὸ πρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; Iterum in Dialogo Matris, & Musarij. αἰέραστος σὺ μένεις διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταίρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα; Hæ puellæ, quæ ita publicè alebantur, quæque se ad sacra obeunda præpararent mulieres, dum rebus Venereis abstinebant, Ἁγνεύειν dicebantur Græcis; Latinis, *in casto esse*. Non rectè Theologi Latini veteres, Arnobius, Hieronymus, & Tertullianus, pro cibi abstinentiâ posuerunt; ac Ἁγνείαν & Νηστείαν inter se confuderunt. Abstinebant verò etiam coronis floreis, quibus vti illis nefas. Schol. Sophoclis Oed. Col. Αὖθις γοῦν φασι τὰς θεὰς ἀνθινοῖς μὴ κεχρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς Θεσμοφοριαζούσαις τὴν τῶν ἀνθινῶν στεφάνων ἀπείρῆσθαι χρῆσιν. Item mali Punici grana non edebant. Clemens Protreptico. Καὶ αἱ Θεσμοφοριάζουσαι τῆς ῥοιᾶς τοὺς κόκκους παραφυλάττουσιν ἐσθίειν. Medium verò diem, quem iam antè tertium dixi, totum ieiunio transigebant; atque inde ille Νηστεία dicebatur. Athenæus lib. VII. Τούτων ποτὲ λεχθέντων ἐπὶ τῷ καλῷ τούτῳ ὄψῳ, τῶν Κυνικῶν τις ἑταῖρος ἐλθὼν, ἔφη, ἄνδρες φίλοι, μὴ καὶ ἡμεῖς Νηστείαν ἄγομεν, Θεσμοφορίων τὴν μέσην, ὅτι δίκην κεστρέων νηστεύομεν; Erat autem Pyanepsionis decimus sextus. Plutarchus in Vitâ Demosthenis. Κατέστρεψε δὲ ἕκτη ἐπὶ δέκα Πυανεψιῶνος μηνὸς, ἐν ᾗ τὴν σκυθρωποτάτην τῶν Θεσμοφορίων ἄγουσαι παρὰ τῇ θεῷ νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες.

κες. Ieiunium verò hoc agitabant in templo deæ. ad eius ſimulacrum deſidentes. Hoc innuunt illa verba. Παρὰ τῇ θεῷ νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες. Et quidem humi. Plutarchus De Iſide & Oſiride. Καὶ γὰρ Ἀθήνησι νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες ἐν Θεσμοφορίοις χαμαὶ καθήμεναι. Intelligit hoc ieiunium Phurnutus, vbi de Cerere. Νηστεύουσι δὲ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἢ γεραίροντες αὐτὴν ἰδίῳ τρόπῳ, ἢ διὰ τὸ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀπέχεσθαι τῶν δεδομένων αὐτοῖς ὑπ' αὐτῆς, ἢ κατ' εὐλάβειαν ἐνδείας παρὰ τῆς θεοῦ ποτὲ γινομένης. Porrò hinc colligere ſimul licet; initium ſacrorum celebrandorum in decimum quartum menſis iſtius, finem in decimum octauum incidiſſe: ab vndecimo verò, quo aſſcendiſſe eas oſtendi, vſque ad decimum quartum ſeſe præparaſſe. Atque hoc omninò obſeruandum; neque enim temerè aliunde diſcamus. Ergo triduum caſtitati, & purificationi, eſt impenſum. Atque eò reſpexiſſe eſt cenſendus Ariſtoteles De Cœlo, lib. I. cap. I. vbi de ternario numero ei ſermo. Διὸ παρὰ τῆς φύσεως εἰληφότες ὥσπερ νόμους ἐκείνης, καὶ πρὸς τὰς ἁγιστείας τῶν θεῶν χρώμεθα τῷ ἀριθμῷ τούτῳ. Vbi Simplicius. Ὅτι δὲ τὰ τρία πάντα, καὶ τέλεια, ἔδειξεν, ἐκ τοῦ καὶ τὰς ἱερὰς ἁγιστείας τῷ ἀριθμῷ τούτῳ χρῆσθαι. Illud quoque non prætereundum, quod porcos expuliſſe Clemens tradit in Protreptico. Βούλει δὲ τὰ Φερεφάττης ἀνθολόγια διηγήσομαί σοι, καὶ τὸν κάλαθον, καὶ τὸ χάσμα τῆς γῆς, καὶ τὰς ὗς τὰς Εὐβουλέως, τὰς συγκαταποθείσας ταῖν θεαῖν. δι' ἣν αἰτίαν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μεγαρίζοντες, χοίρους ἐκβάλλουσιν. Sed errare

ego eum omninò existimo; & in Eleusinijs potius factum id verisimile. Certè ad ista sacra hæc omnia pertinent, quæ commemorat. Nam diuersa fuerunt Eleusinia à Thesmophorijs. quippe illa, instituta in memoriam errantis Cereris in quærendâ raptâ Proserpinâ, & tunc acceptarum frugum: hæc verò, ob acceptas leges. Talis quoque Theodoreti hallucinatio, qui membrum muliebre ab illis cultum refert, Therapeut. lib. III. Καὶ τὸν κτένα τὸν γυναικεῖον. οὕτω δὲ τὸ γυναικεῖον ὀνομάζουσι μόριον. ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις παρὰ τῶν τετελεσμένων γυναικῶν θείας τιμῆς ἀξιούμενον. Hoc itidem Eleusinijs factum affirmare non dubitauerim; idque in memoriam obscœni istius Baubonis facti, cùm reuelatâ parte pudendâ tristem Cererem, nec bibere volentem, ad risum, & sumendam oblatam potionem, tandem permouit; vt narrat Clemens libro citato, & ex eo etiam Arnobius lib. V. Profectò illis magis conuenit; siquidem obscœnissimâ licentiâ celebrari consueuisse, satis constat. Contra verò Thesmophoria summâ sanè cum veneratione à matronis longè castissimis, grauissimisque, peragebantur. Ecce apud Schol. Theocriti Id. IV. Νόμος ἦν Ἀθηναίοις, κατ᾽ ἔτος τελεῖν τὰ Θεσμοφόρια, καὶ παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, & quæ sequuntur, iam semel citata. Tamen conuitia illic vsitata, in memoriam Iambes, quæ conuitijs deæ mœstæ risum expresserat. Apollodorus lib. I. Ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα

(ἡ Δη-

(ἡ Δημήτηρ) τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων παρ' αὐτὰς καθίζεσθαι, γραῖά τις Ἰάμβη, σκώψασα τὴν θεὸν, ἐποίησε μειδιάσαι. διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν. Huc respexit Cleomedes Meteor. lib. II. Καὶ ἄλλας τοιαύτας κακὰς ἄτας· ὧν τὰ μὲν ἐκ χαμαιτυπείων ἄν τις εἶναι φήσειε· τὰ δὲ, ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρείοις ὑπὸ τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν. Porrò sacrum item arcanum, quodque effari non liceret, faciebant, Δίωγμα priùs, posteà Ἀπόδιωγμα dictum. Hesychius. Δίωγμα, θυσία τις Ἀθήνησι, ἐν ἀπορρήτῳ τελουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις. τὸ αὐτὸ καὶ Ἀπόδιωγμα ὕστερον ἐκλήθη. Ac originem eius sacrificij apud Suidam obseruare mihi videor, istis verbis. Χαλκιδικὸν δίωγμα. τοῖς Θεσμοφορίοις Ἀθήνησί τι νόμιμον, ἐν πολέμῳ γυναικῶν εὐξαμένων, διωχθῆναι τοὺς πολεμίους. καὶ συνέβη φυγεῖν εἰς Χαλκίδα. Et attingit obiter alibi Hesychius. Χαλκιδικὸν δίωγμα, διότι εἰς Χαλκίδα ἐγένετο ἡ ἐκδίωξις. Inuocabant etiam Calligeniam. Huc pertinent illa Aristophanis in Thesmoph. vbi ita mulieres Thesmophoria celebrantes pręco affatur.

Εὔχεσθε τοῖν Θεσμοφόροιν,
Τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ,
Καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ.

Omittebant hanc inuocationem mulieres Eretrienses. Docet Plutarchus in Græcis Quæst. Διὰ τί τοῖς Θεσμοφορίοις αἱ τῶν Ἐρετριέων γυναῖκες οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα, καὶ Καλλιγένειαν οὐ καλοῦσιν; Iam Καλλιγένεια dicebatur Ceres; vel,

vel, vt alij, nutrix eius: alij sacerdotem faciebant, alij pedissequam. Hesychij hâc de re locus planè corruptus est. Καλλιγένειαν, ἀλλὰ τ Δήμητραν γλῶ. ὐδεὶς γὰρ ὕτω ἔφη τ γλῶ Καλλιγένειαν. οἱ μὲν, τροφὸν αὐτῆς. οἱ ῇ, γεραιαν· οἱ ῇ, ἀκόλυθον. Restituo. Καλλιγένειαν, τ Δήμητραν, ἀλλὰ μὴ τ γλῶ. ὐδεὶς γὰρ ὕτως ἔ. τ. γ. Κ. Et deinde. οἱ δὲ, ἱέρειαν· οἱ δὲ, ἀ. Quin carmina quoque illic quædam cantata videntur Elegiaca, præpositâ in initio syllabâ vnâ, alteraque in medio insertâ. Coniecturam inde facere est, quod talia Θεσμοφόρεια nuncupata. Marius Victorinus Artis Grammaticæ lib. IV. *Item è duobus dactylis & semipede repetiti faciunt Elegiacum, adiectâ in primâ syllabâ vnâ, & in medio alterâ insertâ, quod Thesmophorion vocatur; vt,*

O perpetuò tellus quæ nunc viget vsta gelu.

Aliud quoque sacrificium peragere solitæ, puto vltimo festi die, ad auerruncandam deæ iram, si quid fortè, dum id celebrant, non ritè factum; idque, ceu mulctæ instar esset, Ζημία appellatum. Hesychius. Ζημία, θυσία τις, ἀποδιδομένη ὑπὲρ τῶν γινομένων ἐν τοῖς Θεσμοφορείοις. Atque hæc omnia à fœminis facta. Iam viri quoque Athenienses festum illud agitabant, & in honorem etiam deæ captiuos è carcere dimittebant. Marcellinus ad Hermogenem. Νόμος, ἐν τοῖς Θεσμοφορείοις λύεσθαι τὺς δεσμώτας. Sopater De Diuis. Quęst. Νόμος, τὺς δεσμώτας τοῖς Θεσμοφορείοις λύεσθαι. ὑποπτεύσας τις ἐπὶ τῇ ἑαυτῦ γυναικὶ, τὸν οἰκέτην ἔδησε. καὶ δήσας, ἀπεδήμησεν. ἐπισάντων τῶν Θεσμοφορείων, ἔλυσε

τὸν

τὸν οἰκέτην ἡ γυνή. Sciendum tamen, illis tantum liberationem permiſſam, qui ſacrorum adhuc participes; at, ſi qui polluti eſſent, quibus interdictum ſacris; eos ſoluere non licebat. En mox ibidem apud illum ipſum Sopatrum. Ἐξάγει δεσμωτηρίου δίδωσιν, οὓς μετέχειν ἱερῶν, καὶ σπονδῶν, ἐναγές. οὐ τοὺς ἀκαθάρτους, καὶ ἐναγεῖς, καὶ τῶν περιῤῥαντηρίων ἀπελαυνομένους. Et medio die, tertio, à iure dicendo abſtinebant. Obſeruare licet ex iſtis Ariſtophanis verbis Θεσμοφοριαζ.

Καὶ πῶς, ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε δικαστήρια
Μέλλει δικάζειν, οὔτε βουλῆς ἐσθ' ἕδρα,
Ἐπεὶ τρίτη 'στι Θεσμοφορίων, ἡ μέση.

Ac ſciendum, præter morem publicum eſſe, & extra ordinem, quod mox mulieres τὰς Θεσμοφοριαζούσας introducit eo die concionem conuocantes, ad ferendam in Euripidem ſententiam.

Ἄκουε πᾶς, ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε
Τῇ τῶν γυναικῶν, Τιμόκλει' ἐπεστάτει,
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν. εἶπε Σωστράτη
Ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
Τῶν Θεσμοφορίων. ———

Accedere verò ad hæc ſacra ſeruis, ancillisque, vetitum. Itaque Euripides apud eundem, eâdem fabulâ.

——— σὺ δ' ἄπιθ' ὦ Θρᾶττ' ἐκποδῶν.
Δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΘΗΣΕΙΑ.

Festum Thesei Athenis. Hesychius. Θήσεια, ἑορτὴ Ἀθήνησι. Epulum tunc pauperibus dabatur. Hinc est istud Aristophanis Pluto.

Ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμυστιλημένοι,
Γέροντες ἄνδρες, ἐπ᾽ ὀλιγίστοις ἀλφίτοις.

Mentio Theseorum iterum apud eundem in Thesmoph.

Προεδρίαν ταύτῃ δίδοσθαι Θησείοισι, καὶ Σκίροις.

Et certamen etiam fuit. Ecce apud Aulum Gellium, lib. XV. cap. XX. *Eleusinio, & Theseo, certamine pugnauit, & coronatus est.* Celebrata autem die mensis octauo. Schol. Aristophanis Pluto. Ταῖς ὀγδόαις τὰ Θήσεια ἤγετο. Plutarchus Theseo. Καὶ ταῖς ἄλλαις ὀγδόαις τιμῶσιν αὐτόν. Suidas. Ἡμέραι τινὲς ἐνομίζοντο Ἀθήνησι θεοῖς τισίν. οἷον νουμηνία, καὶ ἑβδόμη, Ἀπόλλωνι· τετάρτη, Ἑρμῇ· ὀγδόη, Θησεῖ. Et quod sacrum illi factum, Ὀγδόδιον dictum. Hesychius. Ὀγδόδιον, θυσία παρὰ Ἀθηναίοις, τελουμένη Θησεῖ.

ΘΡΙΩ.

Apollini celebrabatur hoc festum. Hesychius. Θριώ, λίτος, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος.

ΘΥΙΑ.

Baccho agitabant Elei ſtadijs circiter octo extra vrbem; credebantque ad illa deum accedere. Celebrabant verò hoc modo. In ſacello ſacerdotes lebetas tres vacuos deponebant; præſentibus ciuibus, & peregrinis, ſi quos fortè adeſſe contigiſſet; mox verò templi fores vel ſacerdotes ipſi, vel alij, quibus mandatum huius rei periculum facere, ſuo quiſque annulo obſignabant: ac poſtridie, inſpectis ſignis introgreſſi, lebetas vino repletas inueniebant. Pauſanias narrat in fine Eliac. II. Θεῶν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα Διόνυσον σέβουσιν Ἠλεῖοι, καὶ τὸν θεόν σφισιν ἐπιφοιτᾶν ἐς τῶν Θυίων τὴν ἑορτὴν λέγουσιν. ἀπέχει μέν γε τῆς πόλεως, ὅσον τε ὀκτὼ στάδια, ἔνθα τὴν ἑορτὴν ἄγουσιν, Θυῖα ὀνομάζοντες. λέβητας δὲ ἀριθμὸν τρεῖς ἐς οἴκημα εἰσκομίζαντες οἱ ἱερεῖς κατατίθενται κενοὺς, παρόντων καὶ τῶν πολιτῶν, καὶ ξένων, εἰ τύχοιεν ἐπιδημοῦντες. σφραγῖδας δὲ αὐτοί τε οἱ ἱερεῖς, καὶ τῶν ἄλλων ὅσοις ἂν κατὰ γνώμην ᾖ, ταῖς θύραις τοῦ οἰκήματος ἐπιβάλλουσιν. ἐς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, τά τε σημεῖα ἐπιγνῶναι πάρεστι σφίσι, καὶ ἐσελθόντες ἐς τὸ οἴκημα, εὑρίσκουσιν οἴνου πεπλησμένους τοὺς λέβητας.

ΘΥΛΛΑ.

Veneris feſtum. Heſychius. Θύλλα. κλάδους, ἢ φύλλα. ἢ ἑορτὴ Ἀφροδίτης.

ΘΥΝΝΑΙΑ.

Neptuno peragebantur post thynnorum capturam; quæ si felix extitisset, thynnum, quem cepissent primum, immolabant: & sacrificium Θυνναῖον dicebant. Athenæus lib. VII. Καὶ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος, ἐν τῷ Περὶ λέξεως, τοὺς ἁλιέας λέγει θυσίαν ἐπιτελοῦντας τῷ Ποσειδῶνι, ὑπὸ τὴν τῶν θύννων ὥραν, ὅταν εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ θεῷ τὸν πρῶτον ἁλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι Θυνναῖον.

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ.

In memoriam, vt puto, nuptiarum Iouis, ac Iunonis, agitabatur. Hesychius. Ἱερὸς γάμος. ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἥρας. Non rectè faciunt viri docti, qui cum Heræis confundunt. Meminit Menander in Comœdiâ, Μέθη inscriptâ, apud Athenæum lib. VI.

——— ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
Κομψότατος ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, ἱερὸν γάμον
Φάσκων ποιῆσαι δευτέραν μετ' εἰκάδα.

ΙΘΩΜΑΙΑ.

Celebrabantur à Messenijs, in honorem Iouis Ithomatæ; & antiquitùs certamen quoque Musicum erat. Pausanias Messeniacis, vbi De Ioue Ithomatâ. Ἄγουσι δὲ ἑορτὴν ἐπέτειον, Ἰθώμαια. τὸ δὲ ἀρχαῖον

ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μυσικῆς. Stephanus in Ἰθώμη. Ἀφ' οὗ ὁ πολίτης, Ἰθωμάτας, & Ζεὺς Ἰθωμάτας. & ἑορτὴ, Ἰθώμαια.

ΙΛΑΡΙΑ.

Feſta erant, non pietati, ſed lætitiæ conſecrata; eaq; duplicia: illa, publica; hæc, priuata. Maximus Monachus in Scholijs ad Dionyſij Areopagitæ Epiſt. VIII. Ἦσαν τινες ἡμέραι τοῖς εἰδωλολάτραις, ἃς ἱλαρίας ἐκάλουν. καὶ αἱ μὲν ἦσαν ἴδιαι, καὶ ἱλάριοι, (reſcribo, ἦσαν ἰδικαὶ ἱλάρειαι.) ὡς ὅταν τις ἔγημεν, ἢ υἱὸν ἐκτήσατο. αἱ δὲ κοιναὶ, καὶ δημόσιαι, Ἱλάρια ἐκαλοῦντο, ὡς ὅταν βασιλεὺς ἀναγορευόμενος τὰς δημοσίας ἱλαρίας παρεῖχε, καὶ οὔτε πένθιμα ἐν ταύταις φορεῖν ἐξῆν, ἀλλὰ καὶ θυσίαι, καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετελοῦντο δημόσιαι, & οἱ πενθοῦντες ἐπαύοντο, & ἐθεώρουν, καὶ ἐν εὐωχίαις ἀπαύστοις διῆγον τὰς ὡρισμένας ἡμέρας ταῖς τοιαύταις ἱλαρίαις. Quæ verbo tenus deſcripſit Georgius Pachymerius, in eiuſdem Epiſtolæ paraphraſi. Apud Romanos proprio nomine *Hilaria* dicebantur, feſtum Matri deûm ſacrum. Maximus ille loco citato. Ἦν δὲ & Ἱλάρια ἑορτὴ ἰδικὴ Ῥωμαίων εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Lampridius in Alexandro Seuero. *Hilarijs matris deûm, & ludis Apollinaribus, & Iouis epulo, & Saturnalibus, & huiuſmodi feſtis diebus.* Vopiſcus in Aureliano. *Hilaribus, quibus omnia feſta, & fieri debere ſcimus, & dici.* Celebrataque ad diem VIII. Kal. Apriles. Macrobius Sat. lib. I. cap. XXI. *Celebratur lætitiæ exordium ad* VIII *Kal.*

 Aprilis,

Aprilis, quem diem Hilaria appellant, quo primùm tempore diem longiorem nocte protendit.

ΙΛΙΕΙΑ.

Præterijſſem iſtud feſtum, tanquam à propoſito noſtro alienum; niſi inter Græca viderem à doctiſſimo Caſtellano commemorari. Erat verò non Græcorum, ſed Ilienſium. Suidas. Ἰλίεια, Ἀθηνᾶ, ἡ παρ' Ἰλιεῦσι τιμωμένη. Sed errat ille, qui cognomen deæ putat, quod feſti nomen, deæ ſacri. Euſtathius ad Iliad. λ'. Ἰλίεια, ἑορτὴ δὲ ταῦτα ἦσαν ἐν Ἰλίῳ, γράφεσθαι μὲν ὤφειλε κατὰ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ἰῶτα, τῷ λόγῳ τοῦ Ὀλύμπια, καὶ Πύθια. Corruptus iſte Heſychij locus in errorem Petrum Caſtellanum induxit. Ἰλίεια. ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις. ἐν Ἰλίῳ Ἀθηνᾶς Ἰλιάδος καὶ πομπὴ καὶ ἀγών. Reſtituo. Ἰλίεια, ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἰλίῳ Ἰλιάδος. Poſtremum illud Ἀθηνᾶς, malè à ſupino librario geminatum, corrumpendo loco fuit; & corruptio decipiendo viro dicto.

ΙΝΩΑ.

Celebrabantur ad aquam Inûs, in quam feſto hoc panificia inijciebant; quæ ſi ea retineret, fauſtum omninò ſignum erat: ſi reijceret, infauſtiſſimum. Pauſanias in Laconicis. Προελθόντι δὲ ἐν δεξιᾷ δύο που σταδίους, ἐστὶν Ἰνοῦς καλούμενον ὕδωρ. μέγεθος μὲν κατὰ λίμνην μικράν, τὸ γῆς δὲ ἐν βάθει μᾶλλον.

λον. ἐς τοῦτο τὸ ὕδωρ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ἰνοῦς ἐμβάλλουσιν ἀλφίτων μάζας. ταύτας ἐπὶ μὲν αἰσίῳ τοῦ ἐμβαλόντος καταδεξάμενον ἔχει τὸ ὕδωρ. εἰ δὲ ἀναπέμψαιτο σφᾶς, πονηρὸν κέκριται σημεῖον. Celebrabant quoque Megarenſes. Pauſanias Atticis, vbi de ijs agit. Μόνοι δέ εἰσιν Ἑλλήνων οἱ Μεγαρεῖς οἱ λέγοντες τὸν νεκρὸν τῆς Ἰνοῦς ἐπὶ τὰ παραθαλάσσιά σφισιν ἐκπεσεῖν τῆς χώρας, Κλησὼ δὲ καὶ Ταυρόπολιν εὑρεῖν τε καὶ θάψαι· θυγατέρας δὲ αὐτὰς εἶναι Κλήσωνος τοῦ Λέλεγος· καὶ Λευκοθέαν τε ὀνομασθῆναι παρὰ σφίσι πρώτοις φασὶν αὐτὴν, καὶ θυσίαν ἄγειν ἀνὰ πᾶν ἔτος. Antiquiſſima Corinthi inſtituta à rege Siſypho, Athamantis fratre. Iſaacius Tzetzes ad Lycophronem, vbi De Inone agit, filioque eius Palæmone. Σίσυφος δὲ, ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος, βασιλεύων Κορινθίων, ἀγῶνα καὶ θυσίαν ἐπ' αὐτῶν ἐτησίως ἐκέλευσε γίνεσθαι. ὅθεν καὶ θεοὺς αὐτοὺς κεκλήκασι, καὶ Λευκοθέαν, ἀπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης ἀφροῦ, τὴν Ἰνώ.

ΙΟΒΑΚΧΕΙΑ.

Baccho ſacra erant. Demoſthenes Orat. in Neæram. τὰ Θεοίνια, (ita emendandum ſupra docui.) καὶ Ἰοβάκχεια, γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια.

ΙΟΛΑΙΑ.

Herculi Thebani celebrabant, itaque appellabant in honorem Iolai; aliter Ἡράκλεια etiam dicta.

dicta. Schol. Pindari Olymp. Od. VII. Ἐν δὲ Θήβαις, τὰ Ἡράκλεια. τὰ δ' αὐτὰ καὶ Ἰολάϊα καλεῖται. Iterum Isthm. Od. I. Ἐν μὲν Θήβαις, Ἰολάϊα, ἢ Ἡράκλεια. Etiam Sardi, vt est obseruare apud Pausaniam Phocicis. Ἔστι δὲ οὖν καὶ κατ' ἐμὲ ἔτι χωρία τε Ἰολάια ἐν Σαρδοῖ, καὶ Ἰόλαος παρὰ τῶν οἰκητόρων ἔχει τιμάς. Apud Thebanos eo festo certamen quoque erat, eoque qui vicisset, coronam è myrto accipiebat. Docet Scholiastes Pindari Isthm. Od. IV. Μυρσίνης στεφάνοις ἐν Θήβαις στεφανοῦνται, οἱ νικῶντες τὰ Ἰολάϊα.

ΚΑΒΕΙΡΙΑ.

Ita legendum esse puto apud Hesychium. Καβείρια, ἑορτὴ ἀγομένη. Malè hodie editur, κάβηρα. Festum autem erat τῶν Καβείρων, qui in Lemno colebantur. Ipse statim explicat. Κάβειροι. καρκῖνοι. πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί. λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Suidas. Κάβειροι. ὄνομα ἔθνους. σημαίνει δὲ καὶ δαίμονας. Etiam Thebani celebrabant, auctore Methapo Atheniensi. Pausanias in Messenicis. Ὁ δὲ Μέθαπος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, τελετῆς, καὶ ὀργίων, καὶ παντοίων συνθέτης. Οὗτος καὶ Θηβαίοις τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν κατεστήσατο. Plura apud eundem vide in Bœoticis. Item Samothraces. Himerius in Eclogis Declam. Λέγεταί ποτε καὶ Ὀλυμπιάδα, τὴν ἐπὶ τοῖς Ἀλεξάνδρου τόκοις εὐδαίμονα, ὀργιάζουσαν τὰ Καβείρων ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια,

μυστήρια, ἰδεῖν κατὰ τὴν τελετὴν τὸν Φίλιππον. Inde est apud Dionysium Periegeten.

——— Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ.

Ad quem locum Eustathius. Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρακικὴν, Κορυβάντιον ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια. Scholiastes Apollonij lib. I. Μυοῦνται ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις. Erant autem antiquissima, & Ioue, vt fabulantur, priora; qui desita iam renouauit, & Iasionem, alterum ex Electrâ filium, quo honoratior esset, ijs præfecit. isque primus, anteà non solitum, cum exteris communicauit; vt maior ceremonijs celebritas accederet. Diodorus Siculus lib. V. Τὸν γὰρ Δία βουληθέντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν υἱῶν (τὸν Ἰασίωνα) τιμῆς τυχεῖν, παραδεῖξαι αὐτῷ τὴν τῶν μυστηρίων τελετὴν, πάλαι μὲν οὖσαν ἐν τῇ νήσῳ, τότε δέ πως παραδοθεῖσαν, ὧν οὐ θέμις ἀκοῦσαι πλὴν τῶν μεμυημένων. δοκεῖ δὲ οὗτος πρῶτος ξένους μυῆσαι, καὶ τὴν τελετὴν διὰ τούτων ἔνδοξον ποιῆσαι. Huc respexit Iamblichus De Vitâ Pythagoræ, lib. I. cap. XXVIII. Ἔτι δέ φασι καὶ σύνθετον αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν φιλοσοφίαν, καὶ θεραπείαν. ἃ μὲν, μαθόντα παρὰ τῶν Ὀρφικῶν· ἃ δὲ, παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων· ἃ δὲ, παρὰ Χαλκιδέων, καὶ Μάγων· ἃ δὲ, παρὰ τῆς τελετῆς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι γινομένης, ἐν Ἴβρῳ τε, καὶ Σαμοθράκῃ. Sed legendum illic primò, π. τῆς τελετῆς. quod viro erudito, Ioanni Arcerio, etiam visum; deinde, non ἐν ἠπείρῳ, vt idem existimat; sed, ἐν Ἴμβρῳ: nam Imbrus quoque Cabirorum erat. Stephanus. Ἴμβρος, νῆσος ἱερὰ Καβείρων. Eustathius in Dionysium. Ἡ δὲ Ἴμβρος, Θρακικὴ μὲν

ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων, καὶ αὐτή. De Samothracibus, est etiam locus Herodoti, lib. II. Ὅστις δὲ τὰ Καβείρων ὄργια μεμύηται, τὰ Σαμοθρήϊκες ἐπιτελέουσι, λαβόντες παρὰ Πελασγῶν, οὗτος ὡνὴρ οἶδε τὰ λέγω. Vbi hoc obserua; illos à Pelasgis accepisse. Celebrabantur verò noctu. Cicero De Nat. Deorum, lib. I. *Prætereo Samothraciam, eaque, quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur.* Initiabantur his pueri à certo tempore. Donatus ad Terentij Phorm. Act. I. Sc. I. *Terentius Apollodorum sequitur, apud quem legitur, in insulâ Samothracum à certo tempore pueros initiari, more Atheniensium.* Porrò Cabirorum mysteria commemorat etiam Clemens in Proptreptico, sed corruptis hodie verbis. Καβείρους δὲ τοὺς Κορύβαντας καλοῦντες, καὶ πελουτὴν Καβειρικὴν καταγγέλλουσιν. Restituo. καὶ τελετὴν Καβειρικὴν κ. Etiam Athenagoras in Legatione. Διαγόρᾳ μὲν γὰρ εἰκότως ἐνεκάλουν Ἀθηναῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατατιθέντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημεύοντι μυστήρια. Macrobius Sat. lib. III. cap. IV. *Tarquinius, Demarati Corinthij filius, Samothracicis religionibus mysticè imbutus.* Scholiastes Aristophanis Pace. Μεμυημένος. τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι γὰρ οἱ μεμυημένοι ταῦτα δίκαιοί τε εἶναι, καὶ ἐκ δεινῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων. Vbi obseruandum; quod, qui illis initiati, tuti contra tempestates maris, aliaque item pericula, censerentur. Id ipsum tradit quoque Interpres vetus Apollonij lib. I. Τὰς τελετὰς λέγει, τὰς ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἀγομένας, ἃς εἴ τις μυηθείη,

θείη, ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διασώζεται. Diodorus Siculus lib. v. Διαβεβόηται δὲ ἡ τούτων τῶν θεῶν ἐπιφάνεια, καὶ παράδοξος ἐν τοῖς κινδύνοις βοήθεια τοῖς ἐπικαλεσαμένοις τῶν μυηθέντων. Quo respexit Aristophanes Pace.

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
Μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν.

His autem sacris quos initiare vellent, eos in solio collocabant, circum choreas agitantibus mystis alijs; idque Θρονισμὸς, siue Θρόνωσις, dicebatur. Obseruare est apud Platonem Euthydemo. Ποιεῖτον δὲ ταὐτὸν ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων, (hi verò ijdem cum Cabiris, vt nôrunt antiquitatis periti.) ὅταν τὴν θρόνωσιν ποιῶνται περὶ τοῦτον ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν. καὶ γὰρ ἐκεῖ χορεία τίς ἐστι, καὶ παιδιὰ, εἰ ἄρα καὶ τετέλεσαι. Has ipsas Cabirorum initiationes intellexit Dion Chrysostomus, Orat. XII. Καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλουμένῳ θρονισμῷ καθίσαντες τοὺς μυουμένους οἱ τελοῦντες, κύκλῳ περιχορεύειν. Hesychius. Θρόνωσις. καταρχὴ περὶ τοὺς μυουμένους. Platonis locum respexit Proclus, Theol. Plat. lib. VI. cap. XIII. Πεφόρμενος ἡ ταῖς τελεταῖς ὁ Πλάτων, καὶ τοῖς περὶ αὐτὰς δρωμένοις, ἐνδείκνυται περὶ αὐτῶν, ἐν μὲν τοῖς Νόμοις, τῆς ἐκ Κορυβάντων καταυλήσεως ἡμᾶς ἀναμιμνήσκων, τῆς πᾶν τὸ ἄτακτον, καὶ θορυβῶδες, κίνημα καταστελλούσης. ἐν δὲ τῷ Εὐθυδήμῳ, τοῦ θρονισμοῦ μεμνημένος, ὃν ἐν τοῖς Κορυβαντικοῖς ἐπετέλουν. Descripserat huius in solio collocationis ritum Orpheus, siue Nicias Eleates, vt alij volunt; & Poëma Θρονισμοὺς inscripserat. Suidas in Ὀρφεύς.

vbi eius Opera recenset. Θρονισμοὺς, Μητρώους, Βακχικά. Ταῦτα Νικίου τοῦ Ἐλεάτου φασὶν εἶναι. Porrò hoc pacto initiati fasciâ purpureâ ventrem circumligabant. Docet Scholiastes Apollonij loco iam citato, vbi de his mysterijs agit. Περὶ τὴν κοιλίαν οἱ μεμυημένοι ταινίας ἅπτουσι πορφυρᾶς. Caput autem oleæ germine coronabant. Proclus in Platonem De Rep. Τὸ ἔλαιον, ῥώμης ὂν ποιητικὸν, καὶ γυμναστικῇ προσῆκον, οἰκείως ἔχει τῇ Κουρητικῇ θεότητι. καὶ γὰρ οἱ πρώτιστοι Κούρητες, τά τε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς αἰτιῶνται, καὶ περιεστέφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλαίας. Sacrorum eorum arcana prodit nobis Arnobius lib. v. *Obliuioni etiam Corybantia sacra donentur, in quibus sanctum illud mysterium traditur: frater trucidatus à fratribus*. Firmicus De Errore Prof. Relig. *In sacris Corybantum parricidium colitur; nam vnus frater à duobus interemptus est.* Inde alibi ab eodem dictum, eodem Opere. *Qui fraternum desiderat sanguinem, Corybantium sequatur institutum.* Confugiebant ad hæc sacra, qui cædem aliquam admisissent; vt à sacerdote, qui Κοίης, siue Κόης, dicebatur, lustrarentur. Obseruare est in Hesychij Glossis. Κοίης, ἱερεὺς Καβείρων, ὁ καθαίρων φονέα. οἱ δὲ, κόης.

ΚΑΛΛΑΟΙΔΙΑ.

Dianæ celebrabantur apud Lacedæmonios; eratque certamen. Hesychius. Καλαοίδια, ἀγὼν ἐπιτελούμενος Ἀρτέμιδι παρὰ Λάκωσιν.

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ.

Lesbij celebrabant, & certamen erat in fano Iunonis inter mulieres de formâ. Schol. Homeri ad Iliad. ί. Παρὰ Λεσβίοις ἀγὼν ἄγεται κάλλους γυναικῶν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενος Καλλιστεῖα. Mentio est in Hedijli Epigrammate, quod sine Auctoris nomine citat Suidas in Καλλιστεῖα; exstatque Anthologiæ lib. VI. cap. VIII.

Τῷ γάρ τοι κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ
Νεβρίδα καὶ χρυσέην τὴν δ' ἔθετο πρόχοην.

Celebrarunt etiam Parrhasij, cùm in vrbem conuenissent, à Cypselo ad Alpheum flumen ædificatam; qui instituit festo Eleusiniæ Cereris: quæque concertarent mulieres, Χρυσοφόροι appellabantur. Athenæus lib. XIII. Οἶδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνα ποτὲ διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορεῖ Νικίας ἐν Ἀρκαδικοῖς. διαθεῖναι φασὶν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειόν. εἰς ἣν κατοικίσαντας Παῤῥασίων τινὰς, τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστῆσαι Δήμητρι Ἐλευσινίᾳ. ἧς ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελέσαι, καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα Ἡροδίκην. ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος, καὶ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες Χρυσοφόροι ὀνομάζονται. Vt autem fœminæ, ita etiam hoc certamen viri certârunt apud Elienses; vbi victor prœmium arma accipiebat, quæ Mineruæ consecrabat, vittis redimitus ab amicis, & coronam è myrto gestans, ad deæ templum accedens.

Narrat idem Athenæus, loco citato. Θεόφραςος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γίνεσθαι παρὰ Ἠλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικήσαντας ἆθλα ὅπλα, ἅπερ ἀνατίθεσθαι φησὶ Διονύσιος ὁ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ. τὸν δὲ νικήσαντα, ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων, καὶ πομπεύοντα, ἕως τοῦ ἱεροῦ παραγίνεσθαι. τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρρίνης ἱστορεῖ Μύρσιλος ἐν Ἱστορικοῖς Παραδόξοις.

ΚΑΛΛΥΝΤΗΡΙΑ.

Apud Athenienſes celebrabantur. Etymologici Auctor. Καλλυντήρια, καὶ Πλυντήρια, ἑορταὶ δύο Ἀθήνῃσι.

ΚΑΡΝΕΙΑ,

Inſtituta Spartæ Olympiade XXVI. Athenæus lib. XIV. Ἐγένετο δὲ ἡ θέσις τῶν Καρνείων κατὰ τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ὡς Σώσιμος φησὶν ἐν τῷ Περὶ χρόνων. Et Anonymus in Deſcript. Olymp. ad eius Olympiadis annum primum ita diſertè notat. Τὰ Κάρνεια ἀγὼν πρῶτον ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ. Habebat autem feſtum hoc militiæ imitationem; quippe loca erant numero nouem, Σκιάδες appellata: in quorum ſingulis viri nouem ad mandatum publicum, per præconem denuntiatum, cœnabant dies continuos nouem, quibus feſtum terminabatur. Athenæus lib. IV. Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ Διακόσμου,

τὴν

ὁ τῶν Καρνείων φησὶν ἑορτὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν τῷ ἀριθμῷ. σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκηνὰς ἔχοντες παραπλήσιόν τι. καὶ ἐννέα καθ᾽ ἕκαστον ἄνδρες δειπνοῦσι, πάντα τε ἀπὸ προστάγματος κηρύσσεται. ἔχει τε ἑκάστη σκιὰς φρατρίας τρεῖς. καὶ γίνεται ἡ τῶν Καρνείων ἑορτὴ ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα. Et Eustathius extremo Commentario ad Iliad. ω. Ἡ τῶν Καρνείων παρὰ Λάκωσιν ἑορτὴ μίμημα ἦν στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. τόποι μὲν γὰρ ἐννέα τῷ ἀριθμῷ, σκιάδες μὲν καλούμενοι, σκηνὰς δέ τι ἔχοντες παραπλήσιον, ἐννέα δὲ καθ᾽ ἕκαστον ἄνδρες ἐδείπνουν. φιλία ἴσως καὶ ἐκεῖ ἀριθμοῦ Ὁμήρου φίλου τοῦ ἐννέα. διὸ καὶ ἐπάγει ὁ τοῦθ᾽ ἱστορήσας τὸ, γίνεται δὲ ἡ ἑορτὴ ἐφ᾽ ἡμέρας ἐννέα. Primus autem festi dies erat mensis Carnei septimus. Obseruo apud Plutarchum Sympos. lib. VIII. Quæst. I. Ὁ δὲ Φλῶρος οὐδὲ Καρνεάδην ἀπαξιοῦν ἔφη μνήμης ἐν τοῖς Πλάτωνος γενεθλίοις, ἄνδρα τῆς Ἀκαδημίας εὐκλεέστατον ὀργιαστήν. Ἀπόλλωνος γὰρ ἀμφοτέρους ἑορτῇ γενέσθαι. τὸν μὲν γὰρ Θαργηλίοις Ἀθήνησι, τὸν δὲ Κάρνεια Κυρηναίων ἀγόντων. ἑβδόμη δὲ ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι. Ac certamen tunc quoque erat. Anonymus in Descript. Olymp. citatis iam verbis. Τὰ Κάρνεια ἀγὼν πρῶτον ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ. Eoque primus victoriam retulit Terpander. Athenæus lib. XIV. Τὰ Κάρνεια πρῶτος πάντων Τέρπανδρος νικᾷ, ὡς Ἑλλάνικος ἱστορεῖ, ἔν τε τοῖς ἐμμέτροις Καρνεονίκαις, καὶ ἐν τοῖς καταλογάδην. De eo ipso est Plutarchi locus in Lac. Instit. Τιμοθέου δὲ ἀγωνιζομένου τὰ Κάρνεια, εἷς τῶν ἐφόρων, μάχαιραν λαβὼν, ἠρώτησεν αὐτὸν, ἐκ ποτέρου τῶν μερῶν ἀποτέμει τὰς πλείους τῶν ἑπτὰ χορδῶν.

Sacer-

Sacerdos, qui hoc festo rem sacram faceret, Ἀγητὴς dicebatur. Hesychius. Ἀγητὴς, ὁ ἱερώμενος. ἄλλως. ἐν δὲ τοῖς Καρνείοις ὁ ἱερώμενος τοῦ θεοῦ. Ita emendo. Non rectè editur, ἱερώμενος τῆς θεοῦ. Nam Apollini sacra Carnéa erant.

ΚΑΡΥΑ.

Dianæ in honorem celebrabatur. Hesychius. Καρύαι. τὰς ἀμυγδάλας, καὶ καστάνας. καὶ τόπος Ἀρτέμιδος, καὶ ἑορτὴ, Καρύα. Fortassis idem est festum, quod

ΚΑΡΥΑΤΙΣ.

eidem Hesychio commemoratur. Καρυατὶς, ἑορτὴ Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερόν. Erat autem Dianæ id festum apud Laconas, celebratum Caryis; virginesque, dum id celebratum, choreas deæ in honorem agitabant. Pausanias Laconicis. Τρίτη δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐμβολὴ κατὰ τὰ δεξιὰ εἰς Καρύας ἄγει, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Καρύαι. καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος. χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Diomedes Grammatices lib. III. *Quo tempore, aduentante Xerxe in Græciam, omnes, desertâ Laconiâ, metu Barbarorum perterriti, in diuersas partes fugisse creduntur; & cùm virgines timore laterent, ex hoc euenisse, vt eo die,*

die, quo solitus erat chorus virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, nemo ad solenne sacrum inueniretur. Huc pertinet illud Statij Theb. IV.

Plaudentiq́; habiles Caryæ resonare Dianæ.

Vbi corruptus valdè Lutatius Interpres, & per occasionem emendandus. *Templum in Laconiâ Dianæ sacrum, quod etiam Carratium nominatum est ex hâc causâ. Cùm luderent virgines, meditatus ruinam omnis chorus in arborem nucis fugit, & in ramo eius pependit; quam nucem Græci caram vocant. Ergo de arbore, & templo, & de deâ, nomen accepit.* Restituo. *q. etiam* Καρυάτιον *nominatum.* Deinde. *q. n. Græci* καρύαν *vocant.* Denique. *Ergo de arbore & templum, & dea, nomen a,*

ΚΙΣΣΟΤΟΜΟΙ.

Festum isthoc apud Phliasios erat, Hebæ sacrum. Pausanias Corinthiacis. Παρὰ δὲ Φλιασίοις τῇ θεῷ ταύτῃ (τῇ Ἥβῃ) καὶ ἄλλαι τιμαὶ, καὶ μέγιστον τὸ εἰς τοὺς οἰκέτας ἐστι. δεδώκασι γὰρ δὴ ἄδειαν ἐνταῦθα ἱκετεύουσιν. λυθέντες δὲ οἱ δεσμῶται, τὰς πέδας πρὸς τὰ ἐν τῷ ἄλσει δένδρα ἀνατιθέασιν. ἄγεται δὲ καὶ ἑορτὴ σφίσιν ἐπέτειος, ἣν καλοῦσι Κισσοτόμους.

ΚΛΑΔΕΥΤΗΡΙΑ.

Hesychius. Λέγουσι Μεσσάπιοι καὶ ἑορτὴν Βισβαίαν, ἣν ἡμεῖς Κλαδευτηρίαν λέγομεν.

ΚΝΑΚΑΛΗΣΙΑ.

Dianæ Cnacaleſiæ celebrabant quotannis in monte Cnacalo Caphyatæ. Meminit Pauſanias in Arcadis. Καφυάταις ἢ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι, καὶ ἐπίκλησιν Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος. Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι.

ΚΟΝΝΙΔΕΙΑ.

In Connidæ, Theſei pædagogi, honorem celebrabant Athenienſes pridie Theſeorum, arietem ei immolantes. Plutarchus in Vitâ Theſei. Ἐπιστάτην ἔχειν, καὶ παιδαγωγὸν, ὄνομα Κοννίδαν. ᾧ μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ τῶν Θησείων κριὸν ἐναγίζουσιν.

ΚΟΡΕΙΑ.

In Proſerpinæ honorem agitata. Scholiaſtes Pindari Olymp. Od. VII. Πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. Plutarchus in Dione. Ταῦτα ποιήσας ὁ Κάλλιππος πάντα, καὶ τὸν ὅρκον ἀπομόσας, οὕτω κατεγέλασε τῶν θεῶν, ὥστε περιμείνας τὴν ἑορτὴν ἧς ὤμοσε θεοῦ, δρᾷ τὸν φόνον ἐν τοῖς Κορείοις. Heſychius. Κορεία, θεραπεία, καλλονή. ἡ θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη.

ΚΡΟΝΙΑ.

Saturno peragebantur. Theodoretus Therapeutico VII. Ἀπεκλήρωσε πανηγύρεις ἑκάστῳ τῶν δαιμόνων, ἐκ τῆς προσηγορίας ὀνομάζων τὴν ἑορτήν. Ἕρμαια, καὶ Κρόνια. Scholiastes Aristophanis Nubibus. Ἔστι Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτή, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατορνάλια.

ΚΥΝΟΦΟΝΤΙΣ.

Argiuorum festum erat, quod diebus canicularibus celebrabant; ita dictum, vt videtur, quia tunc canes occiderentur. Colligere est ex Athenææ, lib. III. Μὴ βαῦζε, εἶπεν, ὦ ἑταῖρε, μηδὲ ἀγριαίνου, τὴν κυνικὴν περιβαλλόμενος λύσσαν, τῶν ἀπὸ κυνὸς οὐσῶν ἡμερῶν δέον αἰκάλλειν μᾶλλον, καὶ προσσαίνειν τοῖς συνδείπνοις, μὴ καί τινα Κυνοφόντιν ἑορτὴν ποιησώμεθα, ἀντὶ τῆς παρ' Ἀργείοις τελουμένης.

IOANNIS MEVRSI

GRÆCIÆ FERIATÆ,

SIVE, DE FESTIS Græcorum,

LIBER V.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

NOMEN feſti eſt ignotum. In hoc fœminæ optimates ſeorſim in androne magno peruigilium agitabant; reliquæ verò promiſcuè cum familiâ vniuerſâ. Meminit Plutarchus, Amat. Narrat. vltimâ, vbi de Alcippo Lacedæmonio, & vxore eius Damocritâ. *Πανταχόθεν δὲ ἡ Δαμοκρίτα περιελαυνομένη, ἐτήρησέ τινα πάνδημον ἑορτὴν, ἐν ᾗ γυναῖκες ἅμα παρθένοις, καὶ οἰκείοις, καὶ νηπίοις ἑώρταζον. αἱ δὲ τῶν ἐν τέλει, καθ' ἑαυτὰς ἐν ἀνδρῶνι μεγάλῳ διεπαννύχιζον.* Aliud quoque, pariter ignotum, in quo fœminæ viros cælibes, circum-

circum aram tractos, colaphis cædebant; vt hâc contumeliâ eos ad vxorem ducendam impellerent. Athenæus initio lib. XIII. Κλέαρχος δ' ὁ Σολεὺς ἐν τοῖς Περὶ παροιμιῶν· ἐν Λακεδαίμονι, φησὶ, τοὺς ἀγάμους αἱ γυναῖκες ἐν ἑορτῇ τινὶ περὶ τὸν βωμὸν ἕλκουσαι ῥαπίζουσιν, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὕβριν φεύγοντες, φιλοστοργῶσί τε, καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις.

ΛΑΜΠΑΣ.

Lampadum certamen erat. Dixi de eo nuper libro *De Populis Atticæ*, quia occasio erat, in Κεραμεικός. Hîc reponam, ememdatiùs, pleniusque, loco proprio. Hesychius. Λαμπάς. λαμπάδος ἀγών. Andocides Orat. in Alcibiadem. Καίτοι τυγχάνω νενικηκὼς εὐανδρίᾳ, καὶ λαμπάδι, καὶ τραγῳδοῖς. Ita enim locum illum, corruptum hodie, emendandum pridem monui; libro, quem iam dixi, & loco. Arrianus De Exped. Alexandri, lib. III. Ἀλέξανδρος, καὶ λαμπάδα ποιήσας, καὶ ἀγῶνα γυμνικόν. Æneas Tacticus Poliorcetici cap. XVII. Ἐν ᾗ μὴ ὁμονοούσῃ πόλει, καὶ ὑπόπτως πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων, χρὴ προνοοῦντα εὐλαβεῖσθαι τὰς μετ' ὄχλου ἐξόδους, ἐπὶ θεωρίαν λαμπάδος, καὶ ἱπποδρομίας, καὶ τῶν ἄλλων ἀγώνων. Isæus in Orat. Περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. Τηλικοῦτος ὢν τετριηράρχηκε, κεχορήγηκε δὲ τραγῳδοῖς, γεγυμνασιάρχηκε δὲ λαμπάδι. Inscriptio Vetus.

ΛΑΜΠΑΔΑ
ΝΕΙΚΗΣΑΣ
ΣΥΝΕΦΗΒΟΙΣ ΤΥΔ Α
ΝΕΘΗΚΑΣ Ο
ΠΑΝΤΩΝΩ
ΤΥΧΙΔΟΥ
ΑΘΜΟΝΕΥΣ.

Meminit etiam Xenophon περὶ προσόδων, & Pollux lib. VIII. cap. IX. Peragabatur autem in Ceramico extra vrbem. Suidas. Κεραμεικὸς, τόπος τῆς Ἀττικῆς ὑψηλὸς, ὅπου ἐπετέλουν Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος λαμπάδος χοροῦ ἀγῶνα. Erat verò triplex; vnumque Panathenæis, alterum Vulcanalibus, tertium Prometheis celebrabatur. Scholiastes Aristophanis ad Ranas. Ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο κατὰ τὰ Προμήθεια, Ἡφαίστια, Παναθήναια. Harpocration. Τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος, Παναθηναίοις, καὶ Ἡφαιστείοις, καὶ Προμηθείοις. Ac sacra singula dijs festorum præsidibus, Mineruæ, Vulcano, & Prometheo. Scholiastes Aristophanis ad Ranas. Λαμπαδηδρομίαι γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Vide quoque Etymologici Auctorem in Κεραμεικός. Plato De Rep. lib. I. Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ. Mineruam intelligit; cui vt proprium festum istud Panathenaïcum, ita, quod tum celebrari vsitatum, lampadum certamen. Alterius, Vulcano sacri, meminit Herodotus, lib. VIII. Καθάπερ Ἕλλησιν ἡ

λαμπα-

λαμπαδηφορία, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελοῦσι. Etiam Themiſtius Orat. De Theodoſij Humanitate. Καὶ τότ᾽ ἐγὼ μόνον ᾐσθόμην φωνῆς νικώσης τῷ τάχει τὴν τῷ Ἡφαίστῳ τελουμένην λαμπαδηφορίαν, καὶ διὰ πομπίμων ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους, σταδίους τόσους καὶ τόσους, ὥσπερ φρυκτωρίας διαπεμπομένην. Et certaturi ex turri quâdam, quæ in Ceramico, accenſas faces accipiebant. Hinc Ariſtophanes Ranis.

ΗΡ. Καθέρπυσον νῦν ἐς Κεραμεικόν. ΔΙ. κᾆτα τί;
ΗΡ. Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον ὑψηλόν. ΔΙ. τί δρῶ;
ΗΡ. Ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ᾽ ἐντεῦθεν θεῶ.
Κἄπειτ᾽ ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
Εἶναι, τόθ᾽ εἶναι καὶ σὺ σαυτόν. ——

Vbi Scholiaſtes. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθήνησιν, ὅπου συνετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατ᾽ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινα ὑπάρχειν φασὶν, ἐφ᾽ ὃν συμβουλεύει αὐτὸν ἀναβάντα θεωρεῖν τὴν λαμπάδα. Dixi in Ceramico certatum; ſed Prometh éa in Academiâ peragebant. Clarum ex Pauſaniâ in Atticis; qui tradit, aram in Academiâ Promethei fuiſſe, vnde accenſas faces in vrbem curſu deferebant. Ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ, inquit, ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ᾽ αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Et accendi in Academiâ faces ſolitas tradit quoque Plutarchus Solone, ad Cupidinis nempe ſtatuam, quæ illic erat, à Piſiſtrato collocata. Verba eius ecce iſta. Λέγεται δὲ καὶ Πεισίστρατος ἐραστὴς Χάρμου γενέσθαι, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἔρωτος ἐν Ἀκαδημίᾳ καθιερῶσαι, ὅπου τὸ πῦρ ἀνάπτουσιν, οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες.

Soluam

Soluam nodum, ne quid turbet. Academia, & Ceramicus, idem erant. Hesychius. Ἀκαδημία, λουτρὸν, ἡ πόλις. λέγεται δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀκαδήμου ἀναθέντος. καὶ τόπος. καλεῖται γὰρ οὗτος ὁ Κεραμεικός. Sed hæc de eo certamine capienda, quod Vulcanalibus, Prometheisve, habebatur; nam quod Panathenæis fuit, in Piræeo celebratum: vt ostendo libro de illis singulari. Vt verò singula singulis sacra, ita vni Pani vniuersa. Accipio ex Libanij verbis Declam. XV. Μηδὲ ὁράσθω τοίνυν ὁ βωμὸς, μέχρις ἂν θεραπεύηται Παναθηναίοις μὲν Ἀθηνᾶ, Μυστηρίοις δὲ Δημήτηρ, τῇ Λαμπάδι δὲ ὁ Πάν. Inuenio eius rei originem apud Herodotum lib. VI. Περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης ὁ Πὰν περιπίπτει. βώσαντα δὲ τοὔνομα τοῦ Φειδιππίδεω τὸν Πᾶνα, Ἀθηναίοισι κελεῦσαι ἀπαγγεῖλαι, διότι ἑωϋτοῦ οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῦνται, ἐόντος εὔνου ἤδη Ἀθηναίοισι, καὶ πολλαχοῦ γενομένου ἤδη σφίσι χρησίμου, τὰ δ' ἔτι καὶ ἐσομένου. καὶ ταῦτα μὲν Ἀθηναῖοι, καταστάντων σφίσι εὖ ἤδη τῶν πραγμάτων, πιστεύσαντες εἶναι ἀληθέα, ἱδρύσαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλι Πανὸς ἱερὸν, καὶ αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγελίης θυσίῃσι ἐπετείῃσι, καὶ Λαμπάδι, ἱλάσκονται. Vbi non rectè eruditissimi Interpretes Λαμπάδι vertunt; *ex ardenti candelabro*: debuissent, *Lampadis certamine*. Atque vt certamen erat triplex, ita tres numero, qui certabant. Certamen autem istud erat; vt facem ardentem in locum destinatum perferrent. nam cui exstingui illam contingeret, is victoriâ excidebat. Vtrumque est animaduertere apud Pausaniam loco citato. Τὸ

δὲ

δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην, ἐστίν. ἀποσβεσθείσης δὲ, οὐδέν ἐστι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ. δευτέρῳ δ' αὖτ' αὐτοῦ μέτεστιν. εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν. εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Tradebant nempe inter currendum alter alteri. Interpres Vetus Persij Sat. VI. *Apud Athenas, cùm iuuenes ludos cursu celebrabant, qui victor esset, primus facem tollebat, deinde sequenti se tradebat, & secundus tertio: similiter omnes, donec currentium numerus impleretur.* Psellus in Phys. V. vt quidem Ioannes Baptista Camotius vertit, nam Græcus textus nondum editus. *Quemadmodum & in cursu fiebat, in quo faces adhibebantur. Eo enim cursus certamine ij qui currebant, inter currendum vice inter se partitâ* ἐκ διαδοχῆς *facem accensam alius alij dabant, & accipiebant; rursumque accensam conseruabant.* Inde nimirum dictum à Persio.

Qui prior es, cur me in decursu lampada poscis?

Varro De Re Rust. lib. III. cap. XVI. *Sed, ô Merula, Axius noster ne, dum hoc audit, physicam addiscat, quod de fructu nihil dixit, nunc cursu lampada tibi trado.* Lucretius lib. II.

Inque breui spatio mutantur secla animantum,
Et quasi cursores vitai lampada tradunt.

Aristoteles Physic. lib. V. cap. IV. Ἡ λαμπὰς, ἐκ διαδοχῆς, φορὰ ἐχομένη. Et currebant quidem pedibus; nisi quod Panathenæis posteà etiam in equis cœperunt. Obseruo ex Platonis verbis, iam antè citari à me cæptis. Ἀφ' ἵππων γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ'

ἴσε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; ἀφ' ἵππων, ἰὼ δ' ἐγώ, καινόν γε τοῦτο. Quia autem, ne facem exſtinguerent nimiâ curſus agitatione, ſegniùs interdum currebant, ea propter ſeſe mutuò, riſus excitandi cauſâ, planis manibus verberabant. atque inde verbera, eo modo illata, Κεραμεικαὶ πληγαὶ dicebantur. Heſychius. Κεραμεικαὶ πληγαὶ πλατεῖαι. ἀγὼν γὰρ Ἀθήνησιν ἐντελὴς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, ἐν ᾧ τύπτουσι πλατείαις χερσὶ τοὺς μὴ τρέχοντας, καὶ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστὰς, γέλωτος χάριν. Schol. Ariſtophanis ad Ranas, iſtis verbis.

—— κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
Ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
Γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν.
Ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
Ὑποπερδόμενος,
Φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγε.

Ταῖς πλατείαις, inquit, χερσὶ δηλονότι, ἢ οὕτω λεγομέναις Κεραμεικαῖς πληγαῖς τε καὶ πλατείαις. Præerant porrò huic certamini ὁ Βασιλεὺς qui dictus, & οἱ Ἐπιμεληταί. Pollux lib. VIII. cap. IX. ſect. III. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν Ἐπιμελητῶν, καὶ Ληναίων, καὶ ἀγώνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Qui victor euaſerat, Λαμπαδηφόρος dicebatur. Heſychius. Λαμπάς. λαμπάδος ἀγών. καὶ ὁ νικήσας λέγεται λαμπαδηφόρος.

ΛΑΜΠΤΗΡΙΑ.

Celebrabant Pellenenſes in Achaiâ, in honorem Bacchi τοῦ Λαμπτῆρος, faces in templum noctu inferentes, & vini crateres paſſim per vrbem diſponentes. Pauſanias Achaicis, vbi de Pellenenſibus agit. Τοῦ δὲ ἄλσους τῆς Σωτείρας ἱερὸν ἀπαντικρὺ Διονύσου Λαμπτῆρός ἐστιν ἐπίκλησιν. τούτῳ καὶ Λαμπτηρίαν ἑορτὴν ἄγουσι, καὶ δᾶδάς τε ἐς τὸ ἱερὸν κομίζουσιν ἐν νυκτὶ, καὶ οἴνου κρατῆρας ἱστᾶσιν ἀνὰ τὴν πόλιν πᾶσαν.

ΛΑΡΙΣΣΑΙΩΝ ΑΓΩΝ.

Certabant in eo iuuenes diſco, alijſq; certaminibus ſingillatim; quia nondum quinquertium erat. Scholiaſtes Apollonij, lib. IV. vbi de Perſeo, & Acriſio. Καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ, καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκεύει. τὸ δὲ πένταθλον οὔπω ἦν. ἀλλ' ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν.

ΛΑΦΡΙΑ.

Dianæ Laphriæ agebant Patrenſes, hunc in modum. Ligna viridia, cubitorum ſedecim ſingula, circa aram diſponebant; intrà aram aridiſſima: ſub feſti tempus aſcenſum ad aram exſtruentes, limum ad aræ gradus aggerebant. ac pom-

pam primùm deæ instruebant magnificentissimam; in eâ sacerdos virgo vltima omnium curru, quem trahebant cerui, vehebatur. postero die sacra facta, magno omnium publicè priuatimque studio. Intra aræ autem septem animalia viua conijciebant, & arborum pomiferarum fructus; inde igne iniecto incendebant. Pausanias Achaicis. Ἄγουσι δὲ καὶ Λαφρία ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐν ᾗ τρόπος ἐπιχώριος θυσίας ἐστὶν αὐτοῖς. περὶ μὲν τὸν βωμὸν ἐν κύκλῳ ξύλα ἱστᾶσιν ἔτι χλωρά, καὶ ἐς ἑκκαίδεκα ἕκαστον πήχεις. ἐντὸς δὲ τοῦ βωμοῦ τὰ αὐότατά σφισι τῶν ξύλων κεῖται. μηχανῶνται δὲ ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἑορτῆς ἄνοδον ἐπὶ τὸν βωμὸν, λειοτέραν ἐπιφέροντες γῆν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοὺς ἀναβαθμούς. πρῶτα μὲν δὴ πομπὴν μεγαλοπρεπεστάτην τῇ Ἀρτέμιδι πομπεύουσι, καὶ ἱερωμένη παρθένος ὀχεῖται τελευταία τῆς πομπῆς ἐπὶ ἐλάφων ὑπὸ τὸ ἅρμα ἐζευγμένων. ἐς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, τηνικαῦτα ἤδη δρᾶν τὰ ἐς τὴν θυσίαν νομίζουσι, δημοσίᾳ τε ἡ πόλις οὐχ ἧσσον ἐς τὴν ἑορτὴν ἢ οἱ ἰδιῶται φιλοτίμως ἔχουσιν· εἰσβάλλουσι γὰρ ζῶντας ἐς τὸν βωμὸν, ὄρνιθάς τε τοὺς ἐδωδίμους, καὶ ἱερεῖα ὁμοίως ἅπαντα, ἔτι δὲ ὗς ἀγρίους, καὶ ἐλάφους τε καὶ δορκάδας. οἱ δὲ καὶ λύκων, καὶ ἄρκτων, σκύμνους. οἱ δὲ καὶ τέλεια τῶν θηρίων. κατατιθέασι δὲ ἐπὶ τὸν βωμὸν καὶ δένδρων καρπὸν τῶν ἡμέρων. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου πῦρ ἐνιᾶσιν εἰς τὰ ξύλα.

ΛΕΟΝΙΔΕΙΑ.

Leonidæ honori festum diem instituerunt Lacedæmonij; in quo oratio funebris dicta, & certa-

certamen etiam peractum; in quo, nisi Lacedæmonio, nemini certare licitum. Pausanias tradit in Laconicis. Ἐκ δὲ τῆς ἀγορᾶς πρὸς ἥλιον ἰόντι δυόμενον, τάφος κενὸς Βρασίδα τῷ Τέλλιδος πεποίηται. ἀπέχει δὲ οὐ πολὺ τοῦ τάφου τὸ θέατρον λίθου λευκοῦ θέας ἄξιον. τοῦ θεάτρου δὲ ἀπαντικρὺ Παυσανίου τοῦ Πλαταιᾶσιν ἡγησαμένου μνῆμά ἐστι· τὸ δὲ ἕτερον, Λεωνίδου. καὶ λόγους κατ' ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, καὶ τιθέασιν ἀγῶνα, ἐν ᾧ πλὴν Σπαρτιατῶν ἄλλῳ γε οὐκ ἔστιν ἀγωνίζεσθαι.

ΛΕΟΝΤΙΚΑ.

Incertum, cui deo, aut deæ. Sacra autem tunc peragi solita, quibus qui initiarentur, aquæ loco abluendis ipsis manibus mel infundere moris erat: quo testatum cupiebant, puras à re omni tristi, noxiâve, ac detestandâ, manus esse oportere. Porphyrius De Nymph. Antro. Ὅταν μὲν οὖν τοῖς τὰ Λεοντικὰ μυουμένοις εἰς τὰς χεῖρας ἀνθ' ὕδατος μέλι νίψασθαι ἐγχέωσι, καθαρὰς ἔχειν τὰς χεῖρας παραγγέλλουσιν ἀπὸ παντὸς λυπηροῦ, καὶ βλαπτικοῦ, καὶ μυσαροῦ. Mentio horum est in Inscript. Vet.

CONSTANTIO. NONO. ET. IVLIANO. II
CON. NONIVS. VICTOR. OLYMPIVS
V. C. P. P. ET. AVREL. VICTOR. AVGEN
TIVS. V. OP. TRADIDERVNT. LEONTICA

Et in aliâ.

EVSEBIO. LIPPATIO. CONS
NONIVS. VICTOR. OLYMPIVS. V. C. ET

AVREL. VICTOR. AVGENTIVS. V. C
TRADIDERVNT. LEONTICA. V. IDVS
MARTIAS. FEL
DATIANO. ET. CEREALE. CONS
NONIVS. VICTOR. OLYMPIVS. V. C. PP
ET. AVR. VICTOR. AVGENTIVS. V. C
P. TRADIDERVNT. LEONTICA
XVI. KAL. APRIL. FELIC

ΛΕΡΝΑΙΑ.

Cereri agitabant Lernæi. Pauſanias teſtis Corinthiacis. Ἡ δὲ Λέρνα ἐστιν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τοῦ λόγου, πρὸς θαλάσσῃ. καὶ τελετὴν Λέρναια ἄγουσιν ἐνταῦθα Δήμητρι. Sacra autem non Cereri tantùm, ſed Libero quoque, & Proſerpinæ. Obſeruo ex Inſcriptione quâdam Antiquâ,

SACRATÆ. APVD. LÆRNAM. DEO
LIBERO. ET. CERERI. ET. CORÆ

Atque inſtituiſſe Philammon fertur. Pauſanias mox, loco citato. Καταστήσασθαι δὲ τὴν Λερναίων τὴν τελετὴν Φιλάμμωνα φασί. Antiquitus ad ea ignem Argiui deportabant è Dianæ Pyroniæ fano, quod in monte Crathide erat. Commemorat idem alibi in Arcadicis ſuis. Ἐν δὲ τῷ Κράθιδι τῷ ὄρει, Πυρωνίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος. καὶ τὰ εἰς ἀρχαιότερα παρὰ τῆς θεοῦ ταύτης ἐπήγοντο Ἀργεῖοι πῦρ ἐς τὰ Λέρναια.

ΛΗΝΑΙΑ.

ΛΗΝΑΙΑ.

Suidas. Λήναια, ὄνομα ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις. Celebrabantur autem menſe ab illis Lenæone dicto. Heſychius in Ληναιών. Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν ἀγροῖς ἄγουσιν. Et quidem in honorem Bacchi; certamenque tunc Poëtarum erat. Vnde Ariſtophanes ait in Equitibus.

Θόρυβον χρηστὸν Ληναΐτην,
Ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
Κατὰ νοῦν πράξας,
Φαιδρὸς λαμπρὸν μετώπῳ.

Vbi Scholiaſtes. Ἑορτὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Λήναια. ἔστι δὲ εἰς Διόνυσον. ἐν ᾗ μέχρι νῦν ἀγωνίζονται ποιηταὶ, συγγράφοντες τινὰ ἄσματα τοῦ γελασθῆναι χάριν. Ac Tragici quidem certabant quatuor dramatibus ſimul, quorum quartum Satyricum erat. Diogenes Laërtius in Platone, lib. III. Τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις. ὧν τὸ τέταρτον ἦν Σατυρικόν. Agebantur verò autumno, nec peregrini ijs intererant. Idem Scholiaſtes ad Acharnenſes. Τὰ δὲ Λήναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι. Et quidem deſinente, cùm in proprinquo hyems eſſet. Idem alibi eâdem fabulâ. Ὁ τῶν Διονυσίων ἀγὼν ἐπλεῖτο δὶς τοῦ ἔτους. τὸ μὲν πρῶτον, ἔαρος ἐν ἄστει, ὅτε οἱ φόροι Ἀθήναζεν ἐφέροντο. τὸ δεύτερον, ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐπὶ Ληναίῳ λεγόμενος, ὅτε ξένοι οὐ παρῆσαν Ἀθήνησι. χειμὼν γὰρ λοιπὸν ἦν. Dixerat Comicus nempe,

Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. ——

Quem locum explicat quoque Hesychius in suis Glossis. Ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών. Ἔστιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον, περίβολον ἔχον μέγα. καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Et obserua; Bacchi illic fanum fuit, Ληναίου ex loco cognominati, cui agon ille sacer. Certaminis tunc celebrati meminit Stephanus. Λήναιος ἀγὼν, Διονύσου ἐν ἀγροῖς. Diogenes Laërtius in Platone, lib. III. Τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις. Phylomachus apud Athenæum lib. X.

—— ἐκ γὰρ ἀγώνων
Τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ ταῖν καπετόν.

Neque ipse Athenæus aliò respexit lib. IV. vbi inquit. Σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις μένων σεαυτὸν εὐδαιμονίζεις, τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκούων, θύμα, καὶ εὔζωμα, καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτοὺς, Λήναια, καὶ Χύτρους θεωρῶν. Clemens Protreptico. Ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν δράματα, καὶ τοὺς Ληναΐζοντας ποιητὰς, τέλεον ἤδη παροινοῦντας κιττῷ που ἀναδήσαντες, ἀφραίνοντας ἐκτόπως, τελετῇ Βακχικῇ, αὐτοῖς Σατύροις, καὶ θιάσῳ μαινάλῃ, σὺν καὶ τῷ ἄλλῳ δαιμόνων χορῷ, Ἑλικῶνι καὶ Κιθαιρῶνι κατακλείσωμεν γεγηρακόσιν. Demostheni ἡ ἐπὶ Ληναίῳ πομπὴ dicitur, non longè ab initio Midianæ. Præerat verò huic certamini ὁ Βασιλεὺς dictus, & οἱ Ἐπιμεληταί. Pollux lib. VIII. cap. VIII. sect. III. Ὁ Βασιλεὺς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν Ἐπιμελητῶν, καὶ Ληναίων.

ΛΙΘΟΒΟΛΙΑ.

A Trœzenijs celebrabatur in honorem Lamiæ, & Auxesiæ: quæ virgines, cùm ex Cretâ illuc aduenissent, laborante seditionibus ciuitate, à multitudine concitatâ lapidibus obrutæ. Pausanias Corinthiacis. Ἐς δὲ τὴν Λαμίαν καὶ Αὐξησίαν, (καὶ γὰρ Τροιζηνίοις μέτεστι αὐτῶν) οὐ τὸν αὐτὸν λέγουσιν ὃν Ἐπιδαύριοι καὶ Αἰγινῆται λόγον· ἀλλὰ ἀφικέσθαι παρθένους ἐκ Κρήτης, στασιασάντων δὲ ὁμοίως τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων καὶ ταύτας φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν καταλευσθῆναι. καὶ ἑορτὴν ἄγουσί σφισι, Λιθοβολίαν ὀνομάζοντες.

ΛΙΜΝΑΤΙΣ.

Dianæ Limnatidis festum, vt Καρυᾶτις Caryatidis. Pausanias in Achaicis. Ἐπὰν δὲ τῇ Λιμνάτιδι τὴν ἑορτὴν ἄγουσι τῆς θεοῦ, τῶν τις οἰκετῶν ἐκ Μεσόας ἔρχεται τὸ ξόανον κομίζων τὸ ἀρχαῖον εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν τῇ πόλει.

ΛΥΚΑΙΑ.

Arcades agitabant; erantque ferè, qualia Romanorum Lupercalia. Plutarchus in vitâ Cæsaris. Ἦν μὲν γὰρ ἡ τῶν Λουπερκαλίων ἑορτὴ, περὶ ἧς πολλοὶ γράφουσιν, ὡς ποιμένων τὸ παλαιὸν εἴη. καί τι καὶ προσήκει τοῖς Ἀρκαδικοῖς Λυκαίοις. Schol. Pindari Olymp.

Od. VII. Πολλοὶ δ᾽ ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ. Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. Ac hominem tunc immolabant. Porphyrius Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, lib. II. Μέχρι τοῦ νῦν, οὐκ ἐν Ἀρκαδίᾳ μόνον τοῖς Λυκαίοις, οὐδ᾽ ἐν Καρχηδόνι τῷ Κρόνῳ, κοινῇ πάντες ἀνθρωποθυτοῦσιν· ἀλλὰ κατὰ περίοδον, τῆς τοῦ νομίμου χάριν μνήμης, ἐμφύλιον αἷμα ῥαίνουσι πρὸς τοὺς βωμούς. Instituta autem in honorem Iouis τοῦ Λυκαίου à Lycaone. Pausanias Arcadicis. Λυκάων δὲ ὁ Πελασγοῦ τοσάδε εὗρεν ἢ ὁ πατὴρ οἱ σοφώτερα. Λυκόσουράν τε γὰρ πόλιν ᾤκισεν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ, καὶ Δία ὠνόμασε Λυκαῖον, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια. Et, ecce, certamen quoque illo festo fuit. Meminit iterum postea, eodem libro. τὸ δὲ ἀρχαῖον τῶν Λυκαίων ἦγον τὸν ἀγῶνα ἐνταῦθα.

ΛΟΥΚΟΥΛΛΕΙΑ.

Lucullo instituerunt Græci Asiatici. Plutarchus in eius Vitâ. Λούκουλλος δὲ τὴν Ἀσίαν πολλῆς μὲν εὐνομίας, πολλῆς δ᾽ εἰρήνης ἐμπεπληκὼς, οὐδὲ τῆς πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν ἠμέλησεν. ἀλλὰ πομπαῖς, καὶ πανηγύρεσιν ἐπινικίοις, καὶ ἀγῶσιν ἀθλητῶν καὶ μονομάχων, ἐν Ἐφέσῳ καθήμενος, ἐδημαγώγει τὰς πόλεις. αἱ δ᾽ ἀμειβόμεναι, Λουκούλλειά τε ἦγον ἐπὶ τιμῇ τοῦ ἀνδρός. Et quotannis egerunt Cyziceni, quia eos à Mithridatis obsidione liberasset. Appianus De Bell. Mithrid. Ὧδε μὲν οἱ Κυζικηνοὶ πολλὴν βασιλέως (τοῦ Μιθριδάτου) παρασκευὴν διέφυγον, αὐτοί τε γενναίως ἀγωνισάμενοι, καὶ λιμῷ πιεσθέντος ὑπὸ Λουκούλλου. ἀγῶνά τε αὐτῷ θέμενοι, μέχρι νῦν τελοῦσι τὰ Λουκούλλεια καλούμενα.

ΛΥΚΟΥ-

ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΑ.

Lycurgo celebrarunt Lacones. Plutarchus in eius Vitâ. Ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πώποτε πολιτευσαμένους ἐν τοῖς Ἕλλησι. δι᾽ ὅπερ Ἀριστοτέλης ἐλάττονας σχεῖν φησὶ τιμὰς ἢ προσῆκον ἦν αὐτὸν ἔχειν ἐν Λακεδαίμονι, καίπερ ἔχοντα τὰς μεγίστας. ἱερόν τε γάρ ἐστιν αὐτοῦ, καὶ θύουσι καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὡς θεῷ. Strabo lib. VIII. Ἔφορος δ᾽ ἐπιτιμᾷ, φήσας, Λυκοῦργου μὲν αὐτὸν μηδαμοῦ μεμνῆσθαι, τὰ δ᾽ ἐκείνου ἔργα, τοῖς μὴ προσήκουσιν ἀνατιθέναι. μόνῳ γοῦν Λυκούργῳ ἱερὸν ἱδρῦσθαι, καὶ θύεσθαι κατ᾽ ἔτος.

ΛΥΣΑΝΔΡΙΑ.

Samij celebrabant in Lyſandri honorem, mutato τῶν Ἡραίων nomine. Plutarchus in eius Vitâ. Σάμιοι δὲ τὰ παρ᾽ αὐτοῖς Ἥραια, Λυσάνδρια καλεῖν ἐψηφίσαντο. Athenagoras in Apologiâ. Καὶ Χῖοι Ἀρισταῖον τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλω νομίζοντες· Θάσιοι Θεαγένην, ὑφ᾽ οὗ καὶ φόνος Ὀλυμπιάσιν ἐγένετο· Σάμιοι Λύσανδρον, ἐπὶ τοσαύταις σφαγαῖς, καὶ τοσούτοις κακοῖς. Certamina tunc fuiſſe ait Heſychius. Λυσάνδρια, πανήγυρις, ἀπὸ Λυσάνδρου ὀνομασθεῖσα. ἤγοντο δὲ ἐν αὐτῇ ἀγῶνες, καὶ θυσίαι. Et eſt videre apud Plutarchum in eius Vitâ. Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου, καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου, ποιήμασι Λυσάνδρια διαγωνισαμένων ἐπ᾽ αὐτῷ, τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν.

ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΑ.

Sacra Ioui τῷ Μαιμάκτῃ fieri ſolita, à quibus menſis, quo nimirum ea fierent, Μαιμακτηριὼν nuncupatus: quemadmodum reliqui quoque menſes à ſacris proprijs. Res ipſa loquitur; etſi nuſquam expreſſum iſtud ſacrorum nomen.

ΜΑΡΚΕΛΛΕΙΑ.

In M. Marcelli, eiuſque familiæ, honorem colebant Syracuſani. Cicero in Verrem lib. II. *Per eoſdem iſtius iniuriarum, furtorum, vxorumq́ ſocios, iſtius imperio Syracuſis Marcellea tolluntur, maximo gemitu, luctuq́ ciuitatis. Quem illi diem feſtum cùm recentibus beneficijs M. Marcelli debitum reddebant, tum generi, nomini, familiæ Marcellorum maximâ voluntate tribuebant.* Suſtulit mox Verres, & *Verréa* à ſe nominata inſtituit. Idem Cicero loco citato. *Tu Syracuſanos vnum diem feſtum Marcellis impertiri vetuiſti, per quos illi adepti ſunt, vt ceteros dies feſtos agere poſsent. At verò præclarum diem illis repoſuiſti, Verréa vt agerent, & vt ad eum diem, quæ ſacris, epuliſq́, opus eſſent, in complures annos locarentur.* Deinde iterum. *O Verréa præclara, quoquam ſi acceſſiſti, quô non attuleris tecum iſtum diem.* Et mox. *Quare appellentur ſanè Verréa, quæ non ex nomine, ſed ex moribus naturâq́ tuâ, conſtituta eſſe videntur*

ΜΕΓΑ-

ΜΕΓΑΛΑΡΤΙΑ.

Delij celebrabant. Vide ſupra in Θεσμοφόρια. Meminit feſti huius etiam Euſtathius ad Iliad. β΄. Ἄρτου δέ τινος μεγάλου ἐπιλεγομένου, ἑορτὴ ἐπ᾽ αὐτῷ ἐπελεῖτο τὰ μεγαλάρτια.

ΜΕΝΕΛΑΕΙΑ.

Menelao feſtum celebrabant Lacedæmonij. Athenagoras in Apologiâ. Ἀθηναῖοι μὲν, Κελεὸν καὶ Μετάνειραν ἵδρυνται θεούς. Λακεδαιμόνιοι δὲ Μενέλεων, καὶ θύουσιν αὐτῷ, καὶ ἑορτάζουσιν. Et quidem Therapnis. Iſocrates in Encomio Helenæ, de eâ, & Menelao, ita ait. Ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς θυσίας αὐτοῖς ἁγίους καὶ πατρίους ἐπιτελοῦσιν, οὐχ ὡς ἥρωσιν, ἀλλ᾽ ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις οὖσιν. Æneas Gazæus in Theophraſto. Τὸν γοῦν Μενέλεων, καὶ νὴ Δία τὴν Ἑλένην, μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Δηίφοβον, ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς τοῖς θεοῖς συναριθμοῦντες μετ᾽ ἐκεῖνον ᾄδουσι, θυσίαις τε καὶ ἀναθήμασι θεραπεύοντες. Et Pauſanias quoque in Laconicis templum Menelai commemorat in Therapnis. Θεράπνη δὲ ὄνομα μὲν τῷ χωρίῳ, ἀπὸ τῆς Λέλεγος θυγατρός. Μενελάου δέ ἐστιν ἐν αὐτῇ ναός. Quin è regione Spartæ, trans Eurotam, in collibus quibuſdam etiam fuiſſe diſcimus ex Polybio, Hiſt. v.

ΜΕΣΟΣΤΡΟΦΩΝΙΑ.

Lesbij celebrabant, communia tunc omnes ſacra facientes. Heſychius. μεσοςροφώνια. ἡμέραι, ἐν αἷς Λέσϐιοι κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν.

ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΑ.

Celebrabantur à Melitenſibus, Atticæ populo, qui Dioméa commigrârunt, menſe inde Metageitnione dicto. Plutarchus De Exilio. Ἆρα οὖν ξένοι καὶ ἀπόλιδές εἰσιν Ἀθηναίων οἱ μεταςάντες ἐκ Μελίτης εἰς Διόμεια, ὅπου καὶ μῆνα Μεταγειτνιῶνα, καὶ θυσίαν ἐπώνυμον ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ Μεταγείτνια; Fiebantque tunc ſacra Apollini τῷ Μεταγειτνίῳ. Atque hæc ſunt illa, de quibus Suidas. Μεταγειτνιὼν, δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις. ἐν δὲ τούτῳ Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θύουσι. Idem legere eſt apud Harpocrationem.

ΜΙΛΤΙΑΔΕΙΑ.

Miltiadis honori feſtum Cherſoneſitæ inſtituerunt, atque in eo certamen equeſtre, gymnicumque; ad quod Lampſacenus nemo admitti ſolitus. Herodotus lib. VI. Μετὰ δὲ ταῦτα (ὁ Μιλτιάδης) τελευτᾷ ἄπαις, τὴν ἀρχήν τε καὶ τὰ χρήματα παραδοὺς Στησαγόρῃ, τῷ Κίμωνος ἀδελφεοῦ παιδὶ ὁμομητρίου. καὶ οἱ τελευτήσαντι Χερσονησῖται θύουσι, ὡς ὁ νόμος,

νόμῳ, οἰκιστῇ, καὶ ἀγῶνα ἱππικόν τε καὶ γυμνικὸν ἐπιτελοῦσι, ἐν τῷ Λαμψακηνῶν οὐδενὶ ἐγγίνεται ἀγωνίζεσθαι.

MINYEIA.

Orchomenij celebrabant. Scholiastes Pindari Isthmionic. Od. I. Ἐν δὲ Θήβαις, Ἰολάϊα, ἡ Ἡράκλεια. ἐν δὲ Ὀρχομενῷ, μινύεια.

ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Festum Mitylenenses celebrabant extra vrbem in honorem Apollinis μαλόεντος. Thucydides initio lib. III. Εἰσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς ὡς εἴη Ἀπόλλωνος μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτή, ἐν ἧ πανδημεὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ.

Sacra erant Dianæ τῇ μουνυχίᾳ, celebrabanturque die decimo sexto mensis inde Munychionis appellati. Obseruo apud Plutarchum De Gloriâ Atheniensium. Τὴν δὲ ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Μουνυχιῶνος, Ἀρτέμιδι καθιέρωσαν, ἐν ἧ τοῖς Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἡ θεὸς πανσέληνος. Vbi etiam causam institutionis animaduertis ab historiâ. Meminit breuiter Harpocration. Μουνυχιὼν, ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται. ἐν δὲ τούτῳ τῷ μηνὶ Ἀρτέμιδι θύεται Μουνυχίᾳ. In hoc festo placentæ, Ἀμφιφῶντες dictæ, in Munychiæ Dianæ tem-

næ templum deæ isti offerebantur, affixis circumquaq; facibus, vnde etiam nomen illis placentis datum. Habes ecce apud Suidam in Ἀνάστατοι. Οἱ δὲ ἀμφιφῶντες γίνονται μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, οἱ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. ὀνομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὡς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν. Pollux lib. VI. cap. XI. Μάζαι δὲ, αἱ μὲν ἱεραὶ, ἀμφιφῶντες μὲν, ἃς ἔφερον εἰς μουνυχίας Ἀρτέμιδος, δᾷδας ἡμμένας περιπήξαντες. Athenæus lib. XIV. Ἀμφιφῶν, πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος. ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καόμενα δᾳδία. Philemon Πτωχῷ ἢ Ῥοδίᾳ.

Ἄρτεμι, φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω,
Ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα, καὶ σπονδήσιμα.

Hesychius. Ἀμφιφόων, πλακοῦς ποιὸς, Ἀρτέμιδι μετὰ δᾴδων προσφερόμενος. Etymologici Auctor. Ἀμφιφῶν, εἶδος πλακοῦντος, τελούμενος τῇ Ἀρτέμιδι. διὰ τὸ κύκλῳ φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν δᾴδων. ἢ διὰ τὸ πανσελήνου οὔσης πέμπεσθαι τῇ Ἑκάτῃ. Erant autem hæ placentæ è caseo factæ. Eustathius ad Iliad. σ'. Ἀμφιφῶν προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δᾷδα πήσσοντες ἅπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν.

ΜΟΥΣΕΙΑ.

Musis instituta erant. Iamblichus De Vitâ Pythagoræ, lib. XXXV. Τὸ δ' ὅλον οὕτω τῇ διαβολῇ τοὺς ἀκούοντας ἐξηγρίωσεν, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας Μουσεῖα

σεῖα θυόντων αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθιον, ἀθρόοι συνδραμόντες οἷοί τ' ἦσαν, τὴν ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτοὺς ποιήσασθαι. Pollux lib. I. cap. I. vbi festa quædam commemorat. Μουσῶν, Μούσεια. Ἑρμοῦ, Ἕρμαια. Διός, Δίασια. Celebrabant autem etiam pueri in scholis. Æschines in Timarchum. Καὶ περὶ παιδαγωγῶν ἐπιμελείας, καὶ περὶ Μουσείων ἐν διδασκαλείοις. Maximè verò omnium Thespienses. Pausanias Bœoticis. Περιοικοῦσι δὲ καὶ ἄνδρες τὸ ἄλσος, καὶ ἑορτήν τε ἐνταῦθα οἱ Θεσπιεῖς, καὶ ἀγῶνα ἄγουσι, Μούσεια. Et quidem quinto quoque anno. Plutarchus Erotico. Ἄγουσι γὰρ (οἱ Θεσπιεῖς) ἀγῶνα πενταετηρικὸν, ὥσπερ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ τῷ Ἔρωτι, φιλοτίμως πάνυ, καὶ λαμπρῶς. Erat porrò Musarum quoque, ac Iouis, festum apud Macedonas, ab Archelao rege institutum; durabatque id nouem dies, ita vt Musæ cuiusque nomini vnus propriè dicaretur. Diodorus Siculus lib. XVII. Καὶ σκηνικοὺς ἀγῶνας (συνετέλεσε) Διῒ καὶ Μούσαις, οὓς Ἀρχέλαος ὁ προβασιλεύσας πρῶτος κατέδειξε. τὴν δὲ πανήγυριν ἐφ' ἡμέρας ἐννέα συνετέλεσεν, ἑκάστῃ τῶν Μουσῶν ἐπώνυμον ἡμέραν ἀναδείξας.

MOYTIA.

Q. Mutio Scæuolæ, quia Asiam eximiâ virtute rexerat, festum hoc Græci honoris ergo decreuerunt. Cicero in Verrem lib. II. *Mithridates in Asiâ, cùm eam prouinciam totam occupasset, Mutia non sustulit; hostis, & hostis in cæteris rebus nimis ferus, & immanis, tamen honorem hominis, deorum re-*

ligione consecratum, violare noluit. Asconius in Diuinat. *Q. Mutius. Scæuolam significat. huius quæstor Rutilius Ruffus damnatus est, quod cum prætore consenserit suo, ne publicani aliquid agerent in prouinciâ suâ. quo cognito equites Romani, (nam tum ante Syllana tempora iudicabant,) damnârunt eum. Hic est Mutius, in honorem cuius Asiani diem festum Mutia nominabant.* Idem iterum in Verr. III. *Q. Mutius Asiam singulariter rexerat, adeò vt dies festus à Græcis in honorem eius constitueretur, qui diceretur Mutia.*

ΜΥΣΙΑ.

Cereris τῆς μυσίας festum erat apud Argiuos, agitabaturque per dies septem; quorum tertio viri omnes, & canes masculi, templo arcebantur: mulieres verò, intus relictæ, noctu sacra ritu patrio peragebant. postridie verò redibant, ac risu, & dicterijs, sese mutuò excipiebant. Pausanias in fine Achaicorum. Πελλήνης δὲ ὅσον σάδια ἑξήκοντα ἀπέχει τὸ Μυσαῖον, ἱερὸν Δήμητρος Μυσίας. ἱδρύσασθαι δὲ αὐτὸ Μύσιον φασὶν, ἄνδρα Ἀργεῖον. ἔστι δὲ ἄλσος ἐν τῷ Μυσαίῳ ὁμοίως τὰ πάντα, καὶ ὕδωρ ἄφθονον ἄνεισιν ἐκ πηγῶν. ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν τῇ Δήμητρι ἐνταῦθα ἡμερῶν ἑπτά. τρίτη δὲ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ὑπεξίασιν οἱ ἄνδρες ἐκ τοῦ ἱεροῦ. καταλειπόμεναι δὲ αἱ γυναῖκες δρῶσιν ἐν τῇ νυκτὶ ὁπόσα νόμος ἐστὶν αὐταῖς. ἀπελαύνονται δὲ οὐχ οἱ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν κυνῶν τὸ ἄρρεν. ἐς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἀφικομένων ἐς τὸ ἱερὸν τῶν ἀνδρῶν, αἱ γυναῖκες τε ἐς αὐτοὺς, καὶ ἀνὰ μέρος ἐς τὰς γυναῖκας οἱ ἄνδρες,

δρες, γέλωτί τε ἐς ἀλλήλους χρῶνται καὶ σκώμμασιν. Alij pro myſterijs illis celeberrimis Cereris Eleuſiniæ, de quibus libro ſingulari à me dictum, accipiebant. Phurnutus, vbi de Cerere agit. Πιθανὸν γὰρ ἐντεῦθεν ὀνομάσθαι τὰ μυστήρια, ὅθεν καὶ μύσια παρά τισι λέγεται.

ΝΕΚΥΣΙΑ.

Gloſſæ Latinogræcæ. *Parentalia*, Νεκύσια. Et ita eſt quoque apud Chariſium, Gramm. lib. I. Artemidorus lib. IV. cap. LXXXIII. Τὰ ἐν νεκυσίοις καὶ περιδείπνοις παρατιθέμενά τισιν, οὔτε ἰδεῖν, οὔτε φαγεῖν ἀγαθόν. Heſychius. Ὡραῖα, νεκύσια. Recenſet quoque inter feſta mortualia Pollux lib. III. cap. XIX. Ἔνατα, τριακοντάδες, γενέσια νεκύσια. ταῦτα γὰρ ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν ἀπηλλαγμένων νενόμισται. Euſtathius ad Odijſſ. ι. Ἀρριανὸς δὲ λέγει, καὶ ὅτι Βιθυνοῖς τελοῦνται τὰ νεκύσια, καλεῖν ὀνομαστὶ τὰς τῶν κατοιχομένων ψυχὰς, ὅσοι τελευτᾶν ἔτυχον ὑστερόγιοι, καὶ κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὡς μετάσχοιεν δαιτός.

ΝΕΜΕΣΕΙΑ.

Nemeſeos feſtum. Moſchopulus. Νεμέσεια, ἑορτὴ Νεμέσεως, καθ᾽ ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

NEOINIA.

Ita emendandum apud Hesychium arbitror. Hodie editur. Νεοήνια, ἑορτὴ Διονύσου. Nomen indicat, noui vini tempore celebrata. Censeo illud ipsum esse, de quo Longus, lib. II. Οἷον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες, ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον. Similiter *Meditrinalia* agitabant Latini veteres; quo die primùm nouum vinum bibentes ominis gratiâ dicebant; *Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor.* Festus. *Meditrinalia dicta hâc de causâ. Mos erat Latinis populis, quo die quis primùm gustaret mustum, dicere ominis gratiâ*; Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor. *Aquilus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiusque sacra Meditrinalia dicta sunt.*

NEOΠTOΛEMEIA.

Neoptolemo, Achillis F. celebrabantur quotannis Delphis. Pausanias Phocicis. Ἐξελθόντι δὲ τοῦ ναοῦ, καὶ τραπέντι ἐς ἀριστερὰ, περίβολός ἐστι, καὶ Νεοπτολέμου, τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν αὐτῷ τάφος. καὶ οἱ κατ' ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί. Meminit Heliodorus extremo secundo Æthiopic. Τεκμήριον λαμβάνει πρὸς τοῖς ἄλλοις, οἷς κατέλεγε καὶ τὸν ἐναγισμὸν τὸν Νεοπτολέμῳ πεμπόμενον. Et mox. Συμπορεῦσαι γὰρ καὶ

τὴν

τὴν ζάκορον τῆς Ἀρτέμιδος τῇ πομπῇ, καὶ τοῖς ἐναγισμοῖς τοῦ Νεοπτολέμου, πάτριον. Habes eius plenissimam descriptionem apud eundem, ineunte lib. III.

ΝΗΛΗΙΣ.

In honorem Dianæ agitabatur apud Milesios. Plutarchus De Virt. Mul. οὔσης οὖν ἑορτῆς Ἀρτέμιδι καὶ θυσίας παρὰ Μιλησίοις, ἣν Νηληΐδα προσαγορεύουσιν, ἔπεμψε τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν θυγατέρα, δεηθείσας ὅπως τῆς ἑορτῆς μετάσχωσι. Polyænus lib. VIII. Πύθου, ἀνδρὸς ἐνδόξου, θυγάτηρ Πιερία, ἑορτῆς οὔσης παρὰ Μιλησίοις, ἣν Νηληΐδα καλοῦσιν, ἧκεν εἰς Μίλητον. Eiusdem festi, in eâdem historiâ, sed sine nomine, meminit Aristænetus lib. I. Epist. XV. Μίλητος τοίνυν καὶ Μυοῦς αἱ πόλεις ἐπὶ μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλας ἀνεπίμικτοι διετέλουν. πλὴν ὅσον ἐς Μίλητον οἱ τῆς ἑτέρας ὑπόσπονδοι βραχὺ προσεφοίτων, καιρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον τῆς αὐτόθι λιμωδίης Ἀρτέμιδος τὴν πανήγυριν, σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκάτερος τὴν ἑορτὴν ἐποιοῦντο.

ΝΗΣΤΕΙΑ.

A Tarentinis celebrabatur in memoriam ieiunij, à Rheginis decimo quoque die acti, victusque eius ipsis submissi, dum à Romanis obsiderentur. Ælianus Var. Hist. lib. V. cap. XX. Ταραντίνων πολιορκουμένων ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ μελλόντων ἁλῶναι ὑπὸ λιμοῦ, οἱ Ῥηγῖνοι ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστεύειν, καὶ ἐκείνας τὰς τροφὰς ἐγχωρῆσαι

Ταραντίνοις. ὅπως αὐτῶν ἓν αὐτῶν ἐσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τοῦ πάθους, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην Νησείαν οἱ Ταραντῖνοι.

ΝΙΚΗ Η ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ.

In memoriam victoriæ ad Marathonem celebrabatur ad diem ſextum menſis Boëdromionis. Plutarchus De Gloriâ Athenienſium. Ἕκτη μὲν ἱσταμένη Βοηδρομιῶνος ἔστι νῦν ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΝΙΚΗΝ ἑορτάζει.

ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΑΣ.

In honorem Mineruæ celebrabant Athenienſes, ob deuictum ab ipsâ Neptunum. Proclus in Timæum, Comment.1. Ἔτι τοίνυν ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΑ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ παρ' Ἀθηναίοις ἀνύμνηται, καὶ ἑορτὴν ποιοῦνται ταύτην, ὡς τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς νικωμένου.

ΝΟΥΜΗΝΙΑ.

Marinus in Vitâ Procli. Τὰς νουμηνίας λαμπρῶς ἐπετέλει, καὶ ἱεροπρεπῶς. καὶ τὰς παρὰ πᾶσι δὲ ὡς εἰπεῖν ἐπισήμους ἑορτὰς κατὰ τὰ παρ' ἑκάστοις πάτρια δρῶν ἐνθέσμως διετέλεσε. Erat ſacra omnibus dijs. Scholiaſtes Homeri Anonymus in Odyſſ.υ. Ἐπεὶ δὲ πᾶσιν ἑορτή. Τὴν νεομηνίαν πάντων τῶν θεῶν νομίζουσιν εἶναι. Ταύτην γὰρ οἱ πρόγονοι τοῖς θεοῖς ἀνέθεσαν, διὰ τὸ πρώτην αὐτὴν

αὐτὴν εἶναι τοῦ μηνός. Plutarchus in Quæſt. Rom. Ἕλληνες ἐν τῇ νουμηνίᾳ τοὺς θεοὺς σεβόμενοι, τὴν δευτέραν ἥρωσι, καὶ δαίμοσιν, ἀποδεδώκασιν. Alij Apollini priuatim tribuebant. Suidas. Ἔξω τῶν ἑορτῶν ἡμέραι τινὲς ἐνομίζοντο Ἀθήνησι θεοῖς τισίν. οἷον νουμηνία, καὶ ἑβδόμη, Ἀπόλλωνος. Cauſa erat, quod ille, veluti ſol, lucis auctor eſſet; atque inde etiam Νεομήνιος cognomento appellatus. Scholiaſtes Homeri, quem laudaui, loco citato. Τοῦ δ' Ἀπόλλωνος ταύτην εἶναι νομίζειν ἡμέραν εἰκότως, τὸ πρῶτον φῶς τῷ αἰτιωτάτῳ τοῦ πυρός· ἐκάλουν τε αὐτὸν καὶ Νεομήνιον. Apollini ſacrum fuiſſe diem iſtum, tradit quoque Euſtathius ad citatum Odyſſeæ librum. Νεομηνία γὰρ ἡ ἡμέρα. ὡς ἐρρέθη, Ἀπόλλωνος ἱερά, τουτέστιν ἡλίου, ὃς αἴτιος νεομηνίας, συνοδεύων τηνικαῦτα τῇ σελήνῃ. Iterum ad Odyſſ. Φ'. Ἑορτὴ δὲ ἦν ἄρτι, ὡς προειρηται, Ἀπόλλωνος ἡλίου· διὰ τὴν ἐν τριακάδι, ὡς δεδήλωται, σύνοδον. Ἀπόλλωνος γὰρ ἱερὰ πᾶσα νουμηνία. Certè Plutarchus ſacratiſſimum dierum vocat, lib. De vitando ære alieno. Οὐδὲ ἀναμνησθεὶς τῶν καλανδῶν, καὶ τῆς νουμηνίας, ἣν, ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ, καὶ στύγιον. Certamen tunc erat. Hinc ſunt illa hominis ruſtici apud Theophraſtum in Eth. Charact. cap. Περὶ ἀγροικίας. Εἰ σήμερον ὁ ἀγὼν νουμηνίαν ἄγει. Et in arcem tunc aſſcendebant, vota facturi, vt vrbi publicè, & ſibi priuatim, fauſta omnia toto menſe inſequente euenirent. Demoſthenes in Ariſtogitonem Orat. I. Πῶς δὲ ταῖς νουμηνίαις εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβαίνοντες, τἀγαθὰ τῇ πόλει διδόναι, καὶ

ἕκαστος

ἕκαστος ἑαυτῷ τοῖς θεοῖς εὔξεται. Votum pro vrbe publicè commemoratur apud Etymologici Auctorem. Ἐπιμήνια, τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα. ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα ὑπὲρ τῆς πόλεως. Corrigendus Suidas in eâdem dictione, apud quem malè est φυόμενα, pro θυόμενα. De priuato, est videre apud Libanium Declam. XL. Καὶ ταῦτα οὐ ψεύδομαι, ὦ πάτερ, οἶσθα γάρ, ὡς ἡδόμενος εἴης, ὁπότε σε παραπέμποιμεν εἰς ἱερὰ ταῖς νουμηνίαις, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν βαδίζων. ὅτε σοι, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς εὐχῆς ἦν, τὼ παῖδέ σοι τῆς οὐσίας κληρονόμω γενέσθαι. καὶ μηδένα δαίμονα, μηδὲ φόνον, κινῆσαί τι τῶν παρόντων ἀγαθῶν. Lucianus Icaromenippo. Κἀπειδὰν τάχιστα καταπλῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, κἂν ταῖς νουμηνίαις, πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανών, προσεύχεσθαι. Nec vota tantùm faciebant, sed & sacra. Idem Libanius alibi, Declam. VIII. Ταῖς νουμηνίαις νόμῳ μὲν πόλεως ἐθύομεν. Theon in Paradigmatis. Καὶ ταῖς νουμηνίαις μεθ' ὑμῶν προσῆλθε τοῖς ἱεροῖς, καὶ ταῖς χερσὶν, αἷς ἔδρασε τὸν φόνον, συνεψήφατο τῶν ἱερῶν θυσιῶν. Estque in citatis Etymologici Auctoris verbis. Ἐπιμήνια, τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα, &c. Atque vt festum Νουμηνία, ita sacra Ἐπιμήνια, ac sacrifici Ἐπιμήνιοι, dicebantur. Docet illud nos Hesychius, sed loco hodie valdè corrupto. Ἐπίμηνον, οἱ ἱεροποιοὶ, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις. Ἐπιμηνία, ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη. Restituo, & interpungo. Ἐπιμήνιοι, ἱεροποιοί. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις Ἐπιμήνια, ἡ κατὰ μῆνα, τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη. Ac sacrifici quidem Ἀγρεμόνες etiam

etiam dicti. Hefchius. Ἀρχεμόνα, ἡ ἐπιμήνιον. Offerebant autem in iftis facris placentam è melle ferpenti, qui in arce. Herodotus lib. VIII. Λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱερῷ. λέγουσί τε ταῦτα, καὶ δὴ ὡς ἐόντι ἐπιμήνια ἐπιτελέουσι προτιθέντες. τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσά ἐστι. Et quidem in fano Erechthei. Obferuare eft apud Hefychium. Οἰκουρὸν ὄφιν, τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα δράκοντα. καὶ οἱ μὲν ἕνα φασὶν, οἱ δὲ δύο, ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἐρεχθέως. τοῦτον δὲ φύλακα τῆς ἀκροπόλεως φασὶν, ᾧ καὶ μελιττοῦταν παρατίθεσθαι. Iubebatur hæc facerdos cum parafitis facere, decreto Alcibiadis, quod Cynofarge in templo Herculis è columnâ affixum erat. Athenæus lib. VI. Ἐν Κυνοσάργει μὲν οὖν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ στήλη τίς ἐστιν, ἐν ᾗ ψήφισμα μὲν Ἀλκιβιάδου, γραμματεὺς δὲ Στέφανος ὁ Θουκυδίδου. λέγεται τ' ἐν αὐτῷ περὶ τῆς προσηγορίας οὕτω. Τὰ δ' ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Quin panes tunc fieri foliti, qui à fefto Νουμήνιοι dicti. Lucianus in Lexiphane. Ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς. Mulieres quoque fe lauabant. Libanius Declam. XXXVII. vbi de muliere fordidâ, & quæ vix vel nouilunio, cùm nimirum fefti lege teneretur, fe lauaret. Τὴν μὲν οὖν γυναῖκα ἐπαινῶ τῆς μιμήσεως, ἣν με ἐμιμήσατο, ἄσιτος τὰ πολλὰ διατελοῦσα, τοῖς περιλείμμασι τῶν ἄρτων παρατρεφομένη. ὕδωρ αὐτή τε πίνουσα, καὶ τὰς θεραπαίνας ἐθίζουσα. μόλις ταῖς νουμηνίαις λουομένη. Et egeni ad potentiores ibant, vt ab ijs aliquid acciperent. Ecce apud Herodotum in

Vitâ Homeri. ταῖς νουμηνίαις προσπορευόμενος πρὸς τὰς οἰκίας τὰς εὐδαιμονεστάτας, ἐλάμβανέ τι. Festum hoc colere, Νουμηνιάζειν; quique colerent, Νουμηνιασταὶ dicebantur. Ecce apud Athenæum lib. XII. Ἀπολλοφάνης, καὶ Μυστιλίδης δὲ, καὶ Λυσίθεος, συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς τοὔνομα θέμενοι.

ΝΥΜΦΕΙΑ.

Nymphis olim apud Oetam Amphiſſus inſtituit, propter merita in matrem Dryopen. Erat autem certamen curſus, neque ad illud ſœminæ vlli accedere licitum. Antoninus Liberalis Metamorph. XXXII. Ἄμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἱδρύσατο Νυμφῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε δρόμου. καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον. γυναικὶ δὲ οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ Νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν.

ΞΑΝΘΙΚΑ.

Macedones celebrabant; eratque militum luſtratio. Heſychius. Ξανθικὰ, ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς, ἢ Ξανθικοῦ ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων. Sed corruptus ille locus. Nam cur Xanthici menſis nomen bis commemorat? deinde, quonam menſis die actum feſtum? Reij-

cio

cio illud posterius Ξανθικοῦ, à librario oscitante geminatum, & restituo. Ξανθικοῦ μηνὸς ἡ ἀγομένη. Nempe ad diem VIII Xanthici celebrari id festum solitum Hesychius scripserat. De lustratione militum, quod subungit, tunc peractâ; eam ita describit Liuius, ab V. C. lib. XL. *Fortè lustrandi exercitus venit tempus; cuius solenne est tale. Caput mediæ canis præcisæ, & prior pars ad dextram cum extis, posterior ad læuam viæ ponitur. inter hanc diuisam hostiam copiæ armatæ traducuntur. præferuntur primo agmini arma insignia omnium ab vltimâ origine Macedoniæ regum; deinde rex ipse cum liberis sequitur. proxima est regia cohors, custodesq; corporis: postremum agmen Macedonum cætera multitudo claudit. Mos erat, lustrationis sacro peracto, exercitum decurrere; & diuisas bifariam duas acies concurrere ad simulacrum pugnæ.* Et mox, in Demetrij Oratione ad patrem Philippum. *Quis dies? quo lustratus exercitus, quo inter diuisam victimam prælatis omnium qui vnquam fuere Macedoniæ regum armis regijs, duo soli tua tegentes latera, pater, præuecti sumus, & secutum est Macedonum agmen.* De eâdem lustratione, sed non adeò plenè, Curtius lib. X. *Placet exercitum patrio more lustrari. & probabilis causa videbatur, præterita discordia. Macedonum reges ita lustrare soliti erant milites, vt discissæ canis viscera vltimo in campo, in quem deduceretur, ab vtrâq; abijcerentur parte. intrà id spatium armati omnes starent; hinc equites, illinc phalanx.*

ΟΓΧΗΣΤΙΑ.

Neptuno τῷ Ὀγχηςίῳ ſacra, à Thebanis celebrata. Meminit Pauſanias Bœoticis. Κλύμδυον μὲν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ὀγχηςίου Ποσειδῶνος Θηβαίων φονεύουσιν ἄνδρες.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Elide celebrata, in honorem Iouis Olympij. Sed de iſtis nihil dicam, quia alij abundè dixerunt. Alia erant, quæ Athenis celebrata. Scholiaſtes Thucydidis lib. I. Ἔςιν Ὀλύμπια καὶ ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ Ἀθήναις. Eſtque de his Pindari locus, Pythionic. Od. IX.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις. ———

Vbi Scholiaſtes. Ὀλυμπίοις, οὐ τοῖς ἐν Πίσῃ νῦν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἔρριψεν ἁπλῶς τὸν λόγον. ἀλλὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις. Idem Olympionic, Od. VII. Κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. Τὴν ὅλην Ἀττικὴν, Ἀθήνας εἶπεν. εἴη δ' ἂν, ἤτοι τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Erat autem tunc certamen. Heſychius. Ὀλύμπια. ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Meminit Inſcriptio Vetus.

ΟΛΥΜΠΙΑ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΝ.

Et agonistæ, Elide pariter atque Athenis, priùs quàm certamen adirent, sacra faciebant, nempe pro felici successu. Obseruo apud Athenæum, qui indistinctè ita dicit, lib. XIV. Πελίγνας τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. ἔτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερὰ σοῦ τὰ πατρῷα πάντα ὃν τρόπον θύεται, καὶ τὰ ὀργιαστικὰ, καὶ τὰ βακχικὰ, ὅσα τε ἐν Ὀλυμπίοις προθύεται, ἔτος οἶδε. Ita enim ibi legendum; non, ὅσα τε Ὀλυμπιὰς προθύεται. Erantque hæc item Ioui sacra, vt ista Elide. Accipio ex eodem Pindaro, iam citato, Nem. Od. II.

——— τὰδ' οἴκοι
Μάσσον' ἀριθμῷ
Διὸς ἀγῶνι. ———

Vbi iterum Scholiastes. Τίθεται ἐν Ἀθήναις Διὸς ἀγὼν, τουτέστι τὰ Ὀλύμπια. Et mox. τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, ἢ τὸν Δία, ᾧ ἀνατίθεται ὁ ἀγών. Erant quoque apud Macedonas. Scholiastes Thucydidis, in verbis iam citatis. Ἔστιν Ὀλύμπια καὶ ἐν Μακεδονίᾳ. Etiam apud Smyrnæos. Inscriptio Vetus. ΟΜΟΙΩΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑ. Item apud Alexandrinos. In eâdem Inscriptione. ΑΝΑΓΚΑΣΘΕΙΣ ΕΝ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΝΙΚΗΣΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ. Etiam apud Nicæenses. Eustathius in Dionysium. Ἱστορεῖται δὲ κατὰ ζῆλόν τινα καὶ παρὰ Νικαεῦσι ποταμόν τινα Ἀλφειὸν ὠνομάσθαι, καὶ ὄρη τινὰ Ὀλύμπια· καὶ ἀγῶνα δὲ Ὀλυμπιακὸν ἄγεσθαι, κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Ἤλιδι. Quæ Elide erant, prœmium victori dabant coronam

ex apio, vt notissimum; in alijs, si non omnibus, at quibusdam, corona è lauro dari solita. Obseruare est apud Chrysostomum in Geneseos cap. XVIII. Hom. XLII. Καὶ ἐν μὲν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς τούτοις ἀγῶσιν ὁ στέφανος μετὰ τὴν νίκην οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ φύλλα δάφνης. Iterum De Nom. Mut. Hom. LXIV. Οὐχ ὁρᾶτε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀθλητὰς μέσον τοῦ θεάτρου ἑστῶτας ἐν μεσημβρίᾳ μέσῃ καθάπερ ἐν καμίνῳ τῷ σκάμματι, καὶ γυμνῷ τῷ σώματι τὴν ἀκτῖνα δεχομένους, ὥσπερ τινὰς ἀνδριάντας χαλκοὺς, καὶ ἡλίῳ καὶ κονιορτῷ καὶ πνίγει μαχομένους, ἵνα τὴν τοσαῦτα ταλαιπωρήσασαν κεφαλὴν φύλλοις δάφνης ἀναδήσωνται; ὑμῖν δὲ οὐ στέφανος δάφνης, ἀλλὰ στέφανος δικαιοσύνης πρόκειται.

ΟΜΟΛΩΙΑ.

Puto Thebanos, Thessalosque, celebrasse; in honorem Iouis τοῦ Ὁμολωΐου, & Cereris τῆς Ὁμολωΐας: de quibus videre est apud Suidam in Ὁμολώϊος. Meminit Scholiastes Theocriti, Idyll. VII. Καὶ Ἀρισόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων.

ΟΣΧΟΦΟΡΙΑ.

Alij Ὠσχοφόρια scribunt. Dixi de ijs per occasionem nuper libro De Pop. Atticæ. Hîc reponam, loco suo. Instituta illa à Theseo. Plutarchus in eius Vitâ. Ἄγουσι δὲ καὶ τὴν τῶν Ὠσχοφορίων ἑορτὴν,

ἑορτὴν, Θησέως καταστήσαντος. Certabant autem cursu ephebi, palmitem gestantes vuis onustum, quem ὦσχην nominabant. Currebant autem à Bacchi templo vsque ad Mineruæ τῆς Σκιράδος; quique prior perueniſſet, is victor edebat è phialâ, quæ Πενταπλόα, siue Πενταπλῆ, dicebatur: quia nimirum mixta in eâ erant vinum, mel, caseus, farina, & olei parum. Athenæus lib. XI. Ἀρισόδημος δ' ἐν τρίτῳ Περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίροις φησὶν Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον, τὸν καλούμενον ὦσχον. Τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μέχρι τοῦ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ. καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα, τὴν λεγομένην Πενταπλόαν, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ. Πενταπλόα δὲ ἡ κύλιξ καλεῖται, καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρὸν, καὶ ἄλφιτον, καὶ ἐλαίου βραχύ. Atque erant iſti iuuenes, qui vtrunque parentem ſuperſtitem haberent, legebanturque è ſingulis tribubus. Scholiaſtes Nicandri Alexiph. Ὠσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Et quidem nobiles. Accipio ex Heſychio. Ὠσχοφόρια, παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες καταλέγονται, οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Dixi lectos è ſingulis tribubus, & victorem è phialâ quintuplice ediſſe. Proclus confirmat in Chreſtomathiâ. Ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἔφηβοι διημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους δρόμῳ. καὶ τούτων ὁ πρότερος ἐγένετο ἐκ

τῆς

τῆς πενταπλῆς λεγομένης φιάλης, ἡ συνεκίρνατο ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ, καὶ μέλιτι, καὶ τυρῷ, καὶ ἀλφίτοις. De cursu è fano Bacchi ad Mineruæ Sciradis, idem refert. Ἦν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ παραπομπὴ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἱεροῦ εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σκιράδος τέμενος. Erat item chorus, qui carmina cantabat, Ὀσχοφορικὰ dicta, in honorem certantium; eumque ducebant iuuenes duo, veste muliebri induti, & ipsi palmites, vuis maturis plenos, gestantes. Commemorat ibidem Proclus. Ὀσχοφορικὰ δὲ μέλη παρὰ Ἀθηναίοις ᾔδετο. τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, κλήματα ἀμπέλου κομίζοντες μεστῶν εὐθαλῶν βοτρύων, (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχην, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία.) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. εἵπετο δὲ τοῖς νεανίαις ὁ χορὸς, καὶ ᾖδε τὰ μέλη. Sed corruptus ille locus, legendumque. κλῆμά τε ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν β. Commeabant ad hos mulieres, quæ cibum illis ferrent, eæque Δειπνοφόροι dicebantur. Obseruo ex istis Hesychij verbis. Παρὰ Ἀθηναίοις καθίστανται ἐν τῇ τῶν Ὀσχοφορίων ἑορτῇ οἱ Δειπνοφόροι. Verum legendum, αἱ Δ. Nam fœminæ erant. Plutarchus in Theseo, vbi festum id describit. Αἱ δὲ δειπνοφόροι παραλαμβάνονται, καὶ κοινωνοῦσι τῆς θυσίας, ἀπομιμούμεναι τὰς μητέρας ἐκείνων τῶν λαχόντων. ἐπεφοίτων γὰρ αὐτοῖς, ὄψα καὶ σιτία κομίζουσαι. Ex illis fuerit Tritonis, ad quam est Cymothi Epistola apud Alciphronem. Ἄισυ δὲ θαμίζεις, καὶ Ὀσχοφόρια, καὶ Λήναια, ταῖς πλουσίαις Ἀθηναίων συνεορτάζουσα. Vbi hoc quoque animaduertere est, è ditioribus illas

las fuisse. Præco quoque aderat, caduceum gestans coronatum; interque libationem acclamabant astantes, ΕΛΕΛΕΥ, ΙΟΥ, ΙΟΥ. Plutarchus Theseo. Καὶ νῦν ἐν τοῖς Ὠσχοφορίοις στεφανοῦσθαι μὲν οὐ τὸν κήρυκα λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ κηρύκιον. ἐπιφωνεῖν δὲ ταῖς σπονδαῖς ΕΛΕΛΕΥ, ΙΟΥ, ΙΟΥ, τοὺς παρόντας. ὧν τὸ μὲν σπένδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι, τὸ δὲ ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστι. Eiusque rei causam habes illic explicatam pluribus verbis antecedentibus. Erat autem templum hoc Mineruæ Sciradis, quo currebant, non in Sciro, ne quid erres; sed alterum, quod Phaleri, vetustius scilicet, & exstructum à vate Sciro: cuiusque meminit Pausanias in Atticis, vbi de Phalero agit. Ἐνταῦθα καὶ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ναός ἐστι. Et alibi. Ἐλευσινίοις πολεμοῦσι πρὸς Ἐρεχθέα, ἀνὴρ μάντις ἦλθεν ἐκ Δωδώνης, ὄνομα Σκῖρος, ὃς καὶ τῆς Σκιράδος ἱδρύσατο Ἀθηνᾶς ἐπὶ Φαληρῷ τὸ ἀρχαῖον ἱερόν. Et locus, in quo templum, à ramorum illuc gestatione, quam dixi, Ὠσχοφόριον. Ita interpretor Hesychij verba. Ὠσχοφόριον, τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Nam dubium nullum est, quin Mineruam hanc Sciradem intelligat.

ΟΥΕΡΡΕΙΑ.

Apud Syracusanos acta, cogente Verre; qui ea, sublatis Marcelléis, instituit. Vide supra Μαρκέλλεια.

ΠΑΜΒΟΙΩΤΙΑ.

Omnes Bœoti communiter celebrabant, atque inde etiam nomen datum. Eustathius ad Iliad. β'. Ὁμοίως δὲ τούτοις τοῖς Πανιωνίοις καὶ τὰ Παναθήναια ἡ ἑορτὴ, ὡς καὶ τὰ Παμβοιώτια. Et rursum alio loco. Παμβοιώτια, ἑορτὴ ἦν κοινὴ πάντων Βοιωτῶν. Et quidem in campo ante Coronéam, in templo Mineruæ Itoniæ. Strabo lib. IX. vbi de istâ vrbe. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ Παμβοιώτια συνετέλουν. Polybius Hist. lib. IX. Τί δὲ Λάτταβοι, καὶ Νικόστρατος; οὐ τὴν τῶν Παμβοιωτίων πανήγυριν, εἰρήνης οὔσης, παρεσπόνδησαν, Σκυθῶν ἔργα καὶ Γαλατῶν ἐπιτελοῦντες; Plutarchus in Amat. Narrat. Ἡ δὲ διασωθεῖσα, ἐφύλαξε τὴν τῶν Παμβοιωτίων ἑορτήν. καὶ τότε εἰς Κορώνειαν ἐλθοῦσα, ἱκέτις καθέζεται ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Intelligit huius festi celebrationem Pausanias Bœoticis. Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερόν. καλεῖται δὲ ἀπὸ Ἰτωνίου τοῦ Ἀμφικτύονος. καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Peragebatur autem etiam cum choreis. Itaque inde intelligendus est Statius Theb. II. vbi ita Mineruam inuocans Tydeus loquitur.

Seu Pandionio nostras inuisere cædes
Monte venis, siue Aoniâ diuertis Itone,
Læta choris. ——

ΠΑΝΑ-

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ.

De his nobis libro singulari dictum.

ΠΑΝΑΚΕΙΑ.

Consecrata honori Panaces. Commemorat Theodoretus Therap. VII. Ἀπεκλήρωσε πανηγύρεις ἑκάστῳ τῶν δαιμόνων, ἐκ τῆς προσηγορίας ὀνομάζας τὴν ἑορτήν. Ἕρμαια, καὶ Κρόνια, καὶ Ποσειδώνια, καὶ Ἡράκλεια, καὶ Ἀσκλήπεια, καὶ Πανάκεια.

ΠΑΝΔΗΜΟΝ.

Aliter Χαλκεῖα vocabatur, & Ἀθήναια. Suidas. Χαλκεῖα, ἑορτὴ Ἀθήνησι δημώδης, καὶ ἀρχαία πάλαι· ἅ τινες, Ἀθήναια καλοῦσιν· οἱ δὲ, Πάνδημον, διὰ τὸ πρὸ πάντων ἄγεσθαι.

ΠΑΝΔΙΑ.

Ioui, vel Lunæ, vt alij volunt, agebantur. Etymologici Auctor. Πάνδια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν. ἀπὸ Πανδίας τῆς σελήνης. ἢ ἀπὸ Πανδίονος, οὗ καὶ ἡ φυλὴ ἐπώνυμος. ἢ ὅτι τῷ Διὶ ἄγονται τὰ Πάνδια. ὠνόμασται δ' ἀπὸ τοῦ πάντα δινεῖν τῷ Διΐ.

ΠΑΝΔΡΟΣΙΑ.

Pandroſo feſtum agitaſſe Athenienſes, diſcimus ex Athenagora in Apologiâ. Καὶ Ἀγραύλῳ Ἀθηναῖοι καὶ τελετὰς καὶ μυστήρια ἄγουσι, καὶ Πανδρόσῳ. Ac templum habuiſſe, factumque illi oue fuiſſe, cùm Mineruæ boue feciſſent, doceo Atticarum Lectionum lib. III. cap. XXII. Illic vide, ſi tanti eſt. Et veſtis quoque, illi ſacra, aſſeruabatur, Ποδώνυμος dicta. Heſychius. Ποδώνυμος, ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου.

ΠΑΝΔΥΣΙΑ.

Erat illud tempus, cùm clauſo mari naues in terram protraherentur. Heſiodus de eo, Ἔργων lib. II.

Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται.
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐν οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. ———

Vbi Proclus. Οἱ ναυτικοὶ Πανδυσίαν καλοῦσι τοῦτον τὸν καιρόν. τότε οὖν παντοῖα πνεύματα πνεῖ δύσκρατα, καὶ χρῆναι μᾶλλον ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἢ πλεῖν. ἀνέλκειν οὖν τὴν ναῦν, καὶ ἑδράζειν ἐπὶ τῆς γῆς, λίθοις πυκάσαντα κελεύει πάντοθεν, ἵνα μὴ σαλεύωσιν οἱ ἄνεμοι τὴν ναῦν νεωλκηθεῖσαν.

Inter festa autem fuisse, discimus ex Ænea Tactico, Poliorcetici cap. XVII. Χρὴ περινοοῦντα διαλαβεῖσθαι τὰς μετ' ὄχλου ἐξόδους ἐπὶ θεωρίαν λαμπάδος, καὶ ἱπποδρομίας, καὶ τῶν ἄλλων ἀγώνων, ὅσαι γε ἱεροποιΐαι πανδημεὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ σὺν ὅπλοις πομπαὶ ἐκπέμπονται· ἔτι καὶ περὶ τὰς πανδήμους νεωλκίας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ.

Omnibus Græcis communia, vt Πανιώνια, Ionibus; Παμβοιώτια, Bœotis. Schol. Pindari Olymp. Od. VII. Εἴη δ' ἂν, ἤτοι τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Philostratus in Herode, Sophist. lib. II. Καὶ μὴν καὶ ἐπετέλεσαν Ἀθηναῖοι τήν τε ἐπώνυμον, καὶ τὴν τῶν Πανελληνίων. Eustathius ad Iliad. β'. Ἐκ δὲ τοῦ Παναχαιῶν, ὕστερον οἱ Πανέλληνες εἴρηνται. καὶ τὸ Πανελλήνιον, ὥς που καὶ τὸ Πανιώνιον. Et in Inscriptione quâdam est legere. ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ. ΟΛΥΜΠΙΑ. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ.

ΠΑΝΙΩΝΙΑ.

Ionum omnium communia erant. Diodorus Siculus lib. XV. Κατὰ τὴν Ἰωνίαν ἐννέα πόλεις εἰώθεισαν κοινὴν ποιεῖσθαι σύνοδον τὴν τῶν Πανιωνίων, καὶ θυσίας συνθύειν ἀρχαίας καὶ μεγάλας Ποσειδῶνι περὶ τὴν ὀνομαζομένην Μυκάλην ἐν ἐρήμῳ τόπῳ. Eustathius ad Iliad. β'. Ὁμοίου δὲ τύπου τοῖς Πανιωνίοις καὶ τὰ Παναθήναια ἡ ἑορτή. Et iterum alibi. Παμβοιώτια, ἑορτὴ

ἦν κοινὴ πάντων Βοιωτῶν, ὥσπερ καὶ ἡ τῶν Ἰώνων πάντων Πανιώνια.

ΠΑΝΟΨΙΑ.

Vide infra, Πυανέψια.

ΠΑΡΑΛΙΑ.

Paralo heroi sacra. Eustathius ad Odyss. δ'. Ἐκεῖθεν γίνεται καὶ ἡ πάραλος, ναῦς Ἀττική. καὶ τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης λέξεως παραγωγὸν, παράλιον. ὥσπερ ὁμώνυμος ἑορτὴ παλαιὰ, τὰ Παράλια.

ΠΑΥΣΑΝΙΕΙΑ.

Pausaniæ diem festum Lacedæmonij instituerunt, & certamen; in quo nulli, nisi Spartano, certare licebat: quin oratio quoque in honorem eius habebatur. Pausanias in Laconicis. Τοῦ θεάτρου δὲ ἀπαντικρὺ, Παυσανίου τοῦ Πλαταιᾶσιν ἡγησαμένου μνῆμά ἐστι, τὸ δὲ ἕτερον Λεωνίδου· καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, καὶ τιθέασιν ἀγῶνα, ἐν ᾧ πλὴν Σπαρτιατῶν ἄλλῳ γε οὐκ ἔστιν ἀγωνίζεσθαι.

ΠΕΛΩΡΙΑ.

Et fœminino singulari, & neutro plurali efferebant. Erat festum Thessalorum, Saturnalijs simile. Athenæus lib. XIV. Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ,

ῥήτωρ, ἐν τῷ Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας, σαφῶς ἐμφανίζει, τὴν τῶν Σατορναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην, φάσκων αὐτῶν παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς Πελώρια καλεῖσθαι. Et mox in subiectis illic verbis Batonis. Καὶ νῦν Θεσσαλοὺς μεγίστην ἑορτὴν ἄγοντας, προσαγορεύειν Πελώρια. Habes ibidem festi institutionem, ac celebrationem. Operæ pretium est inspicere locum. Refert quoque ex Athenæo Eustathius ad Iliad. ρ΄.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.

Festum erat Macedonicum. Hesychius. Περιπέτεια, ἑορτὴ Μακεδονική.

ΠΕΡΙΦΑΛΛΙΑ.

Phallorum pompa erat, in honorem Bacchi, Bacchanalibus agitata. Hesychius. Περιφάλλια, πομπὴ Διονύσῳ πληρουμένη τῶν φαλλῶν. Sed eadem erat, quæ Φαλλαγώγια nuncupata. De quibus ago in libro singulari, *De Dionysijs*.

ΠΙΘΟΙΓΙΑ.

Erat primus dies τῶν Ἀνθεστηρίων. Vide supra in Ἀνθεστήρια.

ΠΙΤΑ-

ΠΙΤΑΝΑΤΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Certamen in illo gymnicum erat apud Pitanatas. Meminit Hesychius. Ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχεδιάζεται, οὐκ ὢν τῆς ἀληθείας. Πιτανάτη ἢ ἀγῶνι, γυμνικῷ, ἐν Πιτάνῃ ἀγομένῳ.

ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ.

Dixi de his Atticarum Lectionum lib. II. cap. XIII. Hic reponam loco suo. Celebrabantur ab Atheniensibus. Harpocration. Πλυντήρια. Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ ἱερείας. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. Idem Suidas dicit in Πλυντήρια. Meminit eorum Etymologici Auctor. Καλλυντήρια, καὶ Πλυντήρια, ἑορταὶ δύο Ἀθήνησι. Erant autem instituta in honorem Agrauli, Cecropis filiæ. Hesychius. Πλυντήρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγραύλῳ, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, ἄγουσιν. Plutarchus verò in Alcibiade Mineruæ tribuit. Ὅτῳ δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου λαμπρῶς συνημεροῦντος, ὑπέθραττεν ἐνίους ὅμως ὁ τῆς καθόδου καιρός. ἡ γὰρ ἡμέρα κατέπλευσεν, ἐδρᾶτο τὰ Πλυντήρια τῇ θεῷ. Et ita Auctores quoque alij. Sed concilio. Colebatur Minerua, cognomento Ἄγλαυρος, siue Ἄγραυλος; atque huic sacrum illud festum. Errauit doctissimus Grammaticus; &, quos ille secutus est, Auctores: qui Agraulum, Cecropis filiam, acceperunt pro Mineruâ, ita ab eâ cognominatâ. In hoc festo detracta

deæ

deæ ornamenta lauabant, vnde nomen etiam datum; tum ſimulacrum eius velabant: quique id facerent, Πραξιεργίδαι dicebantur. Erat autem dies Thargelionis XXVI. & veluti inter maximè nefaſtos cenſebatur. Plutarchus in Alcibiade citato. Δρῶσι δὲ τὰ ὄργια Πραξιεργίδαι Θαργηλιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος ἀπόρρητα. τόν τε κόσμον καθελόντες, καὶ τὸ ἕδος κατακαλύψαντες· ὅθεν ἐν ταῖς μάλιστα τῶν ἀποφράδων τὴν ἡμέραν ταύτην ἄπρακτον Ἀθηναῖοι νομίζουσι. Itaque templa quoque fune circumdata veluti obſepiri ſolita; quod diebus alijs nefaſtis vſitatum. Pollux lib. VIII. cap. XII. Περισχοινίσαι τὰ ἱερὰ ἔλεγον ἐν ταῖς ἀποφράσι, καὶ τὸ παραφράξαι. οἷον πλυντηρίοις, καὶ ταῖς τοιαύταις ἡμέραις. Ad ſimulacri velationem fieri ſolitam quod attinet, de eâ quoque clarè Xenophon Hiſt. Græc. lib. I. Κατέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡμέρᾳ ᾗ πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. Et hanc ipſam deſignat quoq; Heſychius. Πραξιεργίδαι, οἱ τὸ ἕδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες. Ferebant etiam in pompâ maſſam caricarum; quia nimirum indigenæ poſt glandes hunc primum fructum comediſſent, quodque ille eos in rationem victus puriorem melioremque quaſi introduxiſſet: eaque maſſa Ἡγητηρία, ſiue Ἡγητορία, nam vtroque modo ſcribi video, nuncupabatur. Etymologici Auctor. Ἡγητορία, παλάθη σύκων, ἣν ἐπὶ τῇ πομπῇ τῶν Πλυντηρίων φέρουσιν, ὅτι ἡμέρου πρώτης ταύτης τροφῆς ἐδέξαντο. Heſychius. Ἡγητηρία, παλάθη σύκων. ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ πλυντηρίων φέρουσι παλά-

θίω συγκειμένίω ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἥμερον καρπὸν πρῶτον φαγεῖν τῶν σύκων. Ita enim illic legendum; non, τῇ ἑορτῇ παραπλωτηρίων. Nam Πλωτήρια, non Παραπλωτήρια, festum illud indigetabatur.

ΠΟΛΙΕΙΑ.

Apollinis τοῦ Πολιοῦ festum fuit apud Thebanos, cuius meminit Pausanias in Bœoticis. τῷ δὲ Ἀπόλλωνι Θηβαῖοι τῷ Πολιῷ ταύρους ἔθυον τὸ ἀρχαῖον. καί ποτε παρούσης σφίσι τῆς ἑορτῆς ἥ τε ὥρα κατήπειγε τῆς θυσίας, καὶ οἱ πεμφθέντες ἐπὶ τὸν ταῦρον οὐχ ἧκον. οὕτω παρατυχούσης ἁμάξης, τὸν ἕτερον τῶν βοῶν τῷ θεῷ θύουσι, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐργάτας βοῦς θύειν νομίζουσι.

ΠΟΜΠΕΩΝ ΔΑΙΜΟΝΟΣ ΕΟΡΤΗ.

Meminit huius festi Hesychius. Σπμμαλιαῖον, δίκηλόν τι ἐν ἑορτῇ πομπέων δαίμονος.

ΠΟΣΕΙΔΙΑ.

Neptuno sacra. Hesychius. Ποσείδια, ἑορτὴ Ποσειδῶνι τελουμένη. Sed rectius existimauerim,

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑ.

Theodoretus Therapeut. VII. Ἀπεκλήρωσε πανηγύρεις ἑκάστῳ τῶν δαιμόνων, ἐκ τῆς προσηγορίας ὀνομά-

σας τὴν ἑορτήν. Ἕρμαια, καὶ Κρόνια, καὶ Ποσειδώνια, καὶ Ἡράκλεια. Athenæus lib. XIII. Ἀρίστιππος ἢ κατὰ ἔτος συνδιημέρευεν αὐτῇ ἐν Αἰγίνῃ τοῖς Ποσειδωνίοις. Τῇ δὲ τῶν Ἐλευσινίων πανηγύρει, καὶ τῇ τῶν Ποσειδωνίων, ἐν ὄψει τῶν πανελλήνων πάντων ἀποτιθεμένη θοιμάτια, καὶ λύσασα τὰς κόμας, ἐνέβαινε τῇ θαλάττῃ. Ac ſacrum illi quoddam factum, Ὀνείλεον dictum. Heſychius. Ὀνείλεον, θυσία Ποσειδῶνος. Occurrit paſſim mentio apud Auctores.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑΤΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Poſidoniatæ, ad Tyrrhenicum ſinum habitantes, quum Græci ab origine eſſent, feſto quodam Græcis vſitato conuenientes, memoriam renouabant nominum antiquorum, & conſuetudinum patriarum; ac collacrymantes inter ſeſe cùm ſortem ſuam deploraſſent, iterum abibant. Athenæus lib. XIV. Ἀριστόξενος ἐν τοῖς Συμποτικοῖς, ὅμοιον, φησὶ, ποιοῦμεν Ποσειδωνιάταις, τοῖς ἐν τῷ Τυρσηνικῷ κόλπῳ κατοικοῦσιν, οἷς συνέβη τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἕλλησιν οὖσιν ἐκβεβαρβαρῶσθαι, Τυρρηνοῖς ἢ Ῥωμαίοις γεγονόσι, καὶ τήν τε φωνὴν μεταβεβληκέναι, τά τε λοιπὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων. ἄγειν τε μίαν τινὰ αὐτοὺς τῶν ἑορτῶν τῶν Ἑλληνικῶν ἔτι καὶ νῦν, ἐν ᾗ συνιόντες ἀναμιμνήσκονται τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ὀνομάτων τε καὶ νομίμων. ἀπολοφυράμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἀποδακρύσαντες, ἀπέρχονται.

ΠΡΗΡΟΣΙΑ.

Vide infra paullò in Προηρόσια.

ΠΡΙΑΠΕΙΑ.

Priapo celebrata. Theodoretus Therap. III. *Καὶ τὸ σμικρὸν ἐκεῖνο ζώδιον, τὸν Πρίαπον λέγω, μετὰ τοῦ μεγίστου καὶ τεταμένου μορίου τιμώμενον.* Quin mysteria illi etiam propria fuerunt. Idem Theodoretus Therap. I. *Καὶ ὅτι μὲν ὁ Πρίαπος Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης υἱὸς, ἴσασι τῶν ταῦτα μεμνημένων τινές. ἀνθ᾽ ὅτου δὴ τούτων υἱὸς ὀνομάζεται, καὶ σμικρῷ γε ὄντι ἐντίθεται μόριον ἐντεταμένον, καὶ μέγιστον, ὁ τῶν μυσαρῶν μυστηρίων ἱεροφάντης.* Theophylactus in Oseam, cap. IV. *Initiatos appellat huiusmodi idoli (Priapi) sacros mystas, dignos iam arcanis apud illos sacris iudicatos, ceu perfectiores.* Et mox. *Cùm Priapo initiatis sacrificare dicitur.* Meminit sacrorum eius Prudentius contra Symmachum, lib. I.

Hic deus è patrio prænobilis Hellesponto
Venit adusque Italos sacris cum turpibus hortos.

ΠΡΟΑΚΤΟΥΡΙΑ.

Vide in Προηρόσια.

ΠΡΟΗΡΟΣΙΑ.

Cereri τῇ Προηροσίᾳ propria. Dixi de ijs nuper in Atticis Lectionibus. hîc refingam, & reponam, loco proprio. Athenienses pro felici frugum prouentu, antequam ararent, sacra Cereri faciebant, & diem festum agitabant. Phurnutus, vbi de illâ deâ. Καὶ περὶ τὸν τοῦ σπόρου καιρὸν αὐτῆς ἄγουσι τὴν ἑορτήν. Arrianus in Epictetum lib. III. cap. XXI. Οὐδὲ σπείρουσιν ἄλλως οἱ ἄνθρωποι, εἰ μὴ τὴν Δήμητραν ἐπικαλεσάμενοι. Nomen festo ex re datum, Προηρόσια. Hesychius. Προηρόσια, τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. Ita corrigo. Hodie editur, πρὸ τοῦ ἐρότου. Idemque mendum est apud Suidam, vbi itidem corrigendum. Ac habemus antiqui huius moris vestigium apud Euripidem in Supplicibus, vbi sic Æthra.

Μόνον τόδ᾽ ἔργον προσθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
Πόλει τ᾽ Ἀθηνῶν. τυγχάνω δ᾽ ὑπὲρ χθονὸς
Ἀρότου προθύουσ᾽ ἐκ δόμων ἐλθοῦσ᾽ ἐμῶν
Πρὸς τόνδε σηκόν. ——

Vel etiam dicebatur fœminino genere singulariter, Προηροσία. Harpocration. Προηροσία. Ὑπερείδης Δηλιακῷ. ὄνομα θυσίας. Etymologici Auctor. Προηροσία, ὄνομα θυσίας ὑπὲρ τῶν καρπῶν γινομένης. Libanius Declam. XIX. Εἶθ᾽ ὑμεῖς ἔτι κερθῶν, καὶ πυρῶν, μνημονεύετε. καὶ τὴν προηροσίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θύετε. Per syncopen quoque dicebant, Πρηροσία. Obseruo apud Hesychium alibi. Πρηροσία, θυσία

 Ἀθήνη-

Ἀθλώησιν. Vulgus Προακτέρια appellabat. Hesychius, loco iam citato. Προηρόσια, τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου (ita emendandum iam monui) θύματα. καὶ ὁ δῆμος δὲ αὐτὰ προακτέρια καλεῖ. Excidit ſine dubio huius ſacrificij nomen apud Plutarchum Aduerſus Coloten. Τίνι γὰρ προτέλεια θύσομεν; τίνι σωτήρια; πῶς ἢ Φωσφόρια, βάκχεια, προτέλεια γάμων ἄξομεν, μὴ ἀπολιπόντες μηδὲ βάκχεις, , καὶ Φωσφόρους, προηροσίους, καὶ σωτῆρας; Neque ſimpliciter mutilus hic locus, ſed præterea etiam corruptus. Primùm enim, quænam hîc ſacra, quæ dijs τοῖς Προηροσίοις reſpondent. Deinde, vbi dij Γαμήλιοι, quibus τὰ προτέλεια γάμων? &, cur bis Προτέλεια commemorat? Omninò cenſeo, priore loco reſcribendum. Τίνι γὰρ προηρόσια θύσομεν; τίνι σωτήρια; in fine verò addendum eſſe. Καὶ προηροσίους, καὶ σωτῆρας, καὶ γαμηλίους. Opus habebat tam inſignis locus curatione. Inſtituta verò hæc ſacra ab Athenienſibus, ſuaſu oraculi, cùm fame graui, ſiue peſte, vt alij volunt, premerentur. Docet Scholiaſtes Ariſtophanis Equitibus. Οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ λοιμοῦ, τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τινα αὖ τρόπον παύσαιτο τὸ δεινὸν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηρόσιον ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναίων θύσαιεν. θυσάντων οὖν τῶν Ἀθηναίων, τὸ δεινὸν ἐπαύσατο. Sed ſcribendum illic. ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσαιεν. Nam Athenienſes hæc ſacra faciebant pro omnibus Græcis; ſiquidem vniuerſa terra laborabat, vt eſt videre in ipſius Scholiaſtæ verbis, cùm ait.

Τὴν

τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην. Et postrema verba evincunt. θυσάντων οὖν τῶν Ἀθηναίων, τὸ δεινὸν ἐπαύσατο. Suidas confirmat. Προηροσίαι, αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου (ita scribendum iam monui, non ἀρότρου) γινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρπῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγίνετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων. Aristides in extremâ Panathenaicâ. Φανερὰ δὲ καὶ ἡ παρ᾽ αὐτῶν τῶν θεῶν εὔνοια, καὶ ψῆφος, καὶ διὰ τοῦ κοινοῦ μάντεως καὶ ἐξηγητοῦ τοῦ πατρῴου τῇ πόλει, θύειν τι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τὴν προηροσίαν κελευόντων, καὶ μητρόπολιν τῶν καρπῶν αὐτὴν ἐπονομαζόντων. Huc pertinet locus Lycurgi in Orat. Κατὰ Μενεσαίχμου. Καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω. καὶ ζητῶ παρὰ πᾶσιν Ἕλλησι μαντευομένοις τὸν Δία προηροσίας ποιήσασθαι. Facta autem hæc sacra Cereri, vt initio dixi, quæ eâ ex re Προηροσία dicta. Suidas in εἰρεσιώνη. Λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος, ὁ θεὸς εἶπε, Προηροσίᾳ τῇ Δηοῖ ὑπὲρ πάντων θῦσαι τὴν θυσίαν Ἀθηναίους. Plutarchus in Conuiuio VII. Sap. Ὀμβρίῳ δὲ Διῒ, καὶ Προηροσίᾳ Δήμητρι, καὶ Φυταλμίῳ Ποσειδῶνι ποῦ βωμός ἐστι; ποῦ δὲ θυσία; Ad hoc Cereris cognomentum respexerit Maximus Tyrius Dissert. XIV. Φοβερὸς γεωργὸς οὐδενὶ, φίλος πᾶσιν. ἄπειρος αἵματος, ἄπειρος σφαγῆς, ἱερὸς καὶ παναγὴς θεῶν Ἐπικαρπίων, καὶ Ἐπιληναίων, καὶ Ἁλώων, καὶ Προηροσίων.

ΠΡΟΜΑ-

ΠΡΟΜΑΧΙΑ.

Lacedæmonij celebrabant, & arundine tunc coronabantur. Athenæus lib. XV. Καὶ γὰρ καὶ Λακεδαιμόνιοι καλάμῳ στεφανοῦνται ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ, ὥς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμοι θυσιῶν.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ.

Prometheo ſacra erant. Meminit eorum Xenophon de Rep. Athen. Πρὸς δὲ τούτοις, χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια, καὶ Θαργήλια, καὶ Παναθήναια, καὶ Προμήθια, καὶ Ἡφαίστια, ὅσα ἔτη. Et Lyſias in Oratione, cui titulus, Ἀπολογία δωροδοκίας. Ἐπειδὴ κατέπλευσα ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρχοντος, εὐθὺς ἐγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθια, καὶ ἐνίκων ἀναλώσας δώδεκα μνᾶς. Mendum eſt apud Iſæum, Orat. Ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου. Γεγυμνασιάρχηκα εἰς προμήθαι τοῦδε τοῦ ἐνιαυτοῦ φιλοτίμως, ὡς οἱ φυλέται πάντες ἴσασιν. Reſtituo. Γεγυμνασιάρχηκα εἰς Προμήθεια τοῦδε τ. ἐ. Erat hoc feſto etiam lampadum certamen. Scholiaſtes Ariſtophanis Ranis. Ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, κατὰ τὰ Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια. Harpocration. Τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος, Παναθηναίοις, καὶ Ἡφαιστείοις, καὶ Προμηθείοις. Atque hâc de cauſâ eſſe puto, quod Prometheus δᾳδοῦχος appellatur ab Apollonio Athenienſi in Calliâ, apud Philoſtratum in eius

in eius Vitâ, Sophist. lib. II. Ἰὼ Προμηθεῦ δᾳδοῦχε, καὶ πυρφόρε, οἷά σου τὸ δῶρον ὑβρίζεται.

ΠΡΟΣΧΑΙΡΗΤΗΡΙΑ.

Agitata eo die, quo à parentibus discederet filia, in mariti domum transitura. Innuit Harpocration. Προσχαιρητήρια. Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γραφομένη, ὅτι δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη. Habes totidem verbis apud Suidam.

ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ.

Ante nuptias celebrabantur, & in ijs sacra facta. Hesychius. Προτέλεια. ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία, καὶ ἑορτή. τέλος γὰρ, ὁ γάμος. Maximus Monachus in Dionysij Areopagitæ Epistolam ad Demophilum VIII. Προτέλεια μὲν θυσιῶν εὐχαί. τὸν γὰρ γάμον, τέλος ἐκάλουν· ὡς τελειοῦντα πρὸς τὸν βίον τὸν ἄνθρωπον. Quæ totidem verbis Georgius Pachymerius in paraphrasi eiusdem Epistolæ. Himerius in Eclogis Declam. Ἰδοῦσαν τε (λέγεται) ἐρασθῆναι τοῦ νεανίσκου, καὶ ὁμολογῆσαι τὸν γάμον, προτέλειά τε ποιησαμένην τοῦ γαμηλίου πυρὸς τὰ μυστήρια. Eustathius ad Iliad. λ' ex Pausaniæ Lexico Attico. Προτέλεια. ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα. Rescribo. ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. Scriptum fuerat per compendium, θυα. Inde nobis illud, θέα. Meminit Etymologici Auctor. Τέλος, καὶ τὸ πέρας, καὶ ὁ γάμος.

ὅθεν καὶ τὰ Προτέλεια. Sacrificabant autem Nymphis. Scholiastes Pindari Pythionic. Od. IV. οὔπω γάμος οὐδεὶς ἄνευ τῶν Νυμφῶν, ἀλλὰ ταύτας πρῶτον τιμῶσι, μνήμης χάριν, ὅτι εὐσεβείας καὶ ὁσιότητος ἀρχηγοὶ ἐγένοντο. Et Plutarchus lib. Aduersus Coloten. Πῶς δὲ Φωσφόρια, Βάκχεια, Προτέλεια γάμων ἄξομεν; Iterum in Narrat. Amat. Ἡ κόρη κατὰ τὰ πάτρια ἐπὶ τὴν Κισσόεσσαν καλουμένην κρήνην κατῄει, ταῖς Νύμφαις τὰ Προτέλεια θύσουσα. Athenis parentes filiam nupturam hoc die in arcem deducebant; ac Mineruæ, pro felici eius matrimonio, sacra faciebant. Suidas. Προτέλεια. ἡμέραν οὕτως ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὴν θεὸν, καὶ θυσίας ἐπιτελοῦσι. Item Iunoni, Dianæ, ac Parcis, quasi præinitiabantur; & comam deponentes, ijs illam dedicabant. Pollux lib. III. cap. III. Προτελεῖσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ νυμφίοι. καὶ τέλειος, ὁ γάμος ἐκαλεῖτο· καὶ προτέλειοι, οἱ γεγαμηκότες. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα Τέλεια, ἡ Ζυζυγία. ταύτῃ γὰρ τοῖς Προτελείοις προετέλουν τὰς κόρας, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Μοίραις. καὶ τῆς κόμης δὲ τότε ἀπήρχοντο ταῖς θεαῖς αἱ κόραι. Sed corrupta ibi verba; ac primùm lego. καὶ τέλος, ὁ γάμος. Deinde. Ἥρα Τέλεια, ἡ Ζυγία. De comæ dedicatione, est etiam legere apud Hesychium. Γάμων ἔθη. τὰ Προτέλεια, καὶ ἀπαρχαὶ, καὶ τριχῶν ἀφαιρέσεις τῇ θεῷ πρὸ μιᾶς τῶν γάμων τῆς παρθένου. E quo loco istud quoque est discendum, pridie nuptiarum solita τὰ Προτέλεια agitari. Et Dianæ speciatim canistra ferebant. Scholiastes Theocriti Idyll. II. Εἰώ-

11. Εἰώθασι τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖν, ἐπ' ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τὸ λοιπὸν φθείρεσθαι. Megarenſes vitgines Iphinoæ primitias comæ conſecrabant, Deliæ verò Hecaërgæ, atque Opidi. Pauſanias Atticis, vbi de Megarenſibus ait. Καθέςηκε δὲ ταῖς κόραις (τῶν Μεγαρέων) χοὰς πρὸς τὸ τῆς Ἰφινόης μνῆμα προσφέρειν πρὸ γάμου, καὶ ἀπάρχεσθαι τῶν τριχῶν· καθὰ καὶ τῇ Ἑκαέργῃ, καὶ Ὤπιδι, αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπεκείραντο τῶν Δηλίων. Argiuæ, pariter atque Athenienſes, Mineruæ comam deſectam dicabant. Statius Theb. 11.

—— hîc more parentum
Iaſides, thalamis vbi caſta adoleſceret ætas,
Virgineas libare comas, primoſq; ſolebant
Excuſare thoros. ——

Vbi Lutatius. *In templo Mineruæ ſolebant virgines nupturæ placare deam, quæ ſit fautrix virginitatis; & excuſare, quod neceſſitate, & lege naturali, nubere cogebantur.* Antiquiſſimis verò Athenienſium legibus fiebant ſacra hæc Cœlo, & Terræ. Proclus in Timæum Platonis, Comment. v. Καὶ ἔοικε διὰ ταῦτα καὶ Οὐρανῷ τούτῳ, καὶ Γῇ, προσήκειν ὁ γάμος· ὡς ἐκεῖνον οὐρανὸν, καὶ γῆν ἐκείνην, ἐνεικονιζομένοις. ὃ δὴ καὶ οἱ θεσμοὶ τῶν Ἀθηναίων εἰδότες, προσέταττον Οὐρανῷ καὶ Γῇ, προτελεῖν τοὺς γάμους. Atque hi ſunt, qui Γαμήλιοι θεοὶ dicebantur. Sopater De Diuiſ.

Quæſt. Μοιχὸς θύσας γαμηλίοις τοῖς θεοῖς παρὰ τὴν πανήγυριν. Illud quoque hîc monebo. Videri facta iſta ſacra menſe Gamelione; ſiquidem ille apud Athenienſes nuptijs celebrandis proprius, atque ex eâ re appellatus. Olympiodorus in Meteora, cap. VI. Γαμηλιὼν δὲ ἐλέγετο μὴν παρ' Ἀθηναίοις, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν γάμους ἐπιτελεῖσθαι. εὔλογον γὰρ ᾤοντο τότε σπείρειν, ὅτε καὶ ἡ γῆ ἀρδεύεται· ἐπιτήδειος γὰρ ὁ καιρὸς πρὸς καρπῶν γένεσιν. Euſtathius ad Iliad. σ'. Οὗ παρώνυμον ὥσπερ ὁ γαμήλιος λόγος, οὕτω καὶ μὴν Ἀττικὸς ὁ Γαμηλιὼν, γάμοις ἀφωρισμένος. Apud Lacedæmonios Veneri Iunoni matres ſacra faciebant. Pauſanias in Laconicis. Ξόανον δὲ ἀρχαῖον καλοῦσιν Ἀφροδίτης Ἥρας. ἐπὶ δὲ θυγατρὶ γαμουμένῃ νενομίκασι τὰς μητέρας τῇ θεῷ θύειν.

ΠΡΟΤΡΥΓΕΙΑ.

Feſtum erat Baccho ſacrum, & Neptuno. Heſychius. Προτρύγια, (ita ſcribo) non Προτρυγέα.) ἑορτὴ Διονύσου, καὶ Ποσειδῶνος. nam proprium Baccho erat, cui Προτρύγης cognomentum. Meminit eius Ælianus Var. Hiſt. lib. III. cap. XLI. Τὸν Διόνυσον Φλεῶνα ἐκάλουν, καὶ Προτρύγην. Nempe idem eſt, qui Προτρυγαῖος dicitur Achilli Tatio, initio libri ſecundi; vbi feſtum eius, apud Tyrios celebrari ſolitum, eiuſque originem, prolixè deſcribit.

ΠΡΟΦΘΑΣΙΑ.

Clazomeniorum feſtum erat, inſtitutum ob Leucam præuertendo occupatam. Diodorus Siculus lib. x v. Οἱ δὲ Κλαζομένιοι, διάστημα πλέον ἀπέχοντες, τεχνάζονταί τι τοιοῦτο πρὸς τὴν νίκην. κληρώσαντες ἐξ ἑαυτῶν ἀποίκους, ἔκλισαν πλησίον τῆς Λεύκης πόλιν, ἐξ ἧς ὁρμηθέντες ἅμ' ἡλίῳ ἀνατέλλοντι, ἔφθασαν τοὺς Κυμαίους τὴν θυσίαν ἐπιτελέσαντες. τούτῳ δὲ τῷ φιλοτεχνήματι γενόμενοι κύριοι τῆς Λεύκης, ἐπώνυμον ἑορτὴν ἄγειν κατ' ἐνιαυτὸν ἐπεστήσαντο, τὴν πανήγυριν ὀνομάσαντες Προφθασίαν.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΕΙΑ.

Proteſilai in honorem agebantur apud Theſſalos. Schol. Pindari Iſthm. Od. 1. Ἐν μὲν Θήβαις, Ἰολάεια, ἢ Ἡράκλεια· ἐν δὲ Ὀρχομενῷ, Μινύεια· ἐν δὲ Εὐβοίᾳ, Βασίλεια. ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ, Πρωτεσιλάεια. Etiam apud Cherroneſitas. Lucianus in Deorum Concilio. Καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ.

ΠΥΑΝΕΨΙΑ.

Celebrabantur die ſeptimo menſis ab ijs Pyanepſionis dicti. Harpocration. Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνος ἄγεσθαι φησί. Heſychius. Πυανέψια. ἑορτὴ Ἀθήνησιν. καὶ ἄγεται Πυανε-

ψιῶνος ἑβδόμη. Nempe ideò, quia Theseus eo die in vrbem saluus rediisset. Ingerit Plutarchus in Theseo. Θάψας δὲ τὸν πατέρα, τῷ Ἀπόλλωνι τὴν εὐχὴν ἀπεδίδου τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς ἱσταμένου. ταύτῃ γὰρ ἀνέβησαν εἰς ἄστυ σωθέντες. Nomen festo à fabis; quippe Πύαμος antiqui dicebant pro κύαμος. Pollux lib. VI. cap. IX. Κύαμοι, οἱ καὶ πύαμοι· ἀφ' ὧν καὶ τὰ Πυανέψια ἑορτή. Eustathius ad Iliad. χ'. Καὶ Πυανέψια λέγεσθαι, οἷον Κυαμέψια, διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. Apud alios, & quidem frequentius, Πύανος scribitur, aut neutro etiam genere Πύανον; & confirmat hanc scripturam, quod mensis ipse Πυανεψιὼν dicatur. Ad fabas tunc coqui solitas alludit ille apud Athenæum, lib. IX. Ἐκ τούτων δῆλόν ἐστιν, ὅτι Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος ἦγε Πυανεψίων πορδὴν ἑορτήν. Celebrabant autem in honorem Apollinis. Suidas. Τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι φασί. Nempe Apollini quoque votum fecerat Theseus pro felici reditu, cuius rei memoria hîc repræsentabatur. Est videre apud Plutarchum loco citato, Scholiasten Aristophanis, & Eustathium ad Iliad. χ'. Verba statim in rem aliam producemus. Ergo à fabis, coqui tunc solitis, nomen festo. Sed non illæ tantùm coctæ; verùm ramus quoque oleaginus efferebatur, Εἰρεσιώνη appellatus. Harpocration, vbi de hoc festo. Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται. Suidas. Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰρεσιώνη πλέκεται. Erat hic ramus lanâ coronatus, omnisque

que generis fructus circum pendentes habebat; & à puero ferebatur, cui parens vterque superstes; quique inter ferendum cantabat hos versus.

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει, καὶ πίονας ἄρτους,
Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι,
Καὶ κύλικ' εὔζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ.

Eustathius ad Iliad. χ'. Εἰρεσιώνη, θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίῳ, προσκρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλής, καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ, ἐν τοῖς Πυανεψίοις. λέγεται γάρ, φησι, Θησέα, ὅτε εἰς Κρήτην ἔπλει, προσχόντα Δήλῳ τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι Ἀπόλλωνι, καταστέψεσθαι κλάδους ἐλαίας, εἰ τὸν Μινώταυρον κτείνας σωθῇ, καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας, ἑψῆσαι λέγεται χύτραν ἀθάρας καὶ ἔτνους, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέψια λέγεσθαι, οἷον Κυαμέψια, διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. ἦγον δὲ ἐσθ' ὅτε ταῦτα καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ᾖδον δὲ παῖδες οὕτω.

Εἰρεσιώνη &c.

Quæ totidem verbis Suidas in Εἰρεσιώνη. Fructusque hos omnis generis appensos, Διακόνια appellabant. Hesychius. Διακόνιον, μάζα, ἢ ζωμός. καὶ ἡ κρηπὶς τοῦ πλακοῦντος. οἱ δὲ, πέμματα ἐξαπτόμενα τῆς εἰρεσιώνης. Sunt qui τῆς εἰρεσιώνης originem non ad Thesei votum referant, sed ad oraculum, Atheniensibus quondam datum, cùm fame premerentur. Etymologici Auctor in Εἰρεσιώνη. Λυκοῦργος δέ φησιν, ἀφορίας γενομένης Ἀθηναίοις, τοῦτο ἐπιτελεσθῆναι κατὰ χρησμὸν, ὥσπερ ἱκετηρίαν. Suidas loco

loco citato. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, ἀφορίας ποτὲ τὴν πόλιν κατασχούσης θαλλὸν καταστέψαντας ἐρίοις, ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. Quæ habes quoque apud Eustathium, loco citato. Et pleniùs narrat alibi Suidas. Εἰρεσιώνη, κλάδος τῆς ἐλαίας, ἐρίοις πεπλεγμένος. ἐξήρτητο δὲ αὐτοῦ τὰ ὡραῖα πάντα. προετίθετο δὲ αὐτὰ μετὰ τῆς εἰρεσιώνης πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ παλαιὸν χρησμόν. οἱ μὲν γὰρ φασὶν, ὡς λοιμοῦ (scribe, λιμοῦ.) πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος, ὁ θεὸς εἶπε Προηροσίᾳ τῇ Δηοῖ ὑπὲρ πάντων θῦσαι θυσίαν Ἀθηναίους. οὗ ἕνεκεν χαριστήρια πανταχόθεν ἐκπέμπουσιν Ἀθήναζε τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς. Super ramum verò istum, prius quam carmen ordirentur, bellaria effundebant, & craterem vino plenum. Etymologici Auctor in Εἰρεσιώνη. Καταχύσματα δὲ, κύλικα οἴνου κεκραμένην, καταχέοντες αὐτῆς, ἐπιλέγουσιν·

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει, &c.

Eustathius loco citato. Ἀλλαχοῦ δὲ λέγεται καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν, καὶ φοινικοῦν, ἀπήρτητο τοῦ θαλλοῦ. καὶ ὅτι προυτίθετο ἱκεσία τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἣν ἡμέραν οἱ περὶ Θησέα σωθῆναι δοκοῦσι. καὶ ὅτι καταχύσματα, καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην, ἐπιχέοντες αὐτῆς, ἐπέλεγον τὴν ῥηθεῖσαν ᾠδήν. Statuebatur autem ante fores templi Apollinis. Ecce in citatis iam verbis Eustathij. Τοῦτον ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλὴς, καὶ ἵστησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ, ἐν τοῖς Πυανεψίοις. Hoc ipsum est, quod Etymologici Auctor innuit, istis verbis. Προετίθετο δὲ ἱκεσία τῷ Ἀπόλλωνι. Alij tamen ante ædes suas à pueris istis, qui ferrent, collocatas tradunt.

tradunt. Ariſtophanis Schol. Pluto. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κατ' ἔτος ἤλλαττον. Et Suidas, vbi de re eâdem. Ταύτην δὲ πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεσαν, καὶ κατ' ἔτος αὐτὴν ἤλλαττον. Sed explicabo. Ramus iſte feſto die ante templum Apollinis poſitus; eo exacto inde abductus ante ædium fores ſtatuebatur. Ipſe Euſtathius diſertis verbis non multo pòſt in iſtius moris priſci enarratione. Μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν, ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ θύρας. Quæ totidem verbis habes etiam apud Suidam, & Apoſtolium, vbi explicat iſtum Ariſtophanis verſum, etſi non nominato Auctore.

Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

Dixi verò initio, ramum oleaginum fuiſſe; idq; præter Auctores iam citatos etiam teſtatur Heſychius, in cuius Gloſſis eſt. Εἰρεσιώνη, κλάδος ἐλαίας. Sed ſciendum, è lauro quoque interdum fuiſſe. Clarè nobis diſcrimen indicat Scholiaſtes Ariſtophanis Pluto. Εἰρεσιώνη, θαλλὸς ἐλαίας, ἢ δάφνης. Lutatius in Thebaida, extremo ſecundo Commentario, vbi τὴν εἰρεσιώνην deſcribit, ad illa Statij verba,

—— & ab arbore caſtâ
Nectent purpureas niueo diſcrimine vittas.

ita inquit. *Ab arbore caſtâ. Oliuâ, ſiue lauro: pro inuentore, id quod inuentum eſt. nam caſta non eſt olea, ſed Minerua. Aliter. Caſtam arborem dixit, quæ poſt quinquennium Athenis Mineruæ offereba-*

*tur * pestilentiæ ciuitatem * quam verbenam nominant, in quâ omnium frugum, pomorumq́, primitias obligabant, vt Cratinus ait. Hanc igitur castam arborem dicit; id est, in quâ purpureis nexibus omnia suprà dicta pendebant; quæ tamen interiectis duobus pedibus candida fila discriminabant.* Expediam hîc quoque istum nodum. Vtriusque honori ἡ Εἰρεσιώνη oblata fuit; Apollinis, & Mineruæ: itaque cùm Apollini offerretur, è lauro fuerit, arbore illi sacrâ: cùm Mineruæ, ex oliuâ, ipsi itidem consecratâ. Sed Lutatij ille locus, corruptus admodum, emendandus mihi nunc obiter per occasionem istam, & illustrandus. Itaque verba mutila, & deprauata, sic restituo. *Athenis Mineruæ offerebatur, ob liberatam pestilentiâ ciuitatem, quam eresionam nominant.* Sed errat, quod pestilentiam dicat, quæ fames fuit; & decepit eum Auctoris, quem sequutus est, corruptus locus; in quo perperam λοιμοῦ pro λιμοῦ fuerat: quemadmodum etiam apud Suidam. Quod autem ait. *In quâ purpureis nexibus omnia suprà dicta pendebant, quæ tamen interiectis duobus pedibus candida fila discriminabant.* Hoc est, quod dixit Etymologici Auctor. Εἰρεσιώνη, θαλλός ἐστιν ἐλαίας, πάντας τοὺς καρποὺς ἔχον ἀπηρτημένους, καὶ στέμμα λευκὸν καὶ φοινικοῦν. Et Eustathius, loco iam pluries citato. Ἀλλαχοῦ δὲ λέγεται καὶ, ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινικοῦν ἀπήρτηται τοῦ θαλλοῦ. Deinde non Apollini tantùm, aut Mineruæ, sed Horis quoque ἡ Εἰρεσιώνη ferebatur; idq; non Pyanepsijs duntaxat, de qui-

de quibus nnnc agimus, verùm enimverò etiam Thargelijs. Suidas. Πυανεψίοις, καὶ Θαργηλίοις, Ἡλίῳ, (qui idem cum Apolline.) καὶ Ὥραις, θύουσιν Ἀθηναῖοι. φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσι. Scholiastes Aristophanis Equitibus. Πυανεψίοις, καὶ Θαργηλίοις, Ἡλίῳ, καὶ Ὥραις, ἑορτάζουσιν Ἀθηναῖοι. φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τοὺς τε θαλλοὺς ἐρίοις περιειλημμένους, ὅθεν εἰρεσιώνας λέγονται. Idem alibi, Commentario ad Plutum, de solis Horis loquitur. Πυανεψίοις, καὶ Θαργηλίοις, Ὥραις θύουσιν Ἀθηναῖοι. φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα. Dixi porrò omne genus fructus appensos fuisse, idque Auctorum testimonijs confirmaui; sed mala, ac pira, aliaque, quæ ferre haud poterat, abfuisse nos docet Strabo, cuius ista verba lib. I. Τὸ μὲν οὖν ἅπαντα ζητεῖν περιποιεῖν αὐτῷ, προσεκπίπτοντος ἄν τις ἐκθείη φιλοτιμία. ὡς ἂν εἴ τις, φησὶν ὁ Ἵππαρχος, Ἀττικῆς εἰρεσιώνης κατηγοροίη, καὶ ἃ μὴ δύναται φέρειν μῆλα, καὶ ὄχνας, οὕτως ἐκείνου πᾶν μάθημα, καὶ πᾶσαν τέχνην. Meminit τῆς εἰρεσιώνης Clemens Strom. IV. Αὐτίκα Στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν γεωργὸν Τιμοκλέους τοῦ κωμικοῦ, σῦκα, ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι προσοδεύουσι, καθάπερ ἐκ παμφόρου χωρίου. δι' ἣν εὐκαρπίαν, ἐπιφέρει,

Σὺ μὲν εἰρεσιώνην, οὐ γεωργίαν, λέγεις.

Ἐπιφωνεῖν γὰρ εἰώθεσαν Ἀθηναῖοι,

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει, καὶ πίονας ἄρτους,
Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι.

Denique ab alijs Πανόψια appellatum hoc festum fuit. Harpocration. Πυανέψια ταύτην ἑορτὴν καλοῦμεν, οἱ δ᾽ ἄλλοι Ἕλληνες Πανόψια, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει.

ΠΥΛΑΙΑ.

Agebantur à Pylæis, in honorem Cereris τῆς Πυλαίας. Nam Pylis ſacra ei Deæ faciebant Pylagoræ. Strabo lib. IX. Ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν. ἔθυον τῇ Δήμητρι οἱ Πυλαγόραι. Et hinc illa Ceres Πυλαία cognomento dicebatur, ibi culta proprio fano, & feſto. Erotianus. Πύλας, τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἵδρυται. Et feſtum quidem, Πύλαια dictum. Hoc Stephanus vult in Πύλαι, cùm inquit. Λέγεται καὶ Πύλαια τὸ οὐδέτερον, ἐπὶ τῆς θυσίας.

ΠΥΡΣΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Ab Argiuis celebrabatur, in memoriam Lyncei, & Hypermneſtræ; quorum ille Lyrceæ, iſta Lariſſæ, accenſâ face periculum ſe euaſiſſe ſignificabat. Pauſanias Corinthiacis. Ἑτέρα δὲ ὁδὸς ἀπὸ τῶν πυλῶν τῶν πρὸς τῇ Δειράδι ἐστιν ἐπὶ Λύρκειαν. ἐς τοῦτο λέγεται τὸ χωρίον Λυγκέα ἀποσωθῆναι τῶν πεντήκοντα ἀδελφῶν μόνον, καὶ ἡνίκα ἀνεσώθη, πυρσὸν ἀνέσχεν ἐντεῦθεν. συνέκειτο δὲ ἄρα αὐτῷ πρὸς τὴν Ὑπερμνήστραν ἀνασχεῖν τὸν πυρσόν, ἢν διαφυγὼν Δαναὸν ἐς ἀσφα-

ἐς ἀσφαλὲς ἀφίκηταί ποι. τὴν δὲ καὶ αὐτὴν ἀνάψαι λέγουσιν ἕτερον ἀπὸ τῆς Λαρίσης, δῆλα καὶ ταύτην ποιοῦσαν, ὅτι ἐν οὐδενὶ οὐδὲ αὐτὴ καθέστηκεν ἔτι κινδύνῳ.

ἐπὶ τούτῳ δὲ Ἀργεῖοι κατὰ ἔτος ἕκαστον ΠΥΡΣΩΝ ΕΟΡΤΗΝ ἄγουσιν.

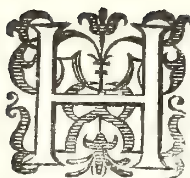
IOANNIS MEVRSI

GRÆCIÆ FERIATÆ,

SIVE, DE FESTIS Græcorum,

LIBER VI.

ΡΑΨΩΔΩΝ ΕΟΡΤΗ.

ÆC Dionysiorum tempore celebrabatur à rhapsodis, qui statuam Bacchi circumeuntes versus ei in honorem recitabant. Obseruare est apud Athenæum initio VII. Φαγήσια, οἱ δὲ Φαγησιπόσια, προσαγορεύουσι τὴν ἑορτήν. ἐξέλιπε δὲ αὕτη, καθάπερ ἡ τῶν ῥαψῳδῶν, ἣν ἦγον κατὰ τὴν Διονυσίων, ἐν ᾗ παριόντες ἕκαστοι τῷ θεῷ οἷον τιμὴν ἀπετέλουν τὴν ῥαψῳδίαν.

ΣΑΒΑ-

ΣΑΒΑΖΙΑ.

Festum Iouis τοῦ Σαβαζίου; cuius sacris qui initiarentur, ijs anguis in sinum immissus per partes inferiores rursum eximebatur. Clemens Protreptico. Μίγνυται δὲ αὖθις ὁ γεννήσας οὑτοσὶ Ζεὺς τῇ Φερεφάττῃ, τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ, μετὰ τὴν μητέρα τὴν Δηώ. ἐκλαθόμενος τοῦ προτέρου μύσους, πατὴρ καὶ φθορεὺς Κόρης ὁ Ζεύς. καὶ μίγνυται δράκων γενόμενος· ὃς ἦν, ἐλεγχθείς. Σαβαζίων γοῦν μυστηρίων σύμβολον τοῖς μυουμένοις, ὁ διὰ κόλπου θεός. δράκων δέ ἐστιν οὗτος, διελκόμενος τοῦ κόλπου τῶν τελουμένων, ἔλεγχος ἀκρασίας Διός. Arnobius lib. v. *Ipsa nouissimè sacra, & ritus initiationis ipsius, quibus sabazijs nomen est, testimonio esse poterunt veritati; in quibus aureus coluber in sinum demittitur consecratis, & eximitur rursus ab inferioribus partibus, atque imis.* Firmicus De Errore Prof. Relig. *Sabazium colentes Iouem, anguem, cùm initiantur, per sinum ducunt.* Alij Bacchi festum putant, Σαβαζίου nuncupati, cui pater Caprius fuerit. Cicero De Nat. Deorum, lib. III. *Dionysos multos habemus: primum, è Ioue & Proserpinâ natum; secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse: tertium, Caprio patre, eumq́ue regem Asiæ præfuisse dicunt: cui Sabazia sunt instituta.* Diodorus Siculus variat in patre lib. III. Φασὶ γὰρ ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης Διόνυσον γενέσθαι, τὸν ὑπό τινων Σαβάζιον ὀνομαζόμενον. οὗ τήν τε γένεσιν, καὶ τὰς θυσίας, καὶ τιμὰς νυκτερινὰς, καὶ κρυφίας, παρεισάγουσι, διὰ τὴν αἰσχύνην τὴν ἐκ τῆς συνουσίας ἐπακολουθοῦσαν. Quique his sacris initiati, Σα-

βοὶ dicti. Harpocration. οἱ μὲν σαβοὺς λέγεσθαι (φασὶ) τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ. Scholiastes Aristophanis Vespis. Σαβάζιον δὲ τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾶκες καλοῦσι, καὶ Σαβοὺς, τοὺς ἱεροὺς αὐτῷ. Oppianus Cyneget. I.

——— ἢ Σαβάζια νυκτιπερὶ θύσθλα.

ΣΕΒΑΣΤΙΑ.

In honorem Imperatoris passim celebrabantur. Menander Rhetor cap. Πῶς δεῖ ἀπὸ τῶν ἐπιτηδεύσεων τὰς πόλεις ἐγκωμιάζειν. Ἑορτὴ δὲ τὰ Ἴσθμια, Παλαίμονι. καὶ Νέμεα, Ἀρχεμόρῳ. βασιλεῖ δὲ, ὡς τὰ Σεβάστια πολλαχοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ.

Incertum, quale festum fuerit. Hesychius. Σεμέλη, τράπεζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ, ἑορτή. Puto Semeles fuisse.

ΣΕΠΤΗΡΙΟΝ.

Delphis celebrabatur nono quoque anno. Plutarchus in Quæst. Græc. Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς· ὧν τὴν μὲν, Σεπτήριον καλοῦσι· τὴν δὲ, Ἡρωΐδα· τὴν δὲ, Χαρίλαν. Fœminino genere habes apud Hesychium. Σεπτηρία, καθαρμός.

ΣΘΕΝΙΑ.

Argiuorum erat. Hesychius. Σθένια, ἀγὼν τὶς ἐν Ἄργει οὕτω προσηγόρευτο.

ΣΙΚΕΛΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Festum apud Siculos erat, in quo epheborum certamen, scillis sese verberantium; quique victor euasisset, prœmium à gymnasiarchis taurum habebat. Scholiastes Theocriti Idyll. VII. Τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ νικήσαντες, ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

ΣΚΕΙΡΑ, aut ΣΚΙΡΑ.

De hoc festo dictum mihi libro *De Populis Atticæ,* in voce Σκίρον. Hîc reponam, loco proprio. Etymologici Auctor. Σκεῖρα, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς. Corruptus est Hesychij locus. Σκεῖρα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀρείου. Restitue, ἑ. Ἀθήνησιν Ἀθηνᾶς. Nam Mineruæ festum erat, vt ostendam. Deinde malim Σκίρα, quam Σκεῖρα. Ita alij omnes scribunt. Et mensis ab eo Σκιροφοριὼν appellatus. Harpocration. Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. Celebrabatur verò die mensis istius Scirophorionis XII. in honorem Mineruæ Σκιράδος; vel, vt alij volunt, Cereris, & Proserpinæ. Scho-

næ. Scholiastes Aristophanis ad Concion. Σκίρα, ἑορτή ἐστι τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, Σκιροφοριῶνος τῇ δωδεκάτῃ. οἱ δὲ, Δήμητρος, καὶ Κόρης. Corruptus Stephani quoque locus in Σκίρος. Σκίρα δὲ κέκληται. τινὲς μὲν, ὅτι ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθηνῆσι θύεται. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δήμητρι, καὶ Κόρῃ. καὶ ἡ ἑορτὴ ταύτη Ἐπισκίρα κέκληται. Rescribe primùm, Ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθηνᾷ θύεται. Deinde. Καὶ ἡ ἑορτὴ ταύτη ἔτι Σκίρα κέκληται. Et sacrum, quod tunc fieri solitum, Σκίρωσις dictum. Strabo lib. IX. Ἀφ' οὗ μὲν Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιρὰς, καὶ τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ἐπὶ Σκίρῳ τις ἱεροποιΐα τις, καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. Hunc diem, sacrum anteà festo, multo magis sacrum reddidit victoria ad Mantineam. Plutarchus De Gloriâ Athen. Τὴν δὲ δωδεκάτην τοῦ Σκιροφοριῶνος ἱερωτέραν ἐποίησεν ὁ Μαντινιακὸς ἀγὼν, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων συμμάχων ἐκβιασθέντων καὶ τραπέντων, μόνοι τὸ καθ' ἑαυτοὺς νικήσαντες ἐστήσαντο τρόπαιον ἀπὸ τῶν νικώντων πολεμίων. Meminit festi etiam Polyænus lib. III. Ἦν ἑορτὴ Σκίρα. Τιμόθεος κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν μυρσίνῃ στεφανώσας τὰς τριήρεις ἦρε τὸ σημεῖον. Sunt qui datum nomen velint ab vmbellâ, quæ Σκίρον nuncupabatur; ferebaturque à sacerdotibus Mineruæ, Neptuni, & Solis, ex arce Scirum abeuntibus: erat autem vmbella ista alba; quique gestabant, Eteobutadæ. Harpocration. Σκίρον, σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως, εἴς τινα τόπον, καλούμενον Σκίρον, πορεύονται. ἥτε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς, καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι. Totidem verbis Scholiastes Aristophanis loco

nis loco citato, nisi quod Neptuni ibi sacerdotis nulla mentio. Dixi verò vmbellam istam albam fuisse; idque eiusdem Comici Scholiastæ locus testatur: qui hoc quoque addit, non ab Eteobutadis gestatam, sed à sacerdote Erechthei. Ecce verba. Ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδιον λευκὸν, ὃ λέγεται σκίρον. Ea autem vmbellæ portatio significabat, tempus iam ædificando idoneum esse. Harpocration. Σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. Habes totidem verbis apud Suidam, & Scholiasten Aristophanis. Qui pompam hanc instruebant, pellibus victimarum, Ioui Milichio ac Ctesio immolatarum, vtebantur. Suidas. Διὸς κώδιον, οὗ τὸ ἱερεῖον Διῒ τέθυται. θύουσι δὲ τῷ Μειλιχίῳ Διΐ. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουσι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς, οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι. Apud Apostolium in Διὸς κώδιον luxata verba. Restitue ad exemplar Suidæ, è quo transscripta. Prætereà tum quoque cursu ephebi concertabant, palmitem vuis onustum gestantes, quem ὄσχην nuncupabant; & ab eo certamen istud ὀσχοφόρια. De quâ re plenè à me dictum est supra in ὀσχοφόρια. Illic vide; neque enim hîc repetere libet.

ΣΚΙΕΡΙΑ.

Festum hoc Aleæ celebratum, Arcadiæ oppido, in honorem Bacchi; in eoque fœminæ sese flagellabant, ex oraculi Delphici iussu, vt iuuenes Spartani ad aram Dianæ Orthiæ. Pausanias in Arcadicis. Μετὰ δὲ Στύμφαλόν ἐστιν Ἀλέα, συνεδρίου μὲν τοῦ Ἀργολικοῦ μετέχουσα καὶ αὐτή. Ἀλεὸν δὲ τὸν Ἀφείδαντος γενέσθαι σφίσιν ἀποφαίνουσιν οἰκιστήν. Θεῶν δὲ ἱερὰ αὐτόθι, Ἀρτέμιδός ἐστιν Ἐφεσίας, καὶ Ἀθηνᾶς Ἀλέας, καὶ Διονύσου ναὸς καὶ ἄγαλμα. τούτῳ παρὰ ἔτος Σκιερείαν ἑορτὴν ἄγουσι. καὶ ἐν Διονύσου τῇ ἑορτῇ, κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν, μαστιγοῦνται γυναῖκες, καθὰ καὶ οἱ Σπαρτιατῶν ἔφηβοι παρὰ τῇ Ὀρθίᾳ. Polluci Σκιερὰ dicitur, nescio an rectiùs, lib. VII. cap. XXXIII. sect. IV. Καὶ τὸ Σκιάδιον δέ ἐστιν ἐν χρήσει, καὶ Σκιαδοφόροι, καὶ Ἐσκιαδοφόρει. καὶ Σκιὰς, ὑφ᾽ ἧς ὁ Διόνυσος κάθηται. καὶ Σκιερὰ ἑορτή. E quibus verbis colligere liceat, eo festo Bacchi simulacrum, sub vmbellâ desidens, produci solitum.

ΣΠΟΡΤΙΑ.

Incertum cui deo, aut deæ, agitatum. Hesychius. Σπορτία, ἑορτὴ ἀγομένη.

ΣΤΟΦΕΙΑ.

ΣΤΟΦΕΙΑ.

Dianæ Stopheæ erant, apud Eretrienſes. Meminit Athenæus lib. VI. Ἦν δὲ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἀγομένη Ἀρτέμιδι Στοφέα.

ΣΤΥΜΦΑΛΙΑ.

Stymphaliæ Dianæ erant, vt Βραυρώνια Brauroniæ. Meminit Pauſanias in Arcadis. Ἐν Στυμφάλῳ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Στυμφαλίας τὴν ἑορτὴν κατά τε ἄλλα ἦγον οὐ σπουδῇ, καὶ τὰ ἐς αὐτὴν καθεστηκότα ὑπερέβαινον τὰ πολλά.

ΣΥΓΚΟΜΙΣΤΗΡΙΑ.

Agitabantur poſt comportatas fruges. Heſychius. Συγκομιστήρια, θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ. Ita nimirum Oratores appellabant, quæ alijs Θαλύσια dicebantur. Euſtathius ad Iliad. ί. Θαλύσια δὲ αἱ ἀπαρχαὶ, ἤγουν αἱ μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδόμεναι θεῷ, ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰς ἔπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας. τινὲς δὲ τῶν ῥητόρων καὶ Συγκομιστήρια ταῦτα καλοῦσιν.

ΣΥΝΟΙΚΙΑ.

Theſeus inſtituit, cùm XI Atticæ oppida in vnas Athenas coëgiſſet. Stephanus in Ἀθῆναι. Ὁ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις, τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ, συνοικί-

σας εἰς Ἀθήνας, Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο. Thucydides Ξυνοίκια Atticè dixit, lib. II.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Incertum, cuius dei, aut deæ; & quo item propriè nomine. Sacra in eo factitata à mulieribus per continuos decem dies. Plato in Epistolâ quâdam ad Dionis propinquos, vbi narrat, quæ à Dionysio facta Syracusis. Καὶ πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ἐκπέμπει με, εὑρὼν πρόφασιν, ὡς τὰς γυναῖκας ἐν τῷ κήπῳ, ἐν ᾧ κατῴκουν ἐγὼ, δέοι θῦσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον. An Ennensis Cereris fuit, de quo Cicero Verr. IV. vbi Ennam describit. *Propter est spelunca quædam, conuersa ad Aquilonem, infinitâ altitudine; quâ Ditem patrem ferunt repentè cum curru exstitisse, abreptamque ex eo loco virginem secum asportasse: & subitò non longè à Syracusis penetrasse sub terras, lacumque in eo loco repentè exstitisse: vbi vsque ad hoc tempus Syracusani festos dies anniuersarios agunt, celeberrimo virorum mulierumque conuentu.*

ΣΥΡΜΑΙΑ.

Lacedæmonij celebrabant: habebantque certamen, in quo præmium, Συρμαία dictum: quod edulij genus erat, ex adipe, & melle. Hesychius. Σύρμαια. ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι, ἔπαθλον ἔχων συρμαίαν· ἔστι δὲ βρωμάτιον διὰ στέατος, καὶ μέλιτος.

ΣΩΤΗ-

ΣΩΤΗΡΙΑ.

Sicyonij celebrabant; in memoriam vrbis ab Arato tyrannide vindicatæ. Vide ſupra, in Ἀράτεια. Alia erant, de quibus Polybius Hiſt. lib. IV. Ἠρέθιζε δ' αὐτὸν καὶ τὸ δοκεῖν Βυζαντίοις πρὸς μὲν Ἄτταλον εἰς τοὺς τῶν Ἀθηνᾶς ἀγῶνας τοὺς συνθύοντας ἐξαπεσταλκέναι· πρὸς αὐτὸν δ' εἰς Σωτήρια, μηδένα πεπομφέναι. Nempe ſacra, ac feſta, ob ſalutem datam. Talia ſunt, de quibus Plutarchus in Galbâ. Ἔθυσε Σωτήρια, καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἑστίασιν. Herodianus lib. I. Καὶ Σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Lucianus Hermotimo. Σωτήρια τήμερον ἄξων. Et occurrunt paſſim apud Auctores.

ΤΑΙΝΑΡΙΑ.

Feſtum Neptuni τοῦ Ταιναρίου, apud Lacedæmonios. Heſychius. Ταινάρια, παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος.

ΤΑΛΑΙΔΙΤΗΣ.

Puto fuiſſe Iouis τοῦ Ταλαιοῦ, apud Cretenſes. Heſychius. Ταλαιὸς, ὁ Ζεὺς, ἐν Κρήτῃ. Ταλαιδίτης, ἀγὼν γυμνικός.

ΤΑΥΡΕΙΑ.

ΤΑΥΡΕΙΑ.

Neptuni festum, puta τοῦ Ταυρείου. Hesychius. Ταύρεια, ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος. Censeo autem illud esse, quod Ephesij celebrabant; & in quo adolescentes, qui vinum ministrabant, ταῦροι dicebantur. Athenæus lib. x. Παρὰ δὲ Ἐφεσίοις οἱ οἰνοχοοῦντες ἤϊθεοι τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ, Ταῦροι ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀμερίας φασίν. Eustathius Iliad. υ. Παρὰ Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες ἤϊθεοι, Ταῦροι ἐκαλοῦντο. Meminitque alibi illorum Hesychius. Ταῦροι, οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΑ.

Dianæ festum, nempe τῆς Ταυροπόλου. Hesychius. Ταυροπόλια, ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. Athenæus lib. VI. Μαγευόμεναι καὶ μαγεύουσαι Ταυροπολικά, τρίοδοι τινὲς αὗται πρὸς ἀλήθειαν ἐγένοντο.

ΤΑΥΡΟΧΟΛΙΑ.

Cyziceni celebrabant. Hesychius. Ταυροχόλια, ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ.

De hoc festo dictum mihi, lib. De Puerperio, cap. VII. Hic reponam, loco suo. Celebrabant ob feli-

ob feliciter transactum à puerperâ diem quadragesimum. Censorinus De die natali, cap. XI. *In Græciâ dies habent quadragesimos insignes; namque prægnans ante diem quadragesimum non prodit in fanum; & post partum quadraginta diebus pleræque fœtæ sunt graviores, nec sanguinem interdum continent: & paruuli fermè per hos dies morbidi, sine risu, nec sine periculo sunt. ob quam causam, cùm is dies perierit, diem festum solent agitare. quod tempus appellant* Τεσσαρακοστόν.

ΤΙΘΗΝΙΔΙΑ.

Apud Lacedæmonios agitabantur, isto modo. Nutrices pueros mares extra Vrbem abducebant in Dianæ Corythalliæ templum, quod ad flumen Tiassam situm, prope Cletam; ibique instituto pro puerorum istorum salute epulò, quod Κοπίδα indigetabant, porcellos lactentes immolabant, ac furnaceos in conuiuio panes præbebant. Athenæus lib. IV. Κοπίζει δὲ καὶ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. ἐν δὲ τῇ πόλει κοπίδας ἄγουσι καὶ τοῖς Τιθηνιδίοις καλουμένοις ὑπὲρ τῶν παίδων. κομίζουσι γὰρ αἱ τίτθαι τὰ ἄρρενα παιδία κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ἀγρὸν, καὶ πρὸς τὴν Κορυθαλλίαν καλουμένην Ἄρτεμιν, ἧς τὸ ἱερὸν παρὰ τὴν καλουμένην Τίασσαν ἐστὶν, ἐν τοῖς πρὸς τὴν Κλήταν μέρεσι, τὰς κοπίδας ἐπιτελοῦσι. θύουσι δὲ καὶ τοὺς γαλαθηνοὺς ὀρθαγορίσκους, καὶ παρατιθέασιν, ἐν τῇ θοίνῃ τοὺς ἰπνίτας ἄρτους. Ac choreas quoque agitabant, Κορυθαλλίστριαι dictæ. Hesychius. Κορυθαλλίστριαι, αἱ

χορδύουσι τῇ Κορυθαλλίᾳ θεᾷ. Erant etiam, qui perſonis ligneis velati riſum concitarent, Κυριττοὶ appellati. Idem Heſychius alibi. Κυριττοὶ, οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα πρόσωπα κατὰ Ἰταλίαν· καὶ ἑορτάζοντες τῇ Κορυθαλλίᾳ γελοιασταί.

TITANIA.

Titanum in memoriam agitari ſolita. Moſchopulus in Collect. Dict. Attic. Κρόνια, ἑορτὴ τοῦ Κρόνου. καὶ Διάσια, ἡ τοῦ Διός. καὶ Τιτάνια, ἡ τῶν Τιτάνων.

ΤΛΗΠΟΛΕΜΕΙΑ.

Tlepolemo inſtituta, apud Rhodios. Meminit Pindarus Olympionic. Od. VII.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἵσταται, Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε κνισάεσσα πομπὰ,
Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.

Vbi Scholiaſtes. Ἀγὼν ἐκεῖ ἄγεται, Τληπολέμεια. Celebrabantur autem XXIV menſis Gorpiæi; certabantque pueri, ac viri: & victoriæ prœmium erat, corona populea. Idem mox. Τελεῖται αὐτόθι (ἐν Ῥόδῳ) ἀγὼν, Τληπολέμεια ἐπικαλούμενος. τελεῖται δὲ μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ. ἀγωνί-

ζονται

ζονται δὲ παῖδες, καὶ ἄνδρες. ὁ δὲ στέφανος, λεύκη δίδοται.

TONEIA.

Apud Samios celebrata. Athenæus lib. XV. Διόπερ ἐξ ἐκείνου καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποκομίζεσθαι τὸ βρέτας εἰς τὴν ἠϊόνα, καὶ ἀφανίζεσθαι. ψαιστά τε αὐτῷ παρατίθεσθαι, καὶ καλεῖσθαι, τόνεα τὴν ἑορτὴν, ὅτι συντόνως συνέβη περιειληφθῆναι τὸ βρέτας ὑπὸ τῶν τὴν πρώτην αὐτοῦ ζήτησιν ποιησαμένων. Vide totam eorum originem pluribus illic pertractatam.

TOΞAPIΔEIA.

Toxaridis feſtum, apud Athenienſes; quem Ἰατροῦ ξένου nomine inter heroas relatum colebant. Lucianus Scythâ. Ὁ Τόξαρις οὐδὲ ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε. καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ΞΕΝΩ ΙΑΤΡΩ οἱ Ἀθηναῖοι. τοῦτο γὰρ τοὔνομα ἥρως γενόμενος ἐπεκτήσατο. Et mox ibi cauſam eius cognomenti exponit pluribus. Atque hunc ipſum eſſe cenſeo, de quo eſt apud Heſychium. Ἰατρὸς, θεραπευτὴς, ἢ ἐφαπτὴς, ἢ ἥρως Ἀθήνησιν ἀρχαῖος. Et candidus ei equus immolabatur ad ſepulchrum. Idem Lucianus, loco citato. Ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος, καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι.

ΤΡΙΚΛΑΡΙΑ.

Dianæ Triclariæ propria, apud Iones quosdam. Pausanias Achaïcis. Ἰώνων τοῖς Ἀρόην, καὶ Ἄνθειαν, καὶ Μεσάτην οἰκοῦσιν, ἦν ἐν κοινῷ τέμενος, καὶ ναὸς, Ἀρτέμιδος Τρικλαρίας ἐπίκλησιν. καὶ ἑορτὴν οἱ Ἴωνες αὐτῇ, καὶ παννυχίδα, ἦγον ἀνὰ ἔτος. Vide illic historiam festi, benè longam.

ΤΡΙΠΟΝΗΤΑΙ.

Ignotum festum. Hesychius. Τριπονῆται. ἑορτή τις. An corruptus locus, legendumque? Τριπονήσια.

ΤΡΙΤΟΠΑΤΟΡΕΙΑ.

His Athenienses pro liberorum generatione vota faciebant dijs, qui Τριτοπάτορες ipsis nuncupati. Repræsentat festum eorum nobis Auctor Etymologici in Τριτοπάτορες. Φανόδημος δὲ φησὶν, ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται αὐτοῖς (τοῖς Τριτοπάτορσιν) ὑπὲρ γενέσεως παίδων. Hi ipsi sunt, qui Θεοὶ γενέθλιοι dicuntur ab Aristæneto lib. I. epist. XIX. Παιδοποιεῖν ἐξ ἐκείνου πᾶσι τοῖς γενεθλίοις θεοῖς. Item à Sopatro, libro De Diuis. Quæst. vbi eundem hunc Atheniensium morem est obseruare. Ηὐχόμην γενέσθαι μοι παῖδα, καὶ πολλὰ τοὺς γενεθλίους ἐλιπάρουν θεοὺς πληρῶσαί μοι διὰ τάχους τὸ σπουδαζόμενον. Vocantur-

canturque hîc ab eo Θεοὶ γενέθλιοι, qui alibi Γενέσεως ἔφοροι δαίμονες, & θεοὶ, ab eodem. Λέγων, γάμων, καὶ γενέσεως ἔφοροι δαίμονες. Iterum. Τῶν γάμων θεοὶ, καὶ γενέσεως ἔφοροι. Latinis veteribus *Dij geniales* dicebantur.

ΤΡΟΦΩΝΙΑ.

Trophonio celebrabantur. Pollux lib. I. cap. I. sect. XXXII. vbi festa quædam enumerat. Ἀπόλλωνος, Δήλια· Ἑκάτης, Ἑκατήσια· Τροφωνίου, Τροφώνια. Et quidem Lebadeæ, in Bœotiâ. Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. VII. Τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες. ἐν μὲν Θεσπιαῖς, τὰ Ἐρωτίδια. ἐν δὲ Πλαταιαῖς, τὰ Ἐλευθέρια. ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὰ Τροφώνια.

ΤΥΠΑΙ.

Incertum festum, cuius mentio in Hesychij Glossis exstat. Τύπαι, ἑορτή τις.

ΤΥΡΒΗ.

Festum Bacchi apud Achiuos. Pausanias Corinthiacis. Πρὸς δὲ τοῦ Ἐρασίνου ταῖς κατὰ τὸ ὄρος ἐκβολαῖς Διονύσῳ καὶ Πανὶ θύουσι, τῷ Διονύσῳ δὲ καὶ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην Τύρβην.

ΥΑΚΙΝΘΙΑ.

Celeberrimum apud Lacones festum. Meminit Thucydides lib. v. Ἐκέλευον δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρὶν τέλος τι αὐτῶν ἔχειν, ἐς τὸ Ἄργος πρῶτον ἐπαναχωρήσαντας αὐτοὺς, δεῖξαι τῷ πλήθει, καὶ ἦν ἀρέσκοντα ᾖ, ἥκειν ἐς τὰ Ὑακίνθια, τοὺς ὅρκους ποιησομένους. Philostratus in Polluce, Sophist. lib. II. Πότε παρὰ Λακεδαιμονίοις Ὑακίνθια, καὶ παρὰ Κορινθίοις Ἴσθμια. Herodotus lib. IX. Οἱ γὰρ δὴ Λακεδαιμόνιοι ὥρταζον τοῦτον χρόνον, καί σφι ἦν Ὑακίνθια. Et mox iterum. Ἐπελθόντες δὲ, ἔλεγον τάδε. Ὑμεῖς μὲν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῇδε μένοντες, Ὑακίνθιά τε ἄγετε καὶ παίζετε. Plutarchus in Aristide. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι, μεθ' ἡμέραν μὲν ἐδόκουν παίζειν καὶ ῥαθυμεῖν ἑορτάζοντες. ἦν γὰρ αὐτοῖς Ὑακίνθια. Amplissimè verò totum hoc Hyacinthiorum festum è Polycratis Laconicis Didymus descripserat, à quo accepit Athenæus, quæ tradit lib. IV. Erat autem triduanum; & primo quidem die, ac tertio, quo occisum Hyacinthum deflebant, cœnabant sine vllis coronis, quod in alijs sacris solitum; neque panem appositum habebant, sed bellaria; neque hymnum deo item vllum canebant, sed à cœnâ ordinatè discedebant: secundo autem maxima lætitia agitabatur, ludique & spectacula edebantur, puerique in tunicis præcincti citharam pulsabant, atque ad tibiam canebant, alij in equis exornatis per theatrum discurre-

currebant. accedebant frequentes adoleſcentum cœtus, regionis ſuæ poëmata quædam cantitantium; & permixti his ſaltatores, ſtaticulos priſci moris dantes ad tibiam, & cantum; virgines quoque, pars in pilentis tectis vectæ, ſplendidè inſtructis, pars in curribus agoniſticis, pompam ſpectatum veniebant. Ac publicum totâ vrbe eo die gaudium erat; multæque paſſim hoſtiæ cœdebantur; & vrbani familiares, ac ſeruos domeſticos, ad cœnam vocabant. Locus Athenæi, qui nos hoc docet, ecce iſte eſt. Πολυκράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσιν, καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γινόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα, καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν, οὐδ᾽ ἄλλό τι τοιοῦτον εἰσάγουσιν οὐδὲν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν. ἀλλὰ μετ᾽ εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται. τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θέα ποικίλη, καὶ πανήγυρις ἀξιόλογος, καὶ μεγάλη. παῖδές τε γὰρ κιθαρίζουσιν ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι, καὶ πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες, πάσας ἅμα τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες, ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ᾽ ὀξέος δὲ τόνου τὸν θεὸν ᾄδουσιν. ἄλλοι δ᾽ ἀφ᾽ ἵππων κεκοσμημένων τὸ θέατρον διεξέρχονται, χοροί τε νεανίσκων παμπληθεῖς εἰσέρχονται, καὶ τῶν ἐπιχωρίων τινὰ ποιημάτων ᾄδουσιν, ὀρχησταί τε ἐν τούτοις ἀναμεμιγμένοι, τὴν κίνησιν ἀρχαϊκὴν ὑπὸ τὸν αὐλὸν, καὶ τὴν ᾠδὴν ποιοῦνται. τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ τῶν κανάθρων καμαρωτῶν ξυλίνων ἁρμάτων φέρονται, πολυτελῶς κατεσκευασμένων. αἱ δ᾽ ἐφ᾽

ἁμίλλαις

ἁμίλλαις ἁρμάτων ἐζευγμένων πομπεύουσιν. ἅπασα δ' ἐν κινήσει καὶ χαρᾷ τῆς θεωρίας ἡ πόλις καθέστηκεν· ἱερεῖά τε παμπληθῆ θύουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. καὶ δειπνίζουσιν οἱ πολῖται πάντας τοὺς γνωρίμους, καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἰδίους. οὐδεὶς δ' ἀπολείπει τὴν θυσίαν, ἀλλὰ κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θέαν. In his verbis obserua, quod dicat, cum summâ lætitiâ, & voluptate, actum diei secundi festum. Ἅπασα δ' ἐν κινήσει καὶ χαρᾷ τῆς θεωρίας ἡ πόλις καθέστηκεν. Hoc est; quod Philostrastus dicit De Vitâ Apollonij, lib. VI. cap. X. Ξυνιᾶσιν, εἶπεν, ὥσπερ ἐς τὰ Ὑακίνθια, καὶ τὰς Γυμνοπαιδίας, θεασόμενοι ξὺν ἡδονῇ τε καὶ ὁρμῇ πάσῃ. Et Nicephorus Gregoras Hist. Rom. lib. VIII. Καὶ τοῦτο παρέσχεν ἡμῖν ἡ παροῦσα πανήγυρις ἀντ' ἄλλης ἀνέσεως, καὶ τρυφῆς, πολλῷ γε ἥδιον ἢ Ἀθηναίοις καὶ Σπαρτιάταις, ὁπότε γε σφίσιν ἐπῄει τελεῖν περὶ τοῦ ἄστεος, τοῖς μὲν τὰ Διάσια, τοῖς δὲ ἃ φασὶν Ὑακίνθια. Deinde ait, amicos, familiares, seruosque, ab vrbanis ad cœnam aduocatos fuisse. Καὶ δειπνίζουσιν οἱ πολῖται πάντας τοὺς γνωρίμους, καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἰδίους. Quò referendum, quod Theodoretus ait, Therapeut. VIII. Καὶ τὰ Ὑακίνθια δὲ οἱ Σπαρτιᾶται ἑορτὴν μεγίστην, καὶ δημοθοινίαν, ἐνόμιζον. Sed nondum omnia de hoc festo narrat nobis Athenæus; neque enim quando celebrari solitum, neque à quibus, nec vbi etiam, nec in cuius honorem, scripto producit; deinde alia quoque omittit, quæ omninò addi oportuit. Ego hæc, alibi obseruata, hîc edisseram. Celebratum igitur fuit mense, qui Lacedæmonijs Ἑκατομβεὺς nuncupatus. Hesychius.

Ἑκατομ-

Ἑκατομβεὺς, μὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια. Locus festi apud Amyclæos. Docet Xenophon Hist. Græc. lib. IV. Οἱ Ἀμυκλαῖοι ἀεί ποτε ἀπέρχονται εἰς τὰ Ὑακίνθια, ἐπὶ τὸν παιᾶνα. Et quidem in Amyclæo, id est, Apollinis Amyclæi templo. Strabo lib. VI. Συνέκειτο μὲν δὴ τοῖς Ὑακινθίοις ἐν τῷ Ἀμυκλαίῳ συντελουμένου τοῦ ἀγῶνος, ἡνίκα τὴν κυνῆν περιθῆ ὁ Φάλανθος, ποιεῖσθαι τὴν ἐπίθεσιν. Agitabatur verò in honorem Apollinis, & Hyacinthi. De Hyacintho innuit Athenæus, cùm ait. Καὶ διὰ τὸ πένθος, τὸ γινόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον, οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν. Clarè dicit Schol. Thucydidis, lib. V. Ἐς τὰ Ὑακίνθια. εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ὑακίνθου. De Apolline, Macrobius docet; cuius verba mox citabo. De vtroque est locus Pausaniæ in Laconis. Καὶ (ἐπῄει γὰρ Ὑακίνθια) ἀφίησι τοὺς Ἀμυκλαιεῖς οἴκαδε ἀπελθόντας, τὰ καθεστηκότα τῷ τε Ἀπόλλωνι καὶ Ὑακίνθῳ δρᾶσαι. Ac Hyacintho quidem primùm inferias mittebant, inde Apollini sacra faciebant. Obseruare est alibi ex Pausaniæ eiusdem verbis, libro citato. Καὶ Ὑακινθίοις πρὸ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος θυσίας ἐς τοῦτον Ὑακίνθῳ τὸν βωμὸν διὰ θύρας χαλκῆς, ἐναγίζουσιν. Erantque hederâ coronati. Macrobius Saturnal. lib. I. cap. XVIII. *Apud Lacedæmonios etiam in sacris, quæ Apollini celebrant, Hyacinthia vocantes, hederâ coronantur, Bacchico ritu.* Negat verò Athenæus, pæanem illic cantatum fuisse. Καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν. Verùm ego contrarium tibi affirmabo. Ecce apud Xenophontem, in

verbis citatis. Οἱ Ἀμυκλαῖοι ἀεί ποτε ἀπέρχονται εἰς τὰ Ὑακίνθια, ἐπὶ τὸν παιᾶνα. Et in eo præfectus chori in ordinem omnes redigebat, ac suum cuique locum adsignabat. Animaduerto apud eundem Xenophontem, lib. De Agesilao Rege. Οἴκαδε ἀπελθὼν εἰς τὰ Ὑακίνθια, ὅπου ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ, τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει. Sed concilio dissensum; & de primo ac tertio die Athenæum, qui luctus erant, de secundo Xenophontem dicere arbitror. Quin certamen quoque erat. Vides in Strabonis verbis, semel citatis. Τοῖς Ὑακινθίοις ἐν τῷ Ἀμυκλαίῳ συντελουμένου τοῦ ἀγῶνος. Et in istis Lutatij ad Statij Theb. lib. IV. *Amyclæ, Laconiæ ciuitas, sacra Apollini, in quâ Hyacinthus in agone celebratur*. Peragebantur verò singulis amnis. Videre est apud Ouidium Met. lib. X.

—— celebrandaq; more priorum
Annua prælatâ redeunt Hyacinthia pompâ.

Illud quoque hic dicendum; Lacedæmonios, vt Timomachum honorarent, qui cum Ægidis bello contra Amyclæos suppetias ipsis tulisset, isto festo loricam ipsi æneam proposuisse. Inuenio apnd Scholiasten Pindari Isthm. Od. VII. Εἰσὶν Αἰγεῖδαι φατρία Θηβαίων. ἀφ' ἧς ἧκόν τινες εἰς Σπάρτην, Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες, ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ, ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίοις. μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἠξιώθη τιμῶν· καὶ τοῖς Ὑακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτῷ θώραξ προτίθεται.

ΥΒΡΙΣΤΙΚΑ.

Argiui celebrabant nouilunio mensis Hermæi ipsis dicti, in honorem Telesillæ; quę, mulieribus ad arma vocatis, vrbem fortiter contra regem Spartanum Cleomenem defendisset. In hoc autem festo mulieres tunicis chlamydibusque virilibus amictæ erant; viri verò muliebres peplos, ac vittas, gestabant. Plutarchus De Virt. Mul. τὴν δὲ μάχην οἱ μὲν ἑβδόμῃ λέγουσιν ἱσταμένου μηνὸς, οἱ δὲ νουμηνίᾳ γενέσθαι τοῦ νῦν τετάρτου, πάλαι δ' Ἑρμαίου παρ' Ἀργείοις, καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ Ὑβριστικὰ τελοῦσι, γυναῖκας μὲν ἀνδρείοις χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἄνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν καὶ καλύπτραις ἀμφιεννύντες. Et de hâc ipsâ re Polyænus, lib. VIII. Τοῦτο τὸ στρατήγημα τῶν γυναικῶν μέχρι νῦν Ἀργεῖοι τιμῶσι, νουμηνίᾳ μηνὸς Ἑρμαίου, τὰς μὲν γυναῖκας ἀνδρείοις χιτῶσι καὶ χλαμύσι, τοὺς δὲ ἄνδρας πέπλοις γυναικείοις ἀμφιεννύντες. Sacra autem Veneri tunc faciebant, siue Lunæ; nam eandem vtramque putabant. Macrobius Sat. lib. III. cap. VIII. *Philochorus quoque in Atthide eandem (Venerem) affirmat esse Lunam; & ei sacrificium facere viros cum veste muliebri, mulieres cum virili.* Atque hoc Telesillæ fortiter factum, eiusque ob eam rem ἀποθέωσιν, ac festum, designat Lucianus in Amoribus. οὐχ ἡ Σπαρτιώταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται, γυναικῶν Ἄρης.

ΥΔΡΟΦΟΡΙΑ.

Apud Athenienſes feſtum erat lugubre. Heſychius. Ὑδροφόρια, ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν. Inſtitutum in memoriam eorum, qui diluuio interijſſent. Etymologici Auctor. Ὑδροφόρια, ἑορτὴ Ἀθήνησι πένθιμος, ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις. Quæ totidem verbis habes apud Suidam, & Apoſtolium, qui inſuper Apollonium laudant auctorem. Etiam apud Æginetas feſtum hoc nomine erat; & certamen, quod menſe, Delphinio ipſis dicto, peragebant in honorem Apollinis. Schol. Pindari Nem. Od. v. Μεὶς ἐπιχώριος (παρ' Αἰγινήταις) ὁ Δελφίνιος μὴν καλούμενος. καθ' ὃν τελεῖται Ἀπόλλωνος ἀγὼν, Ὑδροφόρια καλούμενος.

ΥΜΝΙΑ.

In Dianæ Hymniæ honorem celebrabant Orchomenij, & Mantineenſes. Pauſanias in Arcadicis. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ τῇ Ὀρχομενίων, ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Ἀγχισίων, ἐν ὑπτίῳ τοῦ ὄρους, τὸ ἱερόν ἐστι τῆς Ὑμνίας Ἀρτέμιδος. μέτεστι δὲ αὐτοῦ καὶ Μαντινεῦσι. Et mox. Τῇ δὲ Ἀρτέμιδι τῇ Ὑμνίᾳ καὶ ἑορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον.

ΦΑΓΗΣΙΑ. &, ΦΑΓΗΣΙΠΟΣΙΑ.

Festum videtur fuisse appellatum, quod in eo egregiè Genio indulgerent. Meminit Athenæus initio lib. VII. Ἐπιπλεχθέντος δὲ ἤδη τοῦ δείπνου, τὴν Φαγησίων ἑορτὴν συντελεῖσθαι νομίσαντες οἱ Κυνικοὶ, πάντων μᾶλλον ηὐφραίνοντο. Et mox. Παρά τινι εἴρηται Φαγήσια ἑορτὴ, καὶ Φαγησιπόσια. Deinde. Φαγήσια, οἱ δὲ, Φαγησιπόσια προσαγορεύουσι τὴν ἑορτήν. ἐξέλιπε δὲ αὕτη, καθάπερ ἡ τῶν ῥαψῳδῶν, ἣν ἦγον κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων. Eiusmodi fuit etiam

ΦΑΓΩΝ.

Eustathius ad Odyss. φ'. Φάγων ἑορτὴ λέγεται, ὁποία καὶ ἡ παρὰ Κλεάρχῳ, τῷ Ἀριστοτέλους μαθητῇ· ὅς, καθὰ λέγει Ἀθήναιος, Φαγησίων ἑορτὴν ἱστορεῖ. κατὰ δέ τινας, Φαγησιποσίων.

ΦΑΜΜΑΣΤΡΙΑ.

Ignotum festum. Hesychius. Φαμμάστρια, τὰ ψαιστά· καὶ ἑορτή τις.

ΦΕΛΛΟΣ.

In Bacchi honorem ab Atheniensibus agitabatur. Suidas in Φελλά. Καὶ ἑορτή τις περὶ τὸν Διόνυσον,

νυσον, φελλὸς καλȣμϑύη. Et initium erat τῶ Διονυσίων. Schol. Ariſtophanis ad Nubes. Α᾽λλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ τοῖς Α᾽θηναίοις, φελλὸς καλȣμϑύη, ἥ τις τῶ Διονυσίων ἄρχεται.

ΦΕΡΕΦΑΤΤΙΑ.

Proſerpinæ ſacra, apud Cyzicenos, qui bouem deę nigram immolabant. Plutarchus in Lucullo. Ε᾽οικε δὲ καὶ τὸ θεῖον ἐπιθαῤῥῦναι τȣ̀ς Κυζικηνȣ̀ς, ἀγαϑὲν αὐτῶν τῆ ἀνδραγαθίαν, ἄλλοις τε σημείοις ἐναργέσι, καὶ τῆς τῶ Φερεφαττίων ἑορτῆς ἐνεστώσης, οἱ μὲν ἠπόρȣν βοὸς μελαίνης πρὸς τῆ θυσίαν. Appianus de ijſdem, lib. De Bellis Mithrid. Σέβȣσιν αὐτὴν (τὴν Κόρην) οἱ Κυζικηνοὶ μάλιστα θεῶν. ἐπελθȣ́σης δὲ τῆς ἑορτῆς, θύȣσι βοῦν μέλαιναν.

ΦΩΣΦΟΡΙΑ.

Heſychius. Φωσφόρια, ἑορτή τις. Celebrabantur autem Luciferi in honorem. Plutarchus lib. Aduerſus Coloten. Πῶς δὲ Φωσφόρια, Βάκχεια, Προτέλεια γάμων ἄξωμεν; μὴ ἀπολιπόντες μηδὲ Βακχεῖς, καὶ Φωσφόρȣς;

ΧΑΛΚΕΙΑ.

Dictum mihi de hoc feſto Attic. Lect. lib. IV. cap. XXIV. Et nunc hic repræſentabo, loco proprio. Agitabatur autem Athenis à manuarijs artificibus vniuerſis, maximè verò omnium fabris;

fabris; idque trigesimo die mensis Pyanepsionis. Etymologici Auctor. Χαλκεῖα, ἑορτὴ ἀρχαία, καὶ παλαιά, δημώδης. Harpocration. Τὰ χαλκεῖα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, χειρώναξι κοινή, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν. ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς. Φανόδημος δ' οὐκ Ἀθηνᾷ φησιν ἄγεσθαι τὴν ἑορτὴν, ἀλλὰ Ἡφαίστῳ. Initio toti populo commune erat, posteà verò ad artifices pertinere tantùm cœpit: quia Vulcanus artem fabrilem in Atticâ instituisse ferebatur. Etymologici Auctor loco citato. Ὕστερον δ' ὑπὸ μόνων ἤγετο τεχνιτῶν, ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ χαλκὸν εἰργάσατο. Idem Eustathius docet ad Iliad. β'. Ὅτι δ' πρῶτοι Ἀθηναῖοι ἐχαλκούργησαν, δηλοῖ ὁ εἰπών, ὅτι Χαλκεῖα ἑορτὴ ἀρχαία δημοτελής, ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τῶν τεχνιτῶν ἕνῃ καὶ νέᾳ Πυανεψιῶνος, ἐπεί περ Ἥφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ χαλκὸν εἰργάσατο. Ac principio Mineruæ quidem hoc festum sacrum; cùm nimirum omnium commune esset, & Ἀθήναια quoque, ac Πάνδημον, diceretur. Accipio ex Suida, cuius ista verba. Χαλκεῖα, ἑορτὴ Ἀθήνησι δημώδης, καὶ ἀρχαία πάνυ· ἅ τινες Ἀθήναια καλοῦσιν· οἱ δὲ, Πάνδημον· διὰ τὸ ὑπὸ πάντων ἄγεσθαι. Et Ἀθήναια quidem, quia in Mineruæ honorem celebrabatur, dictum fuit; Πάνδημον verò, quia omnium artificum commune esset; quibus ea dea tutelaris, vnde & Ἐργάνη cognomento dicta. Posteà, cùm fabris proprium esse cœpit, Χαλκεῖα appellatum; & Vulcano, eorum deo, consecratum. Hinc est apud Pollucem lib. VI. cap. XXIV. Χαλκεῖα, ἐν

τῇ Ἀττι-

τῇ Ἀ'θλικῇ ἑορτὴ Ἡ'φαίςου. Apud Scriptores veteres controuerſum fuiſſe video; Mineruæ, an Vulcano, ſacrum hoc feſtum: & hi Mineruæ, illi Vulcano, adſcribebant. Patet ex iſtis Harpocrationis verbis. Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾷ φησὶν ἄγεσθαι τὴν ἑορτὴν, ἀλλὰ Ἡφαίςῳ. Sed cur Phanodemi teſtimonium profert contra Apollonium Acharnenſem? quia ſcilicet ille dixerat, Mineruæ ſacrum. Hoc Harpocration ſine dubio in verbis præcedentibus poſuerat; ac facilè apparet attento Lectori, mutilum hunc locum: nam, vt nunc quidem ille habet, nuſquam hoc dicitur. Ergo excidit nomen Mineruæ, quod repono, & reſcribo. Χαλκεῖα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἔνη καὶ νέᾳ. Ita demum integer locus; & poſteriora verba antecedentibus, ad quæ referebantur, reſpondent. Porrò diſſenſum rectè conciliauimus; & alterum beneficium nobis antiquitas illuſtrata debet, alterum Harpocration reſtitutus. Prætereà Menandri quoque quædam Fabula fuit, iſto titulo. Harpocration loco citato. Γέγραπται δὲ Μενάνδρῳ δρᾶμα, Χαλκεῖα. Et laudat Athenæus lib. XI. Μένανδρος δὲ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Χαλκεῖα φησί.

——— τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος
Ἄκρατον ἐβόων τὴν μεγάλην ψυκτῆρά τις
Προὔπινεν αὐτοῖς ἀθλίους ἀπολλύων.

Meminit quoque Stobæus Serm. CXV.

ΧΑΟΝΩΝ ΕΟΡΤΗ.

Nomen ignotum est. Meminit eius Parthenius Erot. XXXII. Ἑορτῆς ποτὲ τοῖς Χάοσι δημοτελοῦς ἀγομένης, καὶ πάντων εὐωχουμένων.

ΧΑΡΙΛΑ.

Festum nouennale, vnum de tribus, apud Delphos. Plutarchus in Quæst. Græc. Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς. ὧν τὴν μὲν, Σεπτήριον καλοῦσι· τὴν δὲ, Ἡρωΐδα· τὴν δὲ, Χαρίλαν.

ΧΑΡΙΣΙΑ.

Peruigilijs, & choreis, celebrabantur in honorem Gratiarum; quique diutissimè peruigilasset, prœmium placentam accipiebat. Eustathius ad Odyss. Σ. Ἰστέον ὅτι ἐκ τῶν Χαρίτων Χαρίσια παρωνόμασται. παννυχίδες δὲ ταῦτα ἦσαν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουν χορεύοντες, ὅτε πυραμοῦς εἰς ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς διαγρυπνήσασι.

ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Celebrabant in memoriam restitutæ à Thrasybulo, ductis Phylâ militibus, libertatis; idque Boedromionis die XII. Plutarchus De Gloriâ

Athen. Τῇ ἡ δωδεκάτῃ, (Βοηδρομιῶνος) ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ἔθυον ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. ἐν ἐκείνῃ γὰρ οἱ ἀπὸ Φυλῆς κατῆλθον.

ΧΕΙΡΟΠΟΝΙΑ.

Opifices celebrabant, & ſacra faciebant. Heſychius. Χειροπόνια. ἑορτὴ, ἐν ᾗ τεχνῖται θύουσιν.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ.

Feſtum apud Rhodios, menſe Boëdromione celebratum; quo pueri circumeuntes ſtipem hirundini colligebant: quæ res χελιδονίζειν dicta. Inter circumeundum autem cantabant hanc cantilenam.

Ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν, καλὰς
Ὥρας ἄγουσα, καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς.
Ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, κἀπὶ νῶτα μέλαινα.
Παλάθαν οὐ προκυκλεῖν ἐκ πίονος οἴκου,
Οἴνου τε δέπαστρον, τυροῦτε κάνιστρον καὶ πυρῶν.
Χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται.
Πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
Εἰ μέν τι δώσεις. εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομες.
Ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον,
Ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημένην.
Μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μίν οἴσομες.
Ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα δή τι καὶ φέροις.
Ἄνοιγ' ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι,
Οὐ γὰρ γέροντες ἐσμὲν, ἀλλὰ παιδία.

Athe-

Athenæus lib. VIII. Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως. Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται, διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι,

Ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν,

Et quæ ſequuntur, iam à nobis recitata. Euſtathius extremo Commentario ad Odyſſ. φ'. Χελιδονίζειν παρὰ Ῥοδίοις (ita legendum, non Ῥωμαίοις, rectè viſum etiam magno Caſaubono.) ἦν ἀγερμὸς γινόμενος Βοηδρομιῶνι μηνί. καλούμενος οὕτω, διὰ τὸ εἰωθὸς τηνικαῦτα ἐπιφωνεῖσθαι, Ἦλθ' ἦλθε χελιδών. Ac pueri illi χελιδονισταὶ nuncupati. Euſtathius loco citato. Καὶ οὗτοι μὲν πάντες χελιδονισταί. Heſychius. Χελιδονισταί. οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες. Inſtitutum verò fuit à Cleobulo Lindio, cùm aliquando pecuniâ Lindijs opus eſſet. Athenæus loco citato. Τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων.

ΧΘΟΝΙΑ.

Hermionenſes agitabant in honorem Cereris τῆς Χθονίας. Pauſanias in Corinthiacis Χθονίαν δὲ (φασὶ) κομισθεῖσαν ἐς Ἑρμιόνα ὑπὸ Δήμητρος, Ἑρμιονεῦσι ποιῆσαι τὸ ἱερόν. Χθονία δ' οὖν θεός τε αὐτὴ καλεῖται, καὶ Χθόνια ἑορτὴν κατὰ ἔτος ἄγουσιν ὥρᾳ θέρους. ἄγουσι δὲ οὕτως. Et prolixè in ſequentibus nar at

totam festi celebrationem. Ælianus De Hist. Anim. lib. XI. cap. IV. τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς· καὶ τὴν ἑορτὴν Χθόνια καλοῦσι. Μεγίστας οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαί τε πρὸς τὸν βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν. καὶ οἷς λέγω, μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅπου φησί.

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κ' ἐν Σικελοῖσιν ἐναργής,
Καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις. ἐν δέ τι τοῦτο μέγα
Κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι. τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐκ αἴρουσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
Τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνη μόνον οὔατος ἕλκει
Τόνδ' ἐπὶ βωμόν· ὁ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται.
Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος, ἵλαος εἴης,
Καὶ πάντων θάλλοι κλῆρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

ΧΙΤΩΝΙΑ.

Dianæ Chitonæ, siue Chitoniæ, sacra in Atticæ populo Chitonâ. Schol. Callimachi Hymno in Dianam. Ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ. ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς. ἀπελθὼν εὗρε δρυῦ, πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. Celebrabant quoque in Siciliâ Syracusani, cum saltatione propriâ. Athenæus lib. XIV. Παρὰ δὲ Συρακουσίοις καὶ Χιτωνίας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τίς ἐστιν ἴδιος, καὶ αὔλησις. Meminit Epicharmus, poëta Siculus, in Sphinge, apud Stephanum in Χιτώνη.

—— καὶ τὸ τῆς
Χιτωνίης αὐλησάτω τίς μοι μέλος.

In

In corruptum incidit codicem Hesychius, cuius in literâ K ista est glossa. Κιθωνέα, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος.

ΧΛΟΕΙΑ.

De hoc festo corruptus est Hesychij locus. Χλοιὰ, ἑορτὴ, ἀπὸ τ̃ * κάλπων. Rescribo, Χλόεια, ἑορτὴ, ἀπὸ τῶν καρπῶν. Non dubito, quin festum fuerit Cereris τῆς Χλόης, cuius fanum in Atticâ fuisse commemorat Eustathius Iliad. ί. Οὐ μόνον χλόη, ἡ γῆθεν φυομένη, ἀφ᾽ ἧς εἴρηται ὁ χλοῦνης· ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ, ἐπιθετικῶς. Χλόης γάρ φασι Δήμητρος ἱερὸν παρά που τὴν Ἀττικήν. Immò Athenis erat, ante arcem. Meminit Pausanias in Atticis. Ἔστι δὲ καὶ Γῆς Κουροτρόφου, καὶ Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. Atque hæc ipsa est, quæ Εὔχλοος dicitur Sophocli Oed. Col.

Τὼ δ᾽ Εὐχλόου Δήμητρος ἐς ἐπόψιον
Πάγον μολόντε, ———

Vbi Scholiastes. Εὐχλόου Δήμητρος ἱερόν ἐστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει. Celebrabatur hoc festum vere. Phurnutus. Περὶ δὲ τὸ ἔαρ Δημήτρι Χλόῃ θύουσι, μετὰ παιδιᾶς, καὶ χαρᾶς, ἰδόντες χλοάζοντα, καὶ ἀφθονίας αὐτοῖς ἐλπίδα ἐπιδεικνύμενα. Ita emendo; non rectè editur. Δημήτερι χλόην θύουσι. Et quidem die sexto mensis Thargelionis, qui respondet Romanorum Aprili; erratque Scholiastes idem, loco citato, qui Septembrem esse autumat.

οὕτω δὲ ἱμάτιον ἐκ τῆς τῶν κήπων χλόης. θύουσι γὰρ αὐτῇ Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, ἤτοι Σεπτεμβρίου. Immolabant autem arietem. Obſeruare eſt in iſtis verſibus Eupolidis in Marica.

Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι, θῦσαι γάρ με δεῖ
Κριὸν Χλόῃ Δήμητρι. ——

ΧΟΕΣ.

Vide Ἀνθεστήρια.

ΧΟΛΑΣ.

Bacchi feſtum erat. Heſychius. Χολαὶ, ἑορτὴ Διονύσου.

ΧΥΤΡΟΙ.

Vide Ἀνθεστήρια.

ΩΜΟΦΑΓΙΑ.

Baccho celebrabantur. Arnobius lib. v. *Bacchanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagijs Græcum eſt. in quibus furore mentito, & ſequeſtratâ pectoris ſanitate, circumplicatis vos anguibus; atque, vt vos plenos dei numine ac maieſtate doceatis, caprorum reclamantium viſcera cruentatis oribus diſſipatis.* Clemens Protreptico.

tico. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεωνομίας τῶν φόνων, ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν, ἐπολολύζοντες Εὐαί. Prudentius contra Symmachum lib. I.

—— Baccho caper omnibus aris
Cæditur, & virides disſcindunt ore chelydros,
Qui Bromium placare volunt. ——

ΩΡΑΙΑ.

Heſychius. Ὥραια, ἡμέρα, ἡ ἑορτή. Sacra quoque tunc faciebant, primitias frugum vniuſcuiuſque anni temporis offerentes. Idem Heſychius. Ὥραια θύειν, τελετή τις· ἐν ᾗ τῶν ὡραίων ἁπάντων ἐγίνοντο ἀπαρχαί. Fuerit ſine vllo dubio Horarum feſtum, idque nomen ſatis loquitur; & ijſdem Athenienſes ſacra feciſſe, precantes deas, vt nimios æſtus, ſiccitateſque, arcere vellent; moderatum verò calorem, & pluuias tempeſtiuas darent; nihilque in illis aſſum fuiſſe, ſed elixa è contra omnia, Athenæus nobis auctor luculentus, lib. XIV. Ἀθηναῖοι δὲ, ὥς φησι Φιλόχορος, ταῖς Ὥραις θύοντες, οὐκ ὀπτῶσιν, ἀλλ' ἕψουσι τὰ κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς, ἀπείργειν τὰ περισκελῆ καύματα, καὶ τοὺς αὐχμοὺς, μετὰ δὲ τῆς συμμέτρου θερμασίας καὶ ὑδάτων ὡραίων, ἐκτελεῖν τὰ φυόμενα. Fieri autem ſolita hæc ſacra ſingulis anni temporibus, vere, æſtate, autumno, hieme,

hieme, colligere licet ex altero Hesychij loco. Ὡραῖα, νεκύσια· οἱ δὲ, δαιμόνια. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ γῆς ὡραίων, καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν. Item isto. Ὡραῖον, καίριον, καὶ τὸ ἱερεῖον, τὸ θῦμα, τὸ καθ' ὥραν.

FINIS.

Rerum

Rerum Verborumque,
In his
GRÆCIÆ FERIATÆ
Libris,

INDEX.

Amaryn-

Βωμονεῖ-

Cythæron, princeps Platæensium, Ioui consilium aduersus Iunonem suppeditat. δαίδαλα.

Clazomenij ob Leucam captam festum instituunt. προφθασία.

Cleobulus instituit, vt pueri circumeuntes stipem hirundini colligerent. χελιδόνια.

Clypeus Argis, quem detrahere in certamine conabantur in Iunonis festo. ἡραῖα. *eiusq́ præmium item clypeus, qui certamine illo victor. ibid.*

Cnacalo in monte Dianæ Cnacalesiæ festum Caphyatæ celebrabant, κναναλήσια.

Cneorum in lecto substernebant, castitati operam dantes. θεσμοφόρια.

Cælo Athenienses pro felicibus nuptijs sacra faciebant. προτέλεια.

Κόης, *quis.* καβείρια.

Coi Herculis festum celebrabant. ἡράκλεια. *eorumq́ filijs permissum, in honorem Hippocratis, vt Athenis in ephebos referrentur.* ἐφήβια.

Κοίης, *quis.* καβείρια.

Colaphis cædebantur Athenis, qui pro vrbis lustratione immolandi. θαργήλια. *apud Lacedæmonios cælibes circum aram tracti à mulieribus.* λακεδαιμονίων ἑορτή.

Coma secta pueris in ciuium album recipiendis. ἀπατούρια. *item ijs, qui in ephebos referendi.* ἐφήβια. & *virginibus nupturis.* προτέλεια.

Comessantes curribus obuios conuitijs cumulabant. ἀνθεστήρια.

Κορυθά-

D

Drymaenses etiam Thesmophoria celebrabant. θεσμοφόρια.

Dryopes matris causâ festum Nymphis apud Oetam Amphissus instituit. νύμφια.

E

EGeni ad diuites itabant nouilunijs, stipis petendæ. νουμηνία.

Εἰρεσιώνη, *quid.* θαργήλια. πυανέψια.

Elacati festum apud Lacedæmonios. ἠλακάτια.

Eléi Iunonis festum agitabant. ἥραια. *virorum de formâ certamen habebant.* καλλιστεῖα. *vbi victori præmium arma. ibid.*

Ἐλευθέριος *Iupiter.* ἐλευθέρια.

Elixa tantùm in Horarum festo data, & quam ob causam. ὥραια.

Enyalij festum. ἐνηλίαξις.

Ἐφήβαρχος, *quis.* ἐφήβια.

Ἐφηβεύειν, *quid. ibid.*

Ἐφηβικὸν, *quid. ibid.*

Ephebōrum in numerum referri filij Athenis soliti. ἐφήβια. *eorum gymnasium. ibid. & præfectus. ibid. isque in annum constitutus. ibid. famulus. ibid. & locus in theatro. ibid. peregre aliquò proficisci illis illicitum. ibid. quâ ætate tales facti. ibid. certamen eorum.* ὀσχοφόρια. σικελῶν ἑορτή. σκεῖρα.

Ephesij festum, singulis mensibus celebrandum, Euangelo decernunt, ob nuntiatam marmoris inuentionem.

Euange-

Γαμηλία, quid. ἀπατέρια.

Γαμήλιοι θεοὶ, qui. προτέλεια.

Gamelione mense nuptiæ apud Athenienses celebrari solitæ. προτέλεια.

Γενέθλιοι θεοὶ, qui. τριτοπατόρεια.

Genius quidam, Ἀμφίδρομος dictus. ἀμφιδρόμια. *alius apud Macedonas, Δάῤῥων vocatus; cui vota pro ægrotis nuncupabant.* δαρόν.

Geræstij festum Neptuno agitabant. γεραίστια.

Geronthræi Marti festum celebrabant. γερονθραίων ἑορτή.

Gladium gestabat in Eleutheriorum pompâ archon Plateensis. ἐλευθέρια.

Græci Asiatici festum Lucullo instituerunt. λουκούλλεια. *& Mutio Scæuolæ.* μούκια.

Græci omnes commune festum celebrabant. πανελλήνια.

Gratiarum festum. χαρίσια.

Gymnasium Amori institutum à Samijs. ἐλευθέρια. *epheborum Athenis proprium.* ἐφήβεια.

H

Ἑβδομαγένης *Apollo.* ἑβδόμη.

Hebes festum apud Phliasios. κισσοτόμος.

Hecaërgæ virgines Deliæ nupturæ comam desectam dedicabant. προτέλεια.

Ἑκατόμβαια, *quæ.* ἥραια.

Ἑκατομβεὺς, *mensis Lacedæmoniorum.* ὑακίνθια.

Hedera in Bacchi τοῦ Ἀγριωνίου sacris. ἀγριώνια.

Ὁμολώϊα

Ὁμολωΐα Ceres. ὁμολώϊα.

Ὁμολώϊος Iupiter. ibid.

Horarum festum. ὥραια. ijs, pariter atque Apollini, pompa ducta. θαργήλια.

Hordeacea puls in lacte cocta. γαλάξια.

Horti Adonidis, ijque quales. ἀδώνια.

Hostia ad certum pondus quando oblata. ἀπατέρια.

Humi desidentes ieiunabant tertio die mulieres Thesmophoria celebrantes. θεσμοφόρια.

Hyacinthi apud Lacedæmonios festum, quomodò celebratum, & quàm diu. ὑακίνθια.

Hydrias olei vnguentique plenas in Eleutheriorum pompâ apud Platæenses gestabant pueri ingenui. ἐλευθέρια.

Ὑμνία Diana, eiusque festum. ὕμνια.

Hypermnestræ honori festum ab Argiuis celebratum. πυρσῶν ἑορτή.

I

IAsion à Ioue patre renouatis Cabirorum sacris præficitur. καβείρια.

Ἰατρὸς ξένος, quis. τοξαρίδεια.

Ieiunium mulierum Thesmophoria celebrantium medio festi illius die. θεσμοφόρια. Rheginorum, liberandis Tarentinis. νηστεία.

Ignem ad Lernæa deferebant Argiui. λέρναια.

Ilias Homeri in Dianæ Brauroniæ festo recitata. βραυρώνια.

Iliensis Minerua, eiusque festum. ἰλίεια.

Imbrus, Cabiris sacra. καβείρια.

Ingenuos

Iphinoæ

Iphinoæ apud Megarenſes virgines nupturæ comam deſectam dedicabant. προτέλεια.

Itoniæ Mineruæ in templo, quod in campo ante Coronéam, publicum feſtum Bœoti omnes celebrabant. παμβοιώτια.

Iuno, irata Ioui, in Eubœam ſecedit. δαίδαλα. *ei bos immolatus à Plataenſibus. ibid. eius feſtum apud Argiuos,* ἥραια. *ac quæ prima ibi illius ſacerdos fuerit. ibid. & ſacerdotium id fœminis tantùm primarijs datum. ibid. perq́; eas tempora illic computata. ibid. eius feſtum apud Aeginetas, Samios, Eléos, Coos, & Corinthios. ibid.*

Iuno Ἄνθεια, *eiuſq́; feſtum.* ἀνθεσφόρια. Ἀκραία, & *eius item feſtum Corinthi, à Medeâ inſtitutum.* ἥραια. *in quo capra immolari illi ſolita. ibid.*

Iunoni nupturæ virgines, quaſi præinitiarentur, comam deſectam dedicabant. προτέλεια.

Iunonis & Iouis nuptiæ feſto proprio celebratæ. ἱερὸς γάμος.

Iupiter ſacra Cabirorum deſita renouat, & Iaſionem filium ijs præficit. καβείρια.

Iuuenum pulcerrimus apud Tanagræos in feſto Mercurij, arietem humeris portans, muros vrbis circumambulabat. ἕρμαια. *ſpectatiſſimi apud Athenienſes bellaria apparabant in feſto Eumenidum.* εὐμενίδεια.

L

L*Ac in amphoris geſtabant Plataenſium pueri ingenui in Eleutheriorum pompâ.* ἐλευθέρια.

Laurus

M

Milesio-

Mulieres

formâ certamine apud Eléos victor, arma, quæ victoriæ præmium accepisset, Mineruæ consecratum ibat. καλλιστεῖα.

Μυσία *Ceres, quomodo ab Argiuis culta.* μύσια.

N

O

Oleagi-

P

Placen-

Proser-

Proserpinæ festum apud Siculos. αἰθεσφόρια. *bouem ei nigram Cyziceni immolabant.* Φερεφάττια.

Protesilai apud Thessalos festum. πρωτεσιλάεια.

Προτρυγαῖος, *&* Προτρύγης, *Bacchus.* προτρύγια.

Pudenda muliebria, è sesamo & melle facta, Cereri ac Proserpinæ circumferebant Syracusani. θεσμοφόρια.

Puer patrimus, matrimusq́, daphnephorijs præerat. δαφνηφόρια. *& laurum gestabat. ibid.*

Pueri recens nati circum focum ferri soliti. ἀμφιδρόμια. *pro eorum vitâ sacra facta, & epulum datum. ibid. nomina ijs quando imposita. ibid. ad aram quando adducti.* ἀπατούρια. *quando in ciuium album relati. ibid. & coma illis secta. ibid. trimi floribus coronati.* ἀνθεστήρια. *quoto ætatis anno curiæ oblati.* ἀπατούρια. *poëtarum illis carmina recitanda proponi solita. ibid. sacris initiati.* καβείρια.

Pueri, & puellæ, septem Apollinem ac Dianam in Suadelæ fanum ducebant. ἀπολλώνια.

Pueri apud Argiuos in festo quodam Βαλλαχράδας *sese ludentes appellitabant.* ἀργείων ἑορτή.

Pueri ingenui in Eleutheriorum pompâ apud Platæenses portabant amphoras cum vino inferio, & lacte; item hydrias, plenas olei, & vnguenti. ἐλευθέρια.

Pueri in scholis Musarum festum colebant. μουσεῖα.

Pueri circumeuntes apud Rhodios stipem hirundini colligebant. χελιδόνια. *eorum apud eosdem certamen.* τληπολέμεια.

Q

R

Rhapso-

Sicyo-

Sicyoniorum festa. ἀπολλώνεια. ἀράτεια. θυμβρίδεια. σωτήρια.

Signa quatuordecim minoribus Dædalis sortitò varij inter se tollebant. δαίδαλα.

Sisyphus Inoni festum antiquissimum Corinthi instituit. ἰνῶα.

Smyrnæorum festum. ὀλύμπια.

Socratis natalis à philosophis celebratus. γενέθλια.

Solio imponi soliti, qui Cabirorum sacris initiandi essent. καβείρια.

Solis festum apud Rhodios. ἅλια. *eius sacerdos Athenis, ex arce Scirum abiens, vmbellam albam gestabat.* σκίρα.

Sophistis munera, & merces, data. αὐθεστήρια.

Σωτήρια *apud Sicyonios, quæ.* ἀράτεια.

Spartanis solis in Brasidæ festo certare licitum. βρασίδεια.

Sphæristerium Athenis in arce virginum arrhephorarum. ἀῤῥηφόρια.

Statuæ apud Lacedæmonios positæ adolescentibus, qui in difflagellationis certamine exspirassent. διαμαστίγωσις.

Στεφανηφόρος, *quis.* θεσμοφόρια.

Στοφέα *Diana.* σόφεια.

Στυμφαλία *Diana.* στυμφάλια.

Suadelæ fanum. ἀπολλώνεια.

Σύμβακχοι, *qui.* θαργήλια.

Syracusanorum festa. ἀρτεμίσια. ἀσιναρία. θεσμοφόρια. μαρκέλλεια. κέῤῥεια. συρακουσίων ἑορτή. χιτώνια.

Θρόνω-

Veneris

V

Veneris festa. αἰγινητῶν ἑορτή. ἀναγώγια. ἀφροδίσια. θύλλα. *eius sacris qui initiabantur, phallum, & pugillum salis, accipiebant.* ἀφροδίσια. *ipsi nummum deæ dabant. ibid.*

Veneri Iunoni pro felici filiarum matrimonio mulieres Lacænæ sacra faciebant. προτέλεια.

Ventrem fasciâ purpureâ circumligare solebant, qui sacris Cabirorum initiati. καβείρια.

Verres, sublatis apud Syracusanos Marcelléis, Verréa eos de suo nomine colere iussit. μαρκέλλεια. βέῤῥεια.

Vestæ primitiæ offerebantur. ἑστίαια. *quæque illi immolabantur, ex ijs neque alteri dare quicquam, neque efferre, licebat. ibid.*

Veste albâ, eâque auro intertextâ, arrhephoræ virgines vtebantur. ἀῤῥηφόρια.

Veste albâ vtebatur archon Platæensis. ἐλευθέρια. *puniceâ verò in Eleutheriorum pompâ. ibid.*

Veste ornatiore induti producebantur Athenis, qui pro Vrbis lustratione immolandi essent. θαργήλια.

Victimarum Ioui Milichio & Ctesio immolatarum pelles vsitatæ ijs, qui pompam in Sciropherijs extruebant. σκείρα.

Victoriæ alicuius ergo dies festi agitati. ἐπινίκια.

Victoriæ apud Marathonem partæ dies festus Atheniensibus. νίκη ἡ ἐν Μαραθῶνι.

Vini noui tempore festum celebratum. νεοίνια.

Vini mensura Herculi offerri solita, cùm in ephebos filij Atheniensibus referrentur. ἐφήβια.

FINIS.

INDEX AVTORVM,

Qui hîc Citantur, Illuſtrantur, Emendantur.

Longus

FINIS.

Lugduni Batauorum,

Typis Isaaci Elzeviri.

Anno CIↃ IↃ CXIX.